

Aylık siyasal dergi

Eylül 2012 Sayı: 14

Fiyatı: 2 TL (KDV dahil)

Savaş ve Faşizme Karşı

Türkiye, Suriye'ye karşı girdiği düşmanca faaliyetlerin sonuçlarıyla karşılaştıkça, hem egemenlerin kendi içindeki çelişkiler artıyor, hem de halkın tepkisi daha da yükseliyor.

Suriye'den kaçanlar için oluşturulan kampların, "mülteci kampı" değil, "askeri kamp" olduğu, CHP'li vekillerinin ziyaret girişiyle daha fazla açığa çıktı, tartışılmaya başlandı. Buralarda radikal-islamcı akımların eğitilip Suriye'ye savaşmaya gönderildiği, yaralıların tedavi edildiği, her tür silahla donatıldığı, "herkesin bildiği sır"lardandı. CHP'lilerin kampa girmesinin engellenmesi, bu gerçeğin görmeyen gözler tarafından da görülmesini sağladı. Zaten Suriyeli muhaliflerin sitesinde "adres" olarak Hatay'daki kamplar gösteriliyor, uluslararası ilişkiler, bu adres üzerinden yürütülüyordu.

Daha önemlisi, Hatay halkının Suriye'den gelen bu eli kanlı gürühtan duydukları rahatsızlığın artık burjuva medyada da yer almasıdır. Hatay halkının önemli bir kesimini oluşturan Arap Aleviler, Suriye'deki Nusayrilerin akrabasıydı, aynı mezhebin insanlarıydılar. Bunların önemli bir kısmı da bu savaşta Esad rejiminin yanında yer almıştı. Suriyeli muhalifler, Hatay'ın bu yapısını bildikleri için, onlara da kötü davranıyor, "size de sıra gelecek" şeklinde tehditler savuruyordu. Bugüne dek farklı etnik, dini, mezhepsel kimlikleriyle Hatay halkı barış içinde yaşarken, Suriye'deki mezhep çatışması Hatay'a da yansıtılıyor ve iç huzursuzluk yaratılıyordu.

Türkiye'nin Suriye muhalefetine verdiği destekten sadece Hatay halkı huzursuz değil. Bir avuç işbirlikçi dışında halkın büyük bir çoğunluğu, bu durumu onaylamıyor, bu kirli savaşın bir parçası olmak istemiyor. ABD'nin Irak işgali sırasında halkta yükselen savaş karşıtlığı, bir kez daha su yüzüne çıkmaya başlıyor.

Sayfa 2'de sürüyor

KAVGA BAYRAĞINI YÜKSELTELİM!

Savaşa ve faşizme karşı KAVGA BAYRAĞINI YÜKSELTELİM!

Suriye'nin iç işlerine karışma ve mezhepsel-etnik ayrılıkları kaşımının faturası, Türk egemenlerine kesilmeye başladı bile. Suriye'deki Kürtlerin kendi bölgelerinde özerklik ilan etmeleri, paçalarını tutuşturdu. Irak'tan sonra, Suriye'de de Kürt Bölgesi ile karşı karşıya kalmak, şoven histeriyi arttırdı. Bir kez daha "kırmızı çizgiler", "izin vermeyeceğiz"ler başladı. Ancak nasıl Irak'ta bu "çizgiler" ve tehditler işe yaramadıysa, şimdi de farklı olmayacaktır.

Kürt ulusu, her ulus gibi kendi kaderini belirleme hakkına sahiptir. Türkiye, içindeki Kürtlere baskı kurmakla kalmayıp, başka ülkelerdeki Kürtlerin de hak ve özgürlüklerine saldırdıkça, tüm Kürtleri karşısında bulacaktır. Nitekim Suriyeli Kürtlere dönük tehditleri, hem ülkede, hem dünyada, ilerici kesimler tarafından kınanmıştır.

Türkiye'de on yıllardır mücadele veren Kürt halkı, Suriye'deki gelişmeler üzerine moralleri artmış, eylemlerini büyütmüştür. Milletvekillerinin kaçırılması, yollarının kesilmesi, Şemdinli'de haftalar süren mevzi tutma savaşı, ordunun acizliği, gözler önündedir. Kürt ulusal hareketi, Kürt halkı ve siyasetçileri üzerindeki baskılar sürdüğü ve talepleri karşılanmadığı sürece, bu eylemleri daha da büyüteceklerini duyurmuştur.

Türk egemenleri, içte ve dışta bir kışağ altındadır. Daha fazla baskı, şiddet ve zorbalığın kar etmeyeceği noktaya hızla gidilmektedir.

***

Bir yandan Kürtlere, bir yandan Alevilere karşı düşmanca tutum alan egemen sınıflar, bir yandan da işçi ve emekçiler üzerindeki sömürü ve baskıyı arttırıyor. Yeni yasalarla patronlara dizginsiz bir sömürü cenneti yaratılmakta, zam üstüne zam yapılmakta, buna karşın ücretler erimmektedir. Resmi kurumların "açlık sınırı" bile, asgari ücretin çok üzerindedir.

Buna direnen, örgütlü-sindikali hareket eden herkese saldırmakta, işten çıkartmakta, üzerine polis salınmaktadır. İşsizlik ve açlık yetmiyormuş gibi, başını soktuğu kondular da yıkılmaktadır.

En büyük rant şirketi olan TOKİ eliyle, "kentsel dönüşüm" adına emekçi semtler bir kez daha yıkımla karşı karşıyadır.

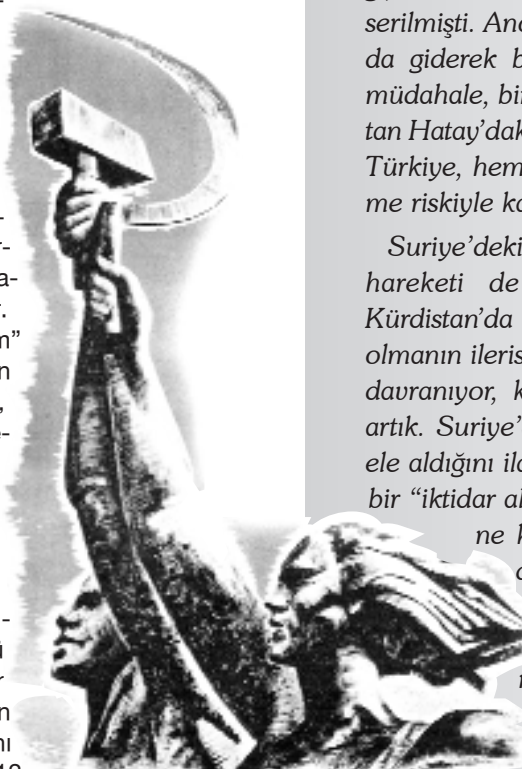
İşçi ve emekçilerin on yıllarca süren mücadelesi ile elde ettikleri kazanımlar, birer birer alınmaktadır. Bunların sonuncusu olan "kıdem tazminatı"nın gaspı, şimdilik ertelenmiştir. Bunda hiç şüphesiz tabandaki baskıyı hisseden sendikacıların uyarıları belirleyici olmuştur. AKP hükümeti, Suriye ile başına açtığı sorunlara, artan Kürt ve Alevi eylemlerine, bir de işçi sınıfının eylemlerinin eklenmesinden korkmaktadır. İşçilerin şalterleri indirip sokağa çıkması, en büyük korkularıdır.

Ancak bu "geri adım" dönemseldir. Yükselen muhalefeti bastırdığı an, bu gaspı gerçekleştirecektir. İşçi ve emekçiler, bunun bilinci ile hareket etmeli, asla gevşememelidir.

***

12 Eylül'ün yıldönümündeyiz. 12 Eylül'ü aratmayacak günler yaşarken, 12 Eylül'ün yargılandığı safsatasını dinliyoruz. Oysa 12 Eylül'ü direnenler daha o yıllarda yargılandılar. Onu tüm uygulamalarıyla birlikte tarihe gömecek olan da, yine direnenler olacaktır!

Savaşın ve faşizmin soluğunu daha fazla hissettiğimiz bir dönemde, başta işçi sınıfı olmak üzere, tüm toplumsal muhalefeti birleştirmeli, kavga bayrağını yükseltmeliyiz! Faşizmin en karanlık günlerinde bile, yalnızca direnmelerin suladığı bu topraklarda, direniş tohumları ekilmiştir her yere. Şimdi tohumu çatlatma zamanı!

Okurlara...

Merhaba,

Dergimiz yayına hazırlandığı sırada, gündeme damgasını vuran en önemli konu, Hatay'daki sığınmacılar ve bununla bağlantılı olarak Türkiye'nin Suriye savaşındaki rolüydü. Türkiye'nin El Kaide üssüne dönüştüğü, hükümetin, ABD'nin istekleri doğrultusunda, Suriye'deki savaşın karargahı ve cephe gerisi olarak davrandığı, artık inkar edilemeyecek biçimde gözönüne serilmişti. Ancak devletin hesap etmediği iki unsur da giderek büyümekteydi: Suriye'ye yaptığı her müdahale, bir taraftan Kürt hareketini, diğer taraftan Hatay'daki Alevi dinamiğini harekete geçiriyor, Türkiye, hem Kürdistan'ı, hem de Hatay'ı kaybetme riskiyle karşı karşıya kalıyordu.

Suriye'deki gelişmelere bağlantılı olarak Kürt hareketi de yeni bir evreye girdi. Güney Kürdistan'da Barzani yönetimi, "özerk" bir bölge olmanın ilerisine geçerek adeta ayrı bir devlet gibi davranıyor, kendi petrol anlaşmalarını imzalıyor artık. Suriye'de PYD, Kürt bölgesinin yönetimini ele aldığını ilan etti. Bu tablo, Şemdinli'de benzer bir "iktidar alanı" yaratma girişimine yol açtı. Her ne kadar bir "özerklik ilanı" sözkonusu değilse de, TC'ye verilen önemli bir mesaj; PKK'nın savaş gücünün gösterilmesi ve bölgedeki etkinliğinin artmasıydı sözkonusu olan.

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

MAİL ADRESİMİZ DEĞİŞTİ

devrimcidurus@hotmail.com adresinin yerine, artık devrimcidurus@gmail.com adresini kullanıyoruz. Lütfen yeni mail adresimizi not ediniz.

14. sayıda

3	Suriye Kürtleri özerkliklerini ilan etti
5	Kürt ulusal hareketi eylemleri büyütür
6	4+4+4'le gelecekleri gaspedilen çocuklar
7	Alevilere saldırılara kitlesel tepki
8	Patroların '49' sevgisi
9	Teksim'de direniş başladı
10	Hey Tekstil direnişi bitmedi
11	Süreyyapaşa hastanesi işçileri
12	"Rantsal dönüşüm" projesinde direnme hakkı suç
13	Bir işkenceci polis: Sedat Selim Ay
14	Barış nutukları ve artan silahlanma
16	Gıda krizi yaklaşıyor
17	Kriz yeniden
18	Suriye'de hızlanan kirli savaş
20	Venezüella izlenimleri
22	"Çirkin kral" Yılmaz Güney
23	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
24	Darbe, Yenilgi, Direniş; 12 EYLÜL

**Yayinevimizden çıkan
"Bir yenilgi hastalığı;
TASFIYECİLİK"
adlı kitabı, büromuzdan
ve kitapçılardan temin
edebilirsiniz**

Son yirmi yıl içinde Türkiye Devrimci Hareketi'nde en çok kullanılan kavramlardan biri oldu tasfiyecilik. Ne var ki tasfiyecilik olgusu oldukça dar biçimde ele alındı. Çoğu kez kendi içinde bir kesimin tasfiyesi olarak kullanıldı. En fazla kişilerle, belli kesitlerle açıklanarakgeçştirildi. Oysa tasfiyeciliğin ideolojik-siyasi-örgütsel birçok boyutu vardı ve kökleri oldukça derindi.

Ülkemizde tasfiyeciliğin köklü geçmişi, ona karşı savaşımları da oldukça zorlu kılıyor ve kararlı bir mücadeleyi gerektiriyor.

Tasfiyecilik "bir yenilgi hastalığı"dır. Onun en çıplak ve en etkili olduğu dönemler, yenilgi yıllarıdır.

Ülkemizde yenilgi yıllarının uzaması, tasfiyeciliği de uzatan ve depreştiren bir rol oynamıştır. Öyle ki, 12 Eylül yıllarında tasfiyeciliğe karşı cepheden mücadele eden ihtilalci komünist hareket içinde bile tasfiyecilik yaşanabilmektedir.

Rusya'da 1905 yenilgisinin ardından ortaya çıkan tasfiyeciliğe karşı Bolşeviklerin mücadelesini anlatan Lenin'in "Tasfiyecilik Üzerine" kitabı gibi, Türkiyeli Bolşeviklerin gerek 12 Eylül'de, gerekse sonrasında tasfiyeciliğe karşı verdikleri mücadeleyi kapsayan bu kitabın, tasfiyecilikle ilgili bir başvuru kaynağı olması, en büyük kazanım olacaktır.

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müd: Çağdaş Büyükbaz Adres: Kemalpaşa mah. Atatürk Bulvarı Bedrettin İnönü İş Merkezi No: 114-41 Eminönü/ İstanbul (Aksaray Pertevniyal Lisesi karşısı),
Tel: 0538 777 99 01, e-mail: devrimcidurus@gmail.com Baskı: Berdan Matbaacılık,
Davutpaşa cad. Güven San. Sit. C Blok No: 215-216 Topkapı/İst. Tel: (0212) 613 1211,
YEDİVEREN YAYINCILIK Yerel Süreli Yayın Sayı:14, Eylül 2012, 2 TL(KDV Dahil)

Suriye ordusunun Kürtlerin yoğun olarak bulunduğu kuzey bölgesinden (Batı Kürdistan) çekilmesiyle, bölge 16 Kürt örgütünden oluşan Kürt Ulusal Konseyi'nin denetimine geçti. Kamışlı dahil **Suriye'deki 6 şehrin yönetimini ele geçiren Kürtler, "Kürt Yüksek Konseyi" adını verdikleri bir yönetim organı kurdular.** Ayrıca her yerel birimde oluşturdukları meclislerle bölgedeki yönetimi ele aldılar. İçlerinde en örgütlü ve hazırlıklı olan PYD (Demokratik Birlik Partisi), silahlı milis güçleriyle birçok yerde kontrolü sağlamaya başladı.

Türkiye ile yaklaşık 900 kilometre sınırı olan Suriye'nin kuzeyinin, PYD ağırlığında bir Kürt yönetiminin eline geçmesi, buralara Kürt bayraklarının

PKK kamplarının ve Öcalan'ın Suriye'de bulunmasından dolayı, Türkiye ile ilişkileri gerilmiş, hatta savaşa ramak kalmıştı. Öcalan'ın Suriye'den çıkartılmasıyla bu kriz çözülmüştü, ama Türkiye'nin Kürt sorunu olduğu yerde duruyordu ve attığı her adımda karşısına çıkartılıyordu.

Yıllar önce Rusya'nın Dışişleri Bakanı, "evi camdan olanlar, komşusunun camına taş atarken düşünmeli" diyerek, Türkiye'yi uyarmıştı. Çünkü Türkiye, bir dönem de Çeçenlere "yardım yataklık" yaparak, Rusya'yı parçalamaya kalkışmıştı. Şimdi ise, bırakalım komşusunun "camına taş atmayı", evini başına yıkmaya çalışıyor. Bunun bir karşılığı mutlaka olacaktı.

Türk egemenleri ve onların sözcü-

"tampon bölge" şu an Kürtlerin denetiminde olan bölgedir. Bu bölgeye yapılacak herhangi bir saldırı, tüm Kürtleri ayağa kaldırır. Böyle bir durumu Türkiye göze alamaz.

Sonuçta bu durumdan karlı çıkan Esad rejimi olmuştur. PYD Eşbaşkanı Salih Müslim de BBC'ye verdiği demeçte, halkın "biz kendi kendimizi yönetecek güçteyiz" diyerek, rejimin güçlerini dışarı çıkarıp, kurumlara el koyduklarını ifade etti. Bu görece "barışçıl geçiş" ve bölgenin yönetiminin Kürtlere bırakılmasına karşın, giriş-çıkışlarda Suriye ordusunun bulunması bile, Esad rejiminin bu duruma göz yumduğunu, zımnı bir destek verdiğini gösteriyor.

Suriye'deki Kürtlerin kırılan birliği

Kürt gruplarının, bu durumdan yararlanmaları, son derece doğaldır. Zaten PYD başından beri, Esad ile muhalifleri arasında dengeli bir politika izlemiş, hiçbirine açıktan destek vermemişti. Onları ilgilendiren, Kürt halkının demokratik haklarının tanınmasıydı. Suriye muhalefeti, Kürt halkının bu taleplerini kabul etmeyerek onları dışlayınca, kendi konseylerini kurdular ve hazırlıklarını yaptılar.

PYD, başından beri Esad ya da muhalifler, kim kazanırsa kazansın, bu savaştan Kürtlerin kazançlı çıkacağı bir anlayış içinde hareket etti. Esad rejimi de düşman cephesini büyütmemek için, bu aşamada Kürtleri karşısına almamaya özen gösterdi. PYD Avrupa temsilcisi Zuhad Kobani, İsveç'te katıldığı bir konferansta; "bize ısrarla 'ya rejimden yanasınız, ya da bizden yana' diyerek savaşa sokmaya çalışan kesimler oldu. Tüm baskı ve suçlamalara karşın çizgimizde ısrar ettik. Çünkü olanları devrim olarak görmüyorduk, amaçları sistemi yıkmak değil, ele geçirmektir" diyordu. Londra'da bulunan Kürt İnsan Hakları Projesi'nden Mustafa Gündoğdu ise, "Suriye'deki Kürtlerin üçüncü bir yol izlemeleri gerekiyordu. Ne Esad'ın, ne de muhaliflerin tarafında olabilirlerdi. Bu sefer kurban değil, oyun kurucu olmak zorundaydılar" diyerek, PYD temsilcisinin sözlerini teyit ediyordu. (8 Ağustos Gündem)

Elbette **Suriye'de bulunan bütün Kürt örgütleri, PYD ile aynı görüşte değiller.** Bugün her ne kadar tek çatı altında toplanmışlarsa da, farklı politik tutum ve duruşları devam ediyor. Mesut Barzani'nin geçtiğimiz aylarda

çekilmesi ve Öcalan posterleriyle yürüyüşler yapılması, tabi ki, Türk egemenlerini oldukça rahatsız etti. "Seyirci kalmayız"la başlayıp "tampon bölge"den, "askeri müdahale"ye kadar birçok tehdit havada uçtu. Dışişleri Bakanı Davutoğlu, apar-topar Barzani'ye koştu. Fakat bu fiili durumu -en azından şimdilik- kabullenmek zorunda kaldılar. Elbette ne askeri hazırlıkları durdu, ne de yalan ve demagojileri...

Esad'ın Türkiye'ye karşı saldırısı

Bilindiği gibi Türkiye, Esad rejiminin devrilmesi için en cengaverce ortaya atılan ülke oldu. Suriye sınırında Esad muhalifi binlerce kişiyi yediri içiren, eğitip silahlandıran, Suriye'ye karşı savaşın "cephe gerisi"ndeki en büyük karargah durumuna geldi.

Böyle bir ülkeye karşı Esad rejiminin, eline geçen fırsatları kullanmayacağı düşünülemezdi. Türkiye'nin "yumuşak karnı"nın Kürt sorunu olduğunu, en iyi onlar biliyordu. Yıllarca

leri, bugün avaz avaz bağırıyorlar; "bu işin arkasında Suriye var" diyerek... Kendilerinin Suriye'ye savaş açtıklarını, Suriye halkının katledilmesine, evini-yurdunu terk etmesine çanak tuttuklarını görmezden gelerek... Esad rejimi, bu düşmanlığı tabi ki yanıtsız bırakmayacaktı.

Suriye'nin kuzeyi (Batı Kürdistan), Suriye devleti tarafından boşaltıldı. Esad, bu olaydan sonra yapılan bir röportajda, "PYD kontrolü, çatışma olmadan ele aldı... Askeri üsler PYD'ye bırakıldı... PYD dışında bir partinin kontrol noktası kurmasına izin verilmez" diyordu. Her ne kadar PYD başta olmak üzere Suriyeli Kürtler, bunu yalanlasalar da, Esad'ın hem içine düştüğü zorluklardan, hem de Türkiye'yi sıkıştırma amaçlı, böyle bir taktiğe başvurma ihtimali güçlüdür. Esad rejimi, Türkiye'ye "sen benim içimi karıştırırsan, ben de seninkini karıştırırım" mesajı göndermiştir. Türkiye'nin sıkça sözünü ettiği "tampon bölge" oluşturmasını da Kürtlerle karşı karşıya bırakarak, önlemiştir. Çünkü **sınırdaki kurulacak**

Suriye'nin kuzeyi (Batı Kürdistan), Suriye devleti tarafından boşaltıldı. Her ne kadar PYD başta olmak üzere Suriyeli Kürtler, bunu yalanlasalar da, Esad'ın hem içine düştüğü zorluklardan, hem de Türkiye'yi sıkıştırma amaçlı, böyle bir taktiğe başvurma ihtimali güçlüdür. Türkiye'nin sıkça sözünü ettiği "tampon bölge" oluşturmasını da Kürtlerle karşı karşıya bırakarak, önlemiştir. Çünkü sınırda kurulacak "tampon bölge" şu an Kürtlerin denetiminde olan bölgedir. Bu bölgeye yapılacak herhangi bir saldırı, tüm Kürtleri ayağa kaldırır.

Erbil’de bir araya getirdiği 16 Kürt örgütünden oluşan “Kürt Ulusal Konseyi” içinde **Barzani’ye bağlı Kürt grupları, Suriye muhalefetine daha yakınlar.** Bunlar, PYD’nin gücünden ve öne çıkmasından rahatsızlar. Barzani’ye yakınlığı ile bilinen Kürdistan Birlik Partisi’nin yetkilisi, aynı zamanda Kürt Ulusal Konseyi Başkanı olan Adulhakim Reşad, “*PYD, Erbil anlaşması- na uymuyor, böyle giderse Kürt birliği bozulabilir ve Kürtler kendini korumak için Hür Suriye Ordusu’na katılabilir*” diyebiliyor. Bu partiye bağlı bir başka yetkili ise, “*Kürtler arasındaki birliğin pamuk ipliğine bağlı olduğu*”nu söylüyor.

PYD’nin varolan Kürt örgütleri içinde daha örgütlü ve silahlı olması, en büyük tedirginlikleri. Onlar da sırtlarını Barzani’ye dayayarak güçlenmeye çalışıyorlar. *Barzani’nin binlerce Kürt gençini silahlandırıp eğittiği biliniyor.* Ancak PYD’nin bu peşmergelerin Suriye’ye girmesine karşı çıktığı, “*kendi güvenliğimizi kendimiz alırız*” dediği de. Uzun pazarlıklar sonucu 600 civarında peşmerge, Suriye’ye geçiş yaparak stratejik noktalar- da konuşlanabildi.

Kısacası **Barzani’nin güçleri ile PYD arasında bir “iktidar kavgası” sürüyor.** PYD, 10 yıl önce kurulmuş bir örgüt olmasına rağmen, PKK’nin Suriye’ye geçtiği andan itibaren, yaklaşık 30 yıldır Suriyeli Kürtler arasında gelişen, kitleselleşen önemli bir güç. O yüzden Barzani, “Kürt Ulusal Konseyi”nin içine PYD’yi dahil etmek zorunda kaldı ve bu birlik içinde eritmeyi amaçlıyor.

Kürtler kazanımlarını korumada kararlı

Kürtlerin, Irak’tan sonra Suriye’de fiili bir devlet olma yönündeki adımları, Kürt halkında büyük bir sevinç yarattı, Türk egemenlerini de bir o kadar tedirgin etti, ediyor. Ancak Türkiye’nin tehditlerine karşı, ülke içinde ve dışında protestolar yükseliyor, eylemler yapılıyor. Özellikle Suriye sınırındaki Kürtler, herhangi bir müdahale durumunda Türkiye’ye karşı savaşıacaklarını açıkça söylüyorlar. Mardin’in Nusaybin ilçesinde yaşlı bir Kürt kadının, “*Kamışlı’dan bir çılglık duyulsa, Nusaybin’de bütün ağaçlar yaprak döker*” sözü, oldukça çarpıcı ve anlamlıdır.

Kürtler, emperyalistler tarafından çizilen sınırlara rağmen, yüzyıllardır bir ulus olma özelliklerini korudular, bunun en önemli unsurlarından biri olan “*duygu bağını*” hiç yitirmediler. Yapay sınırları aşarak birbirleriyle sürekli ilişki içinde oldular.

Irak’tan sonra, Suriye’deki son

gelişmeler, gözleri Türkiye ve İran’a çevirdi. İran’lı yetkililer, Suriye’de ayrı bir Kürt devletine karşı olmakla birlikte, “*ülkelerinde Kürtlerin sorunu olmadığını*” söyleyerek, asıl Türkiye’nin düşünmesi gerektiğini ima etti. Türkiye’yi Suriye’nin iç işlerine karışmakla eleştiren İran, “*sıra size de gelebilir*” diyerek, aba altından sopa gösterdi.

Türkiye’de ise, ilk günlerdeki tehditler ve sınıra yapılan askeri yığınak, yerini “bekle gör” politikasına bırakmış görünüyor. Dışişleri Bakanı Davutoğlu, Türkiye’nin Suriye Kürtlerine karşı askeri bir müdahalede bulunmayacağını, Kürtlerin taleplerinin Suriye’de seçilmiş bir meclis tarafından tanınması halinde, buna karşı “kır-

mızı çizgi”leri olmayacağını belirtti. Türkiye, Suriyeli muhaliflerin Kürtlere karşı tutumuna güveniyor, ona bel bağlıyor. Bir de tabii Barzani’ye...

Oysa Barzani, Suriye’deki gelişmelerden memnun. Yaklaşık iki bin Suriyeli Kürt peşmergeyi eğittiğini bizzat kendisi söyledi. Dahası peşmergelerle, Irak merkezi ordusu, Suriye sınırında karşı karşıya gelmiş ve geri adım atmamışlardı. Barzani’nin Türkiye’ye vereceği tek söz, Suriye’de bağımsız bir Kürt devletinin kurulmayacağı olabilirdi ki, bunu zaten Barzani yanlısı Suriyeli gruplar da, PYD de sıkça ifade ediyordu.

Suriyeli Kürtler, özerk ya da federatif bir yapı istediklerini belirtiyorlar. Bugün fiilen özerk bir yapı kurulmuş durumda. Bölgeye giriş-çıkışlarda Suriye ordusu olmakla birlikte, iç işlerinde kendi kurumlarını oluşturmaya çalışıyorlar. Kurdukları il, ilçe meclisleri ile halkı yönetiyor, başta eğitim olmak üzere kesintiye uğrayan kurumları işlevli kılmaya ve bunu Kürt dili, gelenek ve göreneklerine göre yeniden düzenlemeye başlıyorlar.

Elde ettikleri bu kazanımları korumak için tüm güçleriyle direneceklerdir. Diğer parçalar-daki Kürtlerin ve ilerici güçlerin de desteğini alarak, statülerini korumaya çalışacaklardır. Özerklik ya da federasyon, adı ne olursa olsun, artık eskisi gibi yaşamayacakları kesindir.

Tarihte Kürdistan ve Suriye

Kürtlerin anayurdu için Kürdistan denilmeye başlanması, 12. yüzyıla

kadar uzanır. 16. yüzyılda ise Kürdistan, Osmanlı Devleti’ne bağlı hale getirilmiştir. Osmanlı zamanında ve Türkiye Cumhuriyeti’nin ilk yıllarında, Kürtlerin anayurduna Kürdistan denilmeye devam edildi. Zaten Osmanlı döneminde özerk bir yapıya sahipti. TC’nin kurulma aşamasında da bu yönde sözler verilmiş, fakat sonra Türk milliyetçiliği baskın hale gelerek, Kürtler üzerindeki boyunduruk daha da perçinlenmiştir.

Kürdistan ilk olarak 1638 yılında İran’la Osmanlı devleti arasında imzalanan Kasr-ı Şirin anlaşması ile iki parçaya bölündü. Sonrasında yeni kurulan Türkiye Cumhuriyeti ile Fransa arasında imzalanan Londra anlaşmasıyla, Türkiye’nin Suriye sınırları çizilecek, daha sonra Lozan antlaşmasıyla bu sınırlar kesinleşecekti. Böylece Kürtler, Irak, İran, Türkiye ve Suriye olmak üzere dört parçaya bölünmüş oldu. Bunların içerisinde gerek yüzölçümü, gerekse nüfus olarak en büyük kesim ise, Türkiye’de kaldı.

Irak ve Suriye devletlerinin kurulması ve Kürdistan’ın dörde bölünmesi, I. emperyalist savaş sırasında adım adım hayata geçirildi. O yıllarda İngiltere ve Fransa’nın hazırladığı, Çarlık Rusyası’nın da onayladığı gizli Sykes-Picot anlaşması ile Osmanlı’yı parçalama planı devreye sokuldu. Fakat 1917’de Ekim devriminin patlak vermesi, emperyalistlerin bu planını alt-üst etti. Rusya’nın yerine kurulan Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği, hem bu anlaşmayı tüm dünya kamuoyununa açıkladı, hem de kendisinin böyle bir

rine, İngiltere ve Fransa Sykes-Picot’u farklı biçimlerde piyasaya sürdüler. I. emperyalist savaş sonrasında Ortadoğu’yu çetvelle çizilmiş sınırlarla parçalayıp, kendilerine bağımlı yeni devletler kurdular. Ardından İngiltere Bealfour Deklarasyonunun yayınlayarak, Filistin içerisinde bir Yahudi devletinin kurulmasını destekleyeceğini duyurdu, buna Fransa, İtalya ve ABD’de de katıldı. İsrail devletinin temelleri bu şekilde atıldı.

Irak, İngiltere’nin, Suriye ise, Fransa’nın sömürgesi olarak doğdular. Başlangıçta birbirinden kopuk olan Şam, Halep ve diğer sancaklar, halkın bağımsızlık mücadeleleri sonucu birleşti ve II. emperyalist savaşın öngününde, Suriye olarak bağımsızlıklarını ilan ettiler. Fransa, içinde bulunduğu durumun etkisiyle bu sancakların bağımsızlığı tanımak zorunda kaldı. Elbette bu siyasi olarak bağımsızlık, ekonomik olarak bağımlılık demek olan “yeni sömürgeciliğe” geçişi.

Fransa, bir yandan artan bağımsızlık istekleri, bir yandan da Türkiye’nin Nazi Almanyası ile yakın ilişkilerini durdurmak için İngiltere’nin baskısıyla, Hatay’ı 1939 yılında Türkiye’ye vermeyi kabul etti. Oysa Hatay, “misak-ı milli” sınırları içinde değildi, Fransa’ya bağlı ayrı bir sancaktı. Hatay’da yapılan referandumda halk, Suriye ile birleşmekten yana oy kullanmıştı. Fakat bu referandumu Türkiye tanımadı, konu Milletler Cemiyeti’ne taşındı ve o günün konjonktüründe emperyalistler, Hatay’ı Türkiye’ye verdiler.

a n l a ş m a y ı kabul etmeyeceğini bildirdi.

Bunun üze-

Suriye’de Kürtlerin altı şehirde yönetimi ele geçirdiği günlerde, Türkiye’de de PKK’nin eylemleri arttı. Bunların içinde hiç şüphesiz 20 gün süren Şemdinli eylemleri en öne çıkıyordu. **PKK’nin “alan hakimiyeti” sağlamayı amaçladığı Şemdinli çıkartması karşısında, devletin çaresiz kaldığı ortaya çıktı.**

PKK, Şemdinli dışında Çukurca’da karakol bastı. Sadece Kürt bölgesinde değil, İzmir-Foça’da bir askeri serviste bomba patlatıldı. Bu eylemlerin, başta Öcalan’ın tecridi olmak üzere Kürt halkı ve siyasetçileri üzerinde artan baskılara karşı yapıldığı açıklandı.

Öcalan’ın avukatları ve ailesiyle görüştürülmesi, Temmuz ayında birinci yılını doldurdu. Bir yıldır devam eden bu ağırlaştırılmış tecride karşı da, BDP başta olmak üzere çeşitli kitle örgütleri birçok yerde eylemler yaptılar.

Şemdinli’de PKK’dan “alan hakimiyeti”

22 Temmuz’da başlayıp yaklaşık 20 gün süren eylemleri ile PKK, Şemdinli’de, “alan hakimiyeti”ni kurdu. **Haftalarca süren savaşta, Türk ordusunun bölgeye karadan giremediği, sadece havadan bombardıman yaptığı gözlemlendi.** Askerin giremediği bölgeler, Valilik tarafından sivil halka yasaklandı, 10 köy ve 50 yerleşim birimi boşaltıldı.

KCK Yürütme Konseyi Başkanı Murat Karayılan, Şemdinli’de 35 km’lik alanın denetimlerinde olduğunu açıkladı. Karayılan “*sınırın ötesi berisi kalmamıştır*” dedi. PKK liderlerinden Duran Kalkan ise, “*Şemdinli başlangıç, bir uyarı niteliğindedir*” diyerek, bu tip eylemlerin bundan sonra da devam edeceğini söyledi. Kürt halkı ve Kürt siyasetçiler üzerinde artan baskıları, Öcalan’ın tecridi ni anlatarak, “*bunlara sessiz kalmamız beklene mezdi*” dedi. Kalkan, bu uyardan ders çıkarılmaz ise “*neler yapmaya muktedir olduklarının görüleceğini*” ekledi.

Bu açıklamalar da, **PKK’nin “vur-kaç” taktiğinden, mevzi kazanmaya dönük eylemlere geçtiğini gösteriyordu.** PKK, devlete gücünü ve uzunca bir süre bölgeyi elinde tutabileceğini gösteriyordu. Böyle bir eylem karşısında devletin aczi ni de sergilemiş oldu.

BDP Hakkari milletvekili Esad Canan, Şemdinli’deki eylemler üzerine bölgeye gitti, fakat ilçesine gitmesine Valilik tarafından izin verilmedi. Canan, Şemdinli merkezindeki akrabalarının yanına sığınan kişilerin çok zor durumda olduğunu, Belediyenin onlara gıda yardımında bulunduğunu açıkladı. Köylüler ise, hayvanlarının telef olduğunu, hayvancılığın ve tarımın bitirildiğini anlattılar. Devletin, gerillaya gıda desteğini engellemek için köyleri boşalttığını, kendilerinin ise köylerine dönmek istediğini söylediler.

Bölgeyi ziyaret eden CHP Heyeti de bu durumu teyit etti. Ormanların ve tarlaların bombalandığını, bir operasyon değil tam bir savaş yaşandığını belirttiler. Ayrıca askerlerin karakoldan dışarı çıkmadığını, İçişleri Bakanı’nın 115 PKK’linin öldüğüne dair verdiği rakamın doğru olmadığını, yetkililerin kaç kişinin öldüğünü tespit edecek durumda olmadığını açıkladılar.

Şemdinli olayını devlet, uzun süre saklamaya

Kürt ulusal hareketinin Eylemleri büyüyor

çalıştı. Medya görmezden geldi.

Mızrak çuvala sığmayınca da, güvenlik güçlerinin PKK’yi püskürttüğü, 100’den fazla PKK’linin öldüğü, geri kalanın kaçtığı şeklinde, resmi görüşleri yansıttılar. Hükümet, Şemdinli olayını olabildiğince küçültmeye çalıştı. Öyle ki, emekli general Osman Pamukoğlu’nun (HEPAR Başkanı)

Şemdinli’deki olaylar üzerine “*Hakkari elden gidiyor*” demesine çok öfkelenen Başbakan Erdoğan, “*böyle seviyesizlik olur mu*” diyerek sert çıktı. Pamukoğlu gibi faşist bir generalin değerlendirmesine bile tahammül edemediğini ortaya koydu.

Bakana Hakkari halkının tepkisi

İçişleri Bakanı İdris Naim Şahin, Şemdinli olaylarından sonra, gövde gösterisi yapmak için Hakkari’ye gitti. Fakat Hakkari’de halkın saldırısı ile karşı karşıya kaldı. **Yüzlerce polisin, özel tim elemanlarının çemberi altında esnafla görüşmek için dolaştığı bir sırada, halkın öfkesiyle karşılaşan Şahin, kendini bir internet kafeye zor attı.** Özel tim polisleri, uzun namlulu silahlarıyla ateş açarak, halkı dağıtmaya çalıştılar.

Daha önce Kürt halkına hakaretler yağdıran, onların dini duygularıyla oynamaya kalkan, KCK operasyonları altında binlerce kişinin tutuklanması onaylayan, seçilmiş belediye başkanlarını “terörist” diyerek görevden alan bir Bakanın, Hakkari halkından böyle bir tepki görmesi, hiç şaşırtıcı değildi. Çünkü Hakkari, bir önceki seçimlerde BDP’nin yüzde 80 oranında oy aldığı bir şehirdi.

Hakkari’den sonra memleketi Ordu’ya geçen Şahin, basının kendi hakkında “*yalan yanlış yazdığını*” ve Kürt halkıyla karşı karşıya bıraktığını iddia ederek, “*ağzınıza tıkarım o yazıları*” dedi. Daha önce de kitapların, sanat eserlerinin, “*bomba kadar tehlikeli*” olduğunu söylemişti. Kendisini karşılamaya gelen bir köylüye “*takla at da sevindiğini anlayayım*” sözünden, Kürtlerin “dinsiz”, “Zerdüşt” oldu-

ğuna kadar, ne kadar düşük bir dil kullandığı biliniyordu. Şahin, AKP’nin şoven-milliyetçi saldırgan yüzünü en açık

biçimde sergileyen bir sembol oldu.

Osmanlı’nın ünlü Bayındırlık Bakanı Halil Rıfat Paşa “*gidemediğin yol senin değildir*” dermiş. **Hükümetin Bakanlarının giremediği şehirler, yürüyemedikleri yollar da onların değil!**

Hakkari halkının Bakan Şahin’e taşlı saldırısı, bu gerçeğin bir kez daha hatırlanmasıydı.

Yol kesmeler arttı

PKK’nin bölgede artan hakimiyeti, yol kesme ve adam kaçırma eylemlerindeki artışta da kendini gösteriyor.

Temmuz ayının başında Dersim milletvekili Hüseyin Aygün’ün kaçırılması, üzerinde en çok konuşulan konu oldu. **Aygün, Alevilerin sesini Meclis’te duyuran bir milletvekili olarak sivrilmişti. Özellikle Dersim katliamının gündeme taşınması, onun Aleviler tarafından daha fazla benimsenmesini sağlamıştı.**

Aygün’ün kaçırılması, başta Alevi dernekleri olmak üzere, devrimci-demokrat kurumlar tarafından tepkiyle karşılandı. Ve bu tepkiler üzerine, 48 saat içinde bırakıldı. PKK’nin üst düzey yöneticilerinin telefonla Aygün’ü kaçıranları arayarak, bunun yanlışlığını söyledikleri, serbest bırakmasını hızlandırdıkları da sonradan öğrenildi.

Aygün’ün serbest kaldıktan sonra kendini kaçırandan “*arkadaşlar*”, “*dağdaki çocuklar*” diye söz etmesi ve onların iletmek istedikleri mesajları aktarması, faşist ve şoven kesimlerce saldırılara vesile edildi. CHP içinde bile tepki gösterenler oldu. Aygün ise, gerekirse CHP’den istifa edeceğini, ancak Kılıçdaroğlu’nun ısrarı üzerine CHP’de kaldığını açıkladı ve kendi şahsında asıl yıpratılmak istenenin, Kılıçdaroğlu olduğunu belirtti.

Aygün’ün kaçırılışı, PKK’nin elinde “esir” bulunan onlarca kişinin olduğu gerçeğini de açığa çıkardı. CHP’nin hazırladığı raporda, 12 Haziran 2011 seçimlerinden bu yana PKK’nin 146 kişiyi kaçırdığı, bunlardan 26’sının akıbeti hakkında bilgi alınamadığına dikkat çekildi. Bunlar içinde polis, asker, kaymakam adayı bulunuyordu. Ama bu kişileri kurtarmak için, devletin en küçük bir çabası olmamıştı. Kaçırılanların aileleri, bu duruma tepki gösteriyor, İHD, BDP gibi kurumlar aracılığıyla yakınlarını kurtarmaya çalışıyorlardı.

Hüseyin Aygün’ün Ovacık yolu üzerinde gündüz vakti kaçırılması, aynı zamanda devletin bölgedeki zafiyetini gözler önüne serdi. Şemdinli’nin Bağlar köyüne giden, içinde BDP’li milletvekillerinin bulunduğu heyetin yollarının PKK gerillaları tarafından kesilip yarım saat propaganda yapılması, sadece güvenlik güçlerinin zafiyeti yönüyle değil, asıl olarak BDP’li vekillerin PKK’lilerle kucaklaşması yönüyle tartışmalara yol açtı. Bir kez daha dokunulmazlıkların kaldırılması gündeme getirildi. **Fakat PKK bu eylemleriyle, bölgede çok rahat biçimde dolaştıklarını gösteriyor,** kaçtıkları yönündeki haberlerin yalan olduğunu ilan ediyorlardı.

Eylem çizgimiz net olmalıdır

PKK'nin eylemleri, son aylarda gözle görülür bir artış içinde. Öcalan'ın tutsak edildiği 1999 yılından sonra durma noktasına gelmişken, şimdi Şemdinli'de olduğu gibi, uzun süreli alan hakimiyeti kurulabiliyor. Bunda Suriye'deki Kürtlerin özerkliğini ilan etmelerinin, Güney ve Batı Kürdistan'da ulusal kimliklerini artık rahatça ifade ederken, Kuzey Kürdistan'da halen bu baskıların devam etmesinin, rolü büyüktür. PKK, Kürt sorunun giderek daha fazla uluslararasılaştığı bu konjonktürü değerlendirmek ve Türk devletinin faşist-şoven yüzünü tüm dünyaya göstermek istiyor. Türkiye'deki Kürtlerin de benzer hakları alabilmesi için, Türk egemenlerini daha fazla sıkıştırmayı amaçlıyor.

TSK'nın verilerine göre, 2002 yılında ölen asker sayısı 10 iken, 2011 yılında 162, bu yılın ilk 7 ayında ise 117'ye ulaştı. AKP'nin hükümet olduğu dönemden bu yana geçen 10 yıl içinde 81 polis, 734 asker olmak üzere toplam 815 güvenlik mensubunun öldüğü belirtildi. Elbette bunlar resmi rakamlar. Gerçekte daha fazla olduğu biliniyor. Ancak bu sayıları küçültmeye çalışsalar da, geçen 10-15 yıl içinde eylemsel güçle orantılı bir şekilde, asker ve polis ölümlerinin arttığı gizlenemeyen bir gerçek.

Kuşkusuz bizim için önemli olan eylemlerin artması değil, onların niteliği ve hedefidir. Bayramın üçüncü günü Antep'te polis karakolunun yanında patlayan bomba, aralarında çocukların da bulunduğu 10 kişinin ölümüne neden oldu. Hükümet ve medya, eylemi PKK'nin yaptığını iddia etti, fakat PKK, üstlenmedi. Yaptıkları açıklamada, "sivilere yönelik bir girişimimiz olamaz, zaten KCK Yürütme Konseyi'nin yaptığı bayramda çatışmalardan kaçınma çağrısına güçlerimiz uymaktadır" denildi. Eylemden sonra başta Antep olmak üzere birçok yerde BDP binaları ateşe verildi, tahrip edildi.

Sonradan ABD'nin "think-thang" cilerinin Suriye'de süren olaylar üzerinden "savaş oyunu" oynadıkları ve bu "oyun"da Antep'te bombaların patlatıldığı ortaya çıktı. Bu haberler, Antep'teki bombalamayı Suriye devletinin işi, ya da Türkiye'nin savaşa girmesini isteyenlerin provokasyonu olabileceğini de gösterdi. Daha önce olduğu gibi, önümüzdeki günlerde bu tür provakatif eylemler artabilir. Fakat önemli olan, devrimci eylem çizgisinin, devletin her tür yalan ve demagojisi bertaraf edecek şekilde net olmasıdır.

Kitleye zarar veren bu tür eylemleri onaylamak mümkün değildir. Bunlar, şoven saldırılara zemin hazırladığı gibi, halkı burjuva demagojiye açık hale getiriyor, at izi ile it izini birbirine karıştırıyor.

Bu tür eylemlere de, Kürt kurumlarına karşı yapılan şoven saldırılara da karşı durulmalı, bu kurumlar birleşik bir şekilde savunulmalıdır.

Suriye'deki gelişmelerle daha da tırmanacağı belli olan Kürt sorunu, ancak Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkının koşulsuz biçimde savunulması ve ona uygun davranması ile sona erecektir.

4+4+4'le gelecekleri gaspedilen çocuklar...

Yeni eğitim yılına girerken, 4+4+4 sisteminin yarattığı kargaşa devam ediyor ve giderek sistemin yaratacağı zararlar, daha fazla görülüyor, konuşuluyor. Sistemin neden bu kadar alel-acele yaşama geçirilmeye çalışıldığı sorgulanıyor. Temel soru olarak da, "alt yapısı, öğretmeni, öğrencisi ne kadar hazır" sorusu öne çıkıyor.

En genel haliyle, dersliklerin yetersiz olduğu, bir sınıfta 50-60 kişinin okuduğu, laboratuvar başta olmak üzere bir okulun gereksinim duyduğu alet-edevatların olmadığı, kantinlerin ve tuvaletlerin sağlıksızlığı, çocukların teneffüslerde oynayabileceği okul bahçesinin bile kalmadığı bir yapıdan söz ediyoruz. Bunların çaresi bulunmamış iken, 4+4+4 ile yeni öğretim yılına fazladan onbinlerce öğrencinin alınması, varolan durumu depreştiren, içinden çıkılmaz hale getiriyor.

Öğretmenlerin durumu ise, içler acısı. Öğretmenler, bu zor ve sağlıksız koşullarda, kendilerini eğitime-yenileme imkanına sahip olmadan çalışmak zorunda kalıyorlar. Birçok yerde öğretmen açığı bulunuyor. Bu açıklar, "sözleşmeli" öğretmenler ile dolduruluyor. Öğretmenlerin maaşları "yoksulluk sınırı"nın altındayken, "sözleşmeli"ler çok daha düşük maaşla ve güvencesiz bir şekilde çalışıyorlar. Daha sayılacak bir dolu sorunla boğuşan öğretmenler, yeni sistemle birlikte 60 aylık çocuklarla uğraşmakla karşı karşıyalar. Bu öğretmenler, "okul öncesi eğitim" öğretmeni değil, öyle bir formasyon almamışlar. Genellikle kalemi bile tutamayan, tuvalete kendi başına gidemeyen 60 aylık çocuklarla, 66-72 aylık çocukları birlikte eğitmenin bütün zorluğu, bu öğretmenlerin üzerine yıkılmış durumda.

Elbette sistemin en fazla ezeceği kesim, 60 aylık çocuklarımız... Ailelere, çocuklarımızın etkisini ömür boyu taşıyacağı bir rapor alması dayatılıyor, ya da bu koşullarda okula gönderme zorunluluğu... Bu kadar küçük yaşta sistemin çarkları içine sokulacak olan çocuklar, zaten sorunlu olan okullardan daha ilk adımında soğuyacak ve bu durum, bütün eğitim sürecini etkileyecek. Sınıfta kendisinden büyük olan çocuklar tarafından ezilmesi de cabası...

Sistemin zorlukları bunlarla bitmiyor. 4+4+4 sisteminde asıl amacın, dindar bir nesil yetiştirmek ve çocuk işçi istihdamı yaratmak olduğu biliniyor. Daha lisede meslek seçiminde sağlıklı karar veremeyen öğrenciler, bu seçimi ortaokulda yapacaklar. Burjuvazinin yönlendirdiği meslekleri seçmeleri dayatılacak. Böylece sermaye-

darların ihtiyaçları doğrultusunda, ilkokuldan itibaren öğrencileri istedikleri kalıba sokacaklar ve istedikleri sektöre uygun elemanlar yetiştirecekler.

Diğer taraftan dini ağırlıklı eğitimle, düşünmeyen sorgulamayan bir nesil ve bir işçi ordusu yaratılacak. Özel dini vakıfların istekleri doğrultusunda bir dini eğitim programı hazırlanmış durumda. Bazı okullar yaptıkları anketlerle seçmeli zorunlu ders olarak, "Kuran-ı Kerim", "Hazreti Muhammet'in hayatı" dersleri ile ilgili "her ikisi" ya da "kararsızım" seçenekleri dışında seçenek koymamışlar. Çocuklarını Sünni eğitim ile okutmak istemeyen veliler, "mahalle baskısına" maruz kaldıklarını, bu sistemin "kendinden olmayanı dışlayan" bir sistem olduğunu belirtiyorlar.

Şimdiden okullarda okuma yarışmalarının Fettullah Gülen'in kitapları üzerinden yapılması, birinci olan öğrencilerin Umre'ye gönderilmesi gibi uygulamalar hayata geçiriliyor. AKP'nin dindar nesil projesiyle, bugün yüzde 22 olan yaz Kuran kurslarına katılan ilköğretimdeki öğrenci oranı, 2016'da yüzde 35'e çıkartılacak. Kuran Kursu öğrenci sayısı, yüzde 50 artacak.

Devlet parasız eğitim, ücretsiz ulaşım, ücretsiz sağlık gibi, insanların yaşam kalitesini artıracak hiçbir adım atmazken, din hizmetlerini toplumun tüm kesimlerine ulaştırmak ve etkinliğini artırmak için, 2017'ye kadar tam 575 milyon 352 bin TL harcayacak. Diyanet işleri de aynı dönemde 52 milyon 608 bin TL'lik bir bütçe kullanacak.

Her hükümet döneminde yeniden değiştirip öğrencileri denekler haline getiren, bir kobay gibi kullanan bu sisteme karşı, öğrenci, öğretmen, veliler olarak birleşik bir mücadeleye örmek zorundayız. Eşit, parasız, bilimsel ve anadilde eğitim şiarı ile alanları doldurmak ve bu sistemi başlamadan durdurmak gerekiyor.

Hasan Selim Gönen Ölümsüzdür

20 Temmuz günü, polisin saldırısına uğrayan Hasan Selim Gönen, yaralı olarak kaldırıldığı hastanede yaşamını yitirdi. Daha önce polisler Gönen'i afişe etmişler ve katletmenin zemini hazırlamışlardı. Katlettikten sonra cenazesini kaçırmak istediler, fakat yoldaşları onu sloganlarla, kızıl bayraklarla Kocaeli Mezarlığı'na defnettiler. Hasan Selim Gönen, Dev-Genç saflarında mücadeleye atılmıştı, gözaltına alındı, tutuklandı fakat mücadeleyi daha büyük görevler üstlenerek sürdürdü. '83 doğumlu olan Gönen, genç yaşta ölümsüzlüğe ulaştı.

Ali Çelik işkencede katledildi

MKP-HKO gerillası Ali Çelik, Erzincan'da işkencede katledildi. 21 Haziran günü yaralı olarak yakalanan Çelik, Erzincan'da bir hastaneye getirildi. Hastaneye girdiği anda saldırıya uğrayan ve darp edilen Ali Çelik'in tedavisi engellendi. O halde sorguya alındı, ifade vermeyince işkence edildi. Sağlık durumu iyice kötüleşince yoğun bakıma yatırıldı, orada hıfzı karaca uyanmadı. Ailesinin daha donanımlı bir hastaneye kaldırılması yönündeki çabaları sonuçsuz kaldı. Adalet Bakanlığı sevk işlemini yapmadı. Ve Çelik 19 Temmuz'da ölümsüzlüğe uğurlandı.

Alevilere saldırılara kitlesel tepki

Osmanlı'dan bu yana devletin baskısı altında bulunan Alevilere dönük saldırılar son yıllarda yeniden artmaya başladı. Ramazan ayı içinde Malatya'da bir Alevi aile, oruç tutmadığı için saldırıya uğradı. Ramazan davulcusunun özellikle Alevi ailelerin evinin önünde davul çalması, kışkırtılan kitlenin toplanıp evi taşlaması, planlı bir saldırı olduğunu gösteriyordu. Yetkililer, olayı yine "münferit", "sıradan" bir olay şeklinde göstermeye çalıştılar. Oysa Alevi evlerinin önceden işaretlenmiş olduğu açığa çıktı. Daha önce başka illerde de Alevi evleri işaretlenmiş, valiler, bunun "çocukların işi" olduğunu söylemişti.

O işaretlerin ne anlama geldiğini Aleviler, Maraş katliamından bu yana çok iyi bilmektedir. O zaman da katliam öncesi evleri işaretlenmiş ve bir provokasyon çıkartılarak sivil-faşistler saldırtılmış, yüzlerce kişi katledilmişti. Malatya'da da yapılan bunun hazırlığıdır. Ama Aleviler artık eskisine göre daha örgütlü ve bilinçli ve hazırlıklılar. Bu tür saldırılara çok daha hızlı biçimde refleks gösteriyor, dayanışma eylemleri yapıyorlar.

"Gülsuyu'nda Malatya için yürüdük"

O kadar yaşanmış acıya doymamış bir insanlık var önümde. Ne kadar ileriye gittiğimizi düşünsem de hep geride kalmış bir topluluk yaşıyor.

Çok değil 19 yıl önce Sivas'ı düşünüyorum, hiç acımadan yaktılar canımızı ve bu ilk değildi. Şimdi bakıyorum da son da değilmiş. Bunu anlamak gerçekten kolay değil.

Bir zamanlar geçmişin kara yüzü diye anımsadığımızı, şimdi Malatya'da görüyoruz. Geçmişteki katiller, yakmayı tercih ederken şimdiki kapıları işaretleyerek, yüreklerde korkunun izini bırakmayı tercih ediyorlar. Fakat yanılıyorlar! Onlar Malatya'daki bu çirkin olayın sessizce geçştirileceğini düşündüler, oysa Türkiye'nin dört bir yanından bu provokasyona tepkiler yükseldi, sokaklar dolup taşı.

Biz de Gülsuyu halkı olarak, bu çirkin olayın duyulduğu ilk gece sokaklara çıkıp, yeni bir Sivas olayının yaşanmasına izin vermeyeceğimizi haykırdık. Gülsuyu sokaklarını dolaşarak hep bir ağızdan dosta ve düşmana bunu duyurduk. Bir taraftan bu olaya karşı sloganlarımızı haykırırken diğer taraftan yarınki büyük yürüyüşe davet ettik insanları.

Yaşananların gözardı edilmemesi ve bu kötü olayların durdurulması için, toplanan yüzlerce kişiyle, hep bir ağızdan katliamları lanetleyen sloganlar attık. Slogan sesleri yükseldikçe, insanlar çoğaldı, insanlar çoğaldıkça slogan sesleri arttı.

Hiç tahmin etmiyordum bu kadar insanın bir araya geleceğini. Yüzlerle başlayan yürüyüş, Fatma Hanım'a gelindiğinde binlerce kişiye ulaşmıştı. Yürüyüş boyunca yapılan konuşmalarda devletin bu güne kadar yaptığı provokasyonlar ve katliamlar anlatılıyor, bir taraftan bunları lanetleyen sloganlar dolduruyordu sokakları.

Dersim, Maraş, Çorum, Sivas, yakın zamanda yaşadığımız Roboski katliamlarına devlet yenilerini eklemek istiyor. Bugüne kadar ezilen ve katledilen Aleviler, tekrar hedefe çakılıyor. Bu katliamların önüne geçmenin tek yolunun sokakları tutuşturmak olduğu biliyoruz ve tekrar daha güçlü haykırıyoruz: "Gülsuyu uyuma Malatya'ya sahip çık!"

Yürüyüş boyunca artan insan sayısına, megafonlar dahi yetersiz kalıyor. Arka taraftan seslerin duyulmaması üzerine, o tarafa geçip önden gelen sesi arka tarafa ulaştırmaya başladım. Ben slogan attıkça, arkadan ses veren kitlenin sesi, öndeki kitlenin sesiyle buluşuyordu ve olağanüstü güçlü bir ses çıkıyordu. İnanıyorum ki bu ses Malatya'ya kadar gidiyordu. Bu heyecanlı yürüyüşe çevreden insanlar, alkışlarıyla destek oluyorlardı. Fatma Hanım'a yaklaştıkça, polis barikatını görmeye başladık. Polis bizimle pazarlık yapmaya çalışıyordu, onlara karşı tavrımız netti. Hiçbir pazarlık yapılmayacak, yol açılacak, yürüyüş devam edecek.

Binlerle pazarlık yapamayacağını anlayan polisler, yolu açmak zorunda kaldı. Polis gerilerken biz yürüyüşümüze devam ettik.

Evlere işaret koyma, Ramazan davulcusunu kullanma gibi yöntemlerin devletin politikasından bağımsız olmadığı görülmüştür. Aynı günlerde Yargıtay, cemevlerini "ibadet yeri" olarak tanımadığını bildiren bir karar aldı. "Cami ve mescit dışında hiçbir yer ibadethane değildir" diyerek, "Sünni-Müslüman" bir yönetim anlayışını ortaya koydu. Çünkü bu karar, sadece cemevlerini değil, Sinagog ve Kilise'yi de ibadethane den saymıyordu.

Bilindiği gibi cemevleri, '90'lı yılların başından itibaren yapılmaya başlandı. Yasal bir statüsü olmamakla birlikte, Alevilerin direnişiyle fiilen meşruluğu kabul edildi. Ne var ki, her fırsatta cemevlerini yıkmaya, onu yok saymaya devam ettiler.

Son olarak Başbakan Erdoğan'ın, Karacaahmet'te kurulmuş olan cemevine "ucube" demesi, aynı mantığın sonucudur. Erdoğan, İstanbul Belediye Başkanı iken, bu cemevini yıkmaya kalkmış, Alevilerin günlerce burada nöbet tutması üzerine, başaramamıştı. Erdoğan, o yıllardan kalan hırs ve öfkeyle, bir kez daha

Karacaahmet Cemevi'ni gündeme taşıyordu. Daha önce Kars'taki anıta söylediği gibi "ucube" diyerek yıkımın zeminini hazırlıyordu.

Bu söze, Alevi derneklerinin ve Alevi kesimlerin tepkisi büyük oldu. Asıl "ucube"nin Alevileri ve ibadethanelerini yok sayan devletin mantığı olduğunu söylediler. Cemevlerinin kaçak yapılmasının, devletin bu yasakçı anlayışından kaynaklandığını belirtip, buna karşı direneceklerini ifade ettiler.

Devlet bir yandan "devletin Alevisi"ni yaratmaya, bir yandan da Alevilere saldırıya devam ediyor. Daha önce cemevlerini ve Alevi dedelerini "Diyanet İşleri" içine alarak maaş bağlamayı

gündeme getiren ve sözde "Alevi açılımı" ile kendini "demokrat" göstermeye çalışan AKP, Alevilerin büyük

çoğunluğunu kandırmayı başaramayınca, gerçek yüzünü gösterip saldırıya geçti. Aleviler ise AKP'nin her tür saldırısına karşı tepkilerini ortaya koymaktan geri durmadılar. Özellikle son aylarda artan saldırılara, birçok yerde eylemler yaparak, sessiz kalmayacaklarını gösterdiler.

Kartal'da Alevi evleri işaretlendi

Malatya'daki saldırının ardından, Alevi dernekleri başta olmak üzere devrimci ve ilerici kurumlar, protesto eylemleri gerçekleştirdi. Taksim ve Ankara Güvenpark'ta nöbet tutan kurumlar, bir gün sonra da kitlesel yürüyüşler gerçekleştirdi. Ayrıca Gülsuyu, 1 Mayıs, Nurtepe, Gazi Mahallesi, Esenyurt, Okmeydanı semtlerinde kitlesel eylemler düzenlendi. Eylemlerin bir kısmı polisle çatışmalı geçerken gözaltılar yaşandı.

Malatya'dan sonra Alevi evleri Kartal Kurfalı'da da işaretlendi. 23 Ağustos'ta Hürriyet Mahallesi'nde bulunan 25 ev mavi boyayla işaretlendi. 24 Ağustos Sabahı ise, Kartal PSKAD yakılmak istendi.

Bu ırkçı saldırıya karşı 24 Ağustos'ta Kartal'da PSKAD'ın organize ettiği ve binlerce kişinin katıldığı bir yürüyüş düzenlendi. Ahmet Şimşek Koleji önünde saat 19.00'da toplanan kitle, yürüyüşe geçti. PKSAD imzalı "İrkçı-gerici AKP'yi durduracağız" pankartının arkasından yürüyen kitle, Kartal meydanına kadar "Pir Sultanlar yürüyor savaş sürüyor", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Katil devlet hesap verecek", "Kartal Sivas olmayacak", "Faşizme karşı omuz omuza" sloganlarını attı.

Kartal halkının da alkışlarla destek verdiği yürüyüş aralarında Proleter Devrimci Duruş okurlarının da bulunduğu devrimci kurumlar, partiler ve dernekler de katıldı. Kartal Meydanı'nda basın açıklamasını PSKAD Genel Yönetim Kurulu Üyesi Atilla Özdemir yaptı. Özdemir; Suriye'ye savaş açma hazırlığında olan hükümetin, ırkçı-gerici söylemlerle halklar arasında boğazlaşmayı körüklediği söyledi ve savaş durdurmak gerektiğine vurgu yaptı.

1 Mayıs Mahallesi'nde PSKAD'dan protesto

1 Mayıs Mahallesi'nde PSKAD, 26 Ağustos'ta bir protesto yürüyüşü düzenledi. Aralarında PDD'nin de bulunduğu kurumlar, eyleme destek verdiler. Mahalle içinde yapılan uzun yürüyüş boyunca Alevilere dönük saldırıları knayan sloganlar atıldı. 500 kişinin katıldığı yürüyüş, 1

Mayıs meydanında yapılan basın açıklamasıyla sona erdi. Basın açıklamasını

Pir Sultan Ataşehir Şube Başkanı Metin Aslan okudu.

Açıklamada, Alevilere yönelik devlet politikalarına

değinilirken, sadece içte değil dışta da AKP'nin saldırganlığını sürdürdüğünü belirtildi.

Patronların “49” sevgisi

Türkiye’de değişik ölçeklerdeki işyeri çalışanların sayılarına baktığımızda çarpıcı bir tabloyu görüyoruz.

2011 yılı sonu itibarıyla Türkiye’de 1.436.000 işletme bulunmaktadır. Sosyal Güvenlik Kurumu verilerine göre, kayıtlı olarak çalışanların toplamı ise 11.031.000 kişidir. Kayıtlı firmaların yüzde 98’inde 49 veya daha az kişi çalıştırılmaktadır. Toplam çalışanların yüzde 65’i bu tür işletmelerde istihdam edilmektedir. Türkiye’de 250’nin üzerinde çalışan olan firma, yaklaşık 10 bin kadardır. Toplam çalışanın yüzde 16’sını bunlar istihdam ediyor.

Bu rakamlara baktığımızda, patronlar için 49 rakamının bir eşik olduğunu görüyoruz. Sınırlı sayıda tekel, binlerce kişiyi birarada çalıştırırken, üretimin önemli bir kısmı, 49 ve daha altındaki işçi çalıştıran işyerlerinde gerçekleşiyor.

Bu sadece Türkiye’deki patronlara özgü bir durum da değil. Dünyanın her tarafında, patronlar uzunca bir süredir işletmelerinde çalışanların sayısını 49 ve altında tutmayı tercih ediyorlar.

Bloomberg Businessweek dergisinde çıkan bir haberde, Fransa’da 49 işçi çalıştıran firma sayısı, 50 kişiden fazla çalıştıran firmalara göre 2,4 kat artmış durumda. Fransa’daki bu tablo, gelişmiş emperyalist ülkelerin fotoğrafını da sunuyor. İşbirlikçi ve bağımlı ülkelerdeki tablo ise, daha vahim durumda. Yani firmalar, büyük oranda 50’nin altında işçi çalıştırıyorlar.

Yüzlerce işçi çalıştıran fabrikalar, işletmeler, esnek üretim biçimleriyle, taşeron sistemiyle, üretimi parçalara bölerek, çalışan sayısını 49’a düşürüyor. 50 değil, 49! Özellikle 49 veya daha altındaki işçi çalıştırmayı tercih ediyorlar.

Neden 49, nedir 49’un tılsımı?!

Post-fordist üretim tarzı, üretimi ve işçiyi her aşamada parçalara bölmeyi, ensekletmeyi hedefleyen bir üretim tarzıdır. Onbinlerce kişilik fabrikalar, yerine binlerce kişilik fabrikalar ve üretim bandında kolay değişiklik yapabilme esnekliği bunun temel unsurudur.

Bu üretim tarzının bir yanında, proletaryayı daha fazla sömürmek ve örgütlenmesini engellemek vardır. Fordist üretim tarzında onbinlerce işçi, birlikte üretim yapar; aynı saatte yemeğe çıkar, aynı saatte işbaşı yapar, paydos eder. Böylece daha rahat sosyal ilişki kurar, sorunlarını paylaşır, birlikte üretir, birlikte örgütlenir, birlikte eyleme çıkar.

Post-fordist üretim tarzında ise, taşeronlaştırma, fason üretime yönelme ve üretimi çok küçük parça-

Post-fordist üretim tarzı, üretimi ve işçiyi her aşamada parçalara bölmeyi, ensekletmeyi hedefleyen bir üretim tarzıdır. Onbinlerce kişilik fabrikalar yerine binlerce kişilik fabrikalar ve üretim bandında kolay değişiklik yapabilme esnekliği bunun temel unsurudur. Bu üretim tarzının bir yanında, proletaryayı daha fazla sömürmek ve örgütlenmesini engellemek vardır. Diğer yanında ise, burjuvazinin karını artırmayı hedefleyen bir esnek çalışma tarzı...

lara ayırma vardır. İşçilerin yemek-mesai vb saatleri birbirinden ayrıştırılır, hatta aynı fabrika içinde yan şirketlerin çalışanı olarak kayıtlara geçirilir. Üretimin kendisi olmasa bile, işçilerin resmi pozisyonu daha küçük parçalara ayrılır. Bu sayede, sendikalaşması ve eylem gücü darbelenir.

Diğer yanında ise, burjuvazinin karını artırmayı hedefleyen bir esnek çalışma tarzı vardır.

İşlerin yoğunluğuna bağlı olarak işçilerin mesai saatlerinin ve tatil günlerinin değiştirilmesi ile, “modaya” ve teknolojiye bağlı olarak üretim bandının kolayca değiştirilebilmesi, makinelerin esnekleştirilmesidir bu.

Böylece bir taraftan burjuvazi, kriz koşullarına ve ekonomik dalgalanmalara göre üretimi esnekleştirerek karını artırabilmekte, diğer taraftan işçilerin örgütlenme ve mücadele etmesinin önüne en büyük engeli koymaktadır.

İşte 49 tercihi, bu esnek çalışma, esnek üretim modelinin bir parçasıdır.

49’un altında işçi çalıştıran patronlar, işçileri bölerek parçalamakta ve örgütsüz işçiden daha fazla işgücü sömürüsü sağlamaktadırlar.

Diğer yanıyla, 49 işçi çalıştıran işletme sahipleri, yani patronlar, bazı yük ve yükümlülükten kurtulurlar. Nedir bunlar? İşyeri hekimi bulundurmamak, engelli çalıştırmak, hükümlü istihdam etmek, kreş bulundurmamak vb.

AKP hükümetinin iş kanununda yaptığı yeni düzenlemelerle 50’nin altında işçi çalıştıran işletmeler, fabrikalar, işyeri hekimi bulundur-

mak, engelli çalıştırmak, hükümlü istihdam etmek, kreş bulundurmamak vb zorunda değil. Ancak 50’nin üzerinde işçi çalıştıran işletmeler, bütün bu yükümlülükleri yerine getirmek zorunda!

Azami kar için üretim yapan patronlar, taşeronlaştırma ve esnekleştirme sisteminin verdiği avantajlarla **49 sayısını tercih ederek birçok yükten yükümlülüğünden kurtulmuş**

oluyorlar. Nasıl ki işçi güvenliği ve işçi sağlığını, “maliyet” olarak görüyorlarsa, işyeri hekimi bulundurmamak, kreş açmak, engelli-hükümlü çalıştırmayı da “maliyet” olarak görüyorlar. 49 sayısının sağladığı avantajlarla azami karlarına kar katıyorlar.

Öyle ki taşeron firmalar bile alt taşeronlar oluşturarak, 50’nin altında işçi çalıştırmaktalar. Gerçi 50’nin üzerinde işçi çalıştıran firmaların çoğu da sözkonusu yükümlülüklerini yerine getirmiyor. Nasıl olsa doğru dürüst denetim yapan yok. Denetime takılan firma ise, ya rüşvetle veya küçük bir para cezası ile işi kapatıyor. Ama yine de “iş kitabına

uydurmak” isteyen patronlar, kendileri için kolay olanı tercih ediyorlar.

Demek ki, patronların 49 sevgisi boşuna değil. 49 onları bazı yüklerden kurtardığı gibi, karlarına kar katmalarını sağlıyor. Ayrıca işçileri bölerek örgütlenmelerini engellemiş oluyor.

* * *

Patronlar için üretimi çok küçük parçalara bölmek büyük avantajlar sağlıyor. Ancak, **bir tarafta hala binlerce kişilik fabrikalar, kamu işletmeleri varlığını sürdürmeye ve üretmeye devam ediyorlar.** 100 ve üstünde işçi çalıştıran, 250 ve üstünde işçi çalıştıran, hatta binlerce işçiyi birlikte istihdam eden binlerce fabrika da ekonomide önemli yerler tutuyor.

Büyük tekeller ve büyük ölçekli üretim yapan fabrikalar, herşeye rağmen daha kitlesel işçi gruplarıyla çalışmaya devam ediyor. Burada tek belirleyen, üretim yaptığı sanayi dalında, kendisi için en karlı olanı tercih etmek. **Özellikle ağır sanayi işletmelerinde, metal, maden, petro-kimya gibi işkollarında, binlerce kişiyle kitlesel üretim gerçekleştirmek çok daha karlı olmaya devam ediyor.** Ama işkolunun özellikleri, işi parçalara ayırmakla karı artıran bir etki yaratıyorsa, elbette bunu tercih ediyorlar. İşyerindeki taşeronlaşmanın düzeyini ve işçilerin sayısını, karlılık düzeyi belirliyor.

Ve bu durum, toplam işçilerin yüzde 65’inin, 49 ve altında işçi çalıştıran yerlerde istihdam edildiği gerçeğini ortaya çıkartıyor.

Bedaş işçisi kararlı: “Hak ancak sokakta alınır!”

Bedaş işçileri, direnişlerinde 100'lü günleri geride bıraktı. Her hafta yapılan Cuma yürüyüşlerini tekrarlayan işçiler, "işimize geri dönene kadar direneceğiz" mesajını veriyorlar. Direnişin 96. günü olan 24 Ağustos'ta Galatasaray Lisesi önünde toplanarak "Bedaş'tan atılan işçiler geri alınsın" pankartının arkasında kortej oluşturan işçiler, Bedaş önüne kadar sloganlarla yürüdüler.

Eylemde ayrıca, işten atılan Kışıl işçisi için İstiklal Caddesi üzerindeki Kışıl mağazası önünde ve Taksim'deki THY bürosu önünde de bir süre bekleyen işçiler, slogan atarak direnişteki sınıf kardeşlerine dayanışma mesajları gönderdiler. Basın açıklamasının ardından Grup Emeg'e Ezgi ve Pınar Aydınlar'ın söyledikleri marş ve türküllere eşlik eden işçiler, halaya durdular.

Bedaş işçisi çadırdan 24 saat bekleyişlerini sürdürürken, sınıf dayanışmasını arttırmak için eylemler ve ziyaretler gerçekleştiriyorlar. THY işçilerini ziyaret eden Bedaş işçileri, ayrıca her cumartesi direnişçi işçilerin birlikte örgütleyeceği eylemlerde de yer alıyor.

Bir Bedaş işçisiyle yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

Devrimci Sendikal Birlik: Son süreci anlatır mısınız?

Aydın: Eylül ayında bir ihale dönemi var onu bekliyoruz. Kurum bize "sizi alacağız" diye söz vermişti. O zamanı bekliyoruz.

Bedaş'la yapılan görüşmede ‘20 işçiyi almayacağız’ diyorlardı

Aslında o bir bahaneydi, süreci uzatmak için. Alan zaten herkesi almak zorunda. Buradaki direnen işçileri kırmak istiyorlar. Arkadaşlar bunun bilincinde. Patronlar, "bunlar burada ne kadar uzun kalırlarsa ekonomik anlamda o kadar zorlanırlar" diyor. Biz bir şekilde direnişe devam ediyoruz. Diğer kurumlardan yardımlar geliyor, buradaki arkadaşların kendilerinin yarattığı olanaklar var. Sıkıntı yok, biz direniyoruz.

Cuma günü yürüyüşlere katılım nasıl oluyor?

Örneğin dünkü yürüyüşe katılım fena değil. Tabi insanların o günkü durumuna göre değişim gösterebiliyor. Ama o gün bütün arkadaşlar burada olmaya gayret gösteriyorlar. Kiminin daha zor durumu oluyor, iyi-kötü insanlar idare ediyor. Çalışırken aldığı para ne kadar idare ediyor ki? Ben kendi adıma söyleyim, onur meselesi oldu artık bu. 6 yıldır çalışıyorum. 99'da da burada çalışıyordum. Bir şeylerin düzelmesi gerekiyor bu sektörde. Birileri bizim sırtımızdan para kazanıyorsa, bizim de hakkımızı vermek zorunda.

Sendikanın DİSK'e üye olmasıyla ilgili durum nedir?

DİSK'le ilgili süreç sanırım tıkandı. Ama daha sonraki süreç nasıl gelişir, formaliteleri çok bilemiyorum.

Mahallelerde sayaçları okutmama çalışmaları devam ediyor mu?

İhale sürecine kadar bu müdahaleler yapılmıyor. Biraz da okutmayan insanların faturaları kabarık olmaya başladı. İnsanlar sıkıntıya giriyor. Eve 50-60 lira geleceğine bir anda 400-500 lira gelince ödeme zorluğu yaşıyor. Geçen gün birini gördüm, faturaları çıkar-mış kuruma gitmiş, "ben bunu nasıl ödeyeceğim" diyor. İnsanların birçoğu asgari ücretle çalışıyor ya da biraz fazlasını alıyor.

Sizin yerinize işe alınıp okuma yapanlarla diyalogunuz var mı?

Türkiye'de bazı şeyler ilerleyemiyorsa, kazanım olmuyorsa bundan kaynaklı. Biz direnişe gidiyoruz, birileri de aynı gün form dolduruyor. Ben direnişe çıkmazsam, seni işe alacaklar mıydı? Yine işsiz kalacaktın. Kaldı ki, yarın işsiz kalmayacağının garantisi yok. Benim yaşadığımı sen de yaşayacaksın. Patron benim maaşımı geç yatıracak, senden de çalacak. Biz 1200-1300 lirayı beğenmiyoruz adam diyor ki; "Ben 1000 liraya, 900 liraya çalışırım".

Diğer direnişler de devam ediyor, ne söylemek istersin?

97. gündeyiz. Bir şekilde devam etmesi gerekiyor. Kimse bedava bir şey vermez. Hak ancak sokakta alınır. Hakkımızı almak istiyoruz. Devam edeceğiz. Vermiyorlarsa alacağız. Kalan arkadaşlarımız bu bilinçte. Ya işe döneceğiz ya da bütün haklarımızı alacağız.

Texim'de direniş başladı

Texim'de patronun ağır çalışma koşulları dayatmasına karşı sesini yükselten işçiler, 8 Ağustos'ta işten atıldılar. Alman sermayeli Texim'de 700'e yakın işçi çalışıyor ve Teksif'in örgütlenme çalışmaları devam ediyor. Ağır çalışma koşullarının ve örgütsüzlüğün had safhada olduğu triko ve tekstil sektöründe, sendikal örgütlenmeyi sürdürmeye çalışan Texim işçilerinin bu direnişi, Merter gibi bir yerde diğer işçileri de etkileme potansiyeline sahip. Onun için patronun sendikal örgütlülüğe karşı tutumu da sert oluyor. İşten atılan 36 işçinin hepsinin sendika üyesi olması ve ilk örgütlülüğü başlatanların bulunması bunu gösteriyor. İşçiler de asıl derdin örgütlülüğü dağıtmak olduğunu bilerek hareket ediyorlar.

Merter'deki Texim önünde 07-19 saatleri arasında bekleyişlerine devam ediyorlar. Günün belli aralıklarında sloganlar atan ve halaylar çeken işçilerin en yoğun süreci ise, servislerin işyerini terk etmeye başladığı anda oluyor. Servislerin bulunduğu yere kadar sloganlarla yürüyen işçiler, örgütsüz işçileri sendikaya üye olmaya ve haklarını aramaya çağırıyor. Çalışan işçiler ise alkışlar ve ıslıklarla işçileri destekliyor. Patron, çalışan işçilerin direnişçilerle buluşmasını engellemek için çalışma molalarında dahi işçilerin dışarıya çıkmasına izin vermiyor.

Texim işçileriyle yapılan röportajı yayınlıyoruz.

DSB: Direniş nasıl başladı bugüne kadar nasıl gelindi?

Mecnun: Bundan 2.5 yıl öncesine kadar 12 saat çalışıyorduk. Bunu 8 saate düşürmek için işçiler 22 kişiyle direnişe başladı. Direnişe başlayan arkadaşlardan 5'i elebaşı diye işten atıldı. 5 kişiden 3'ü maddi sıkıntılardan kaynaklı, tazminatlarla anlaşarak ayrıldılar. Bir kişi işe iade davasını açtı ve kazandı, tazminatını aldı gitti. Geri kalan 18 kişi de 8 saatlik çalışma hakkını kazanarak işbaşı yaptık. 8 saat çalışıp aynı zamanda sendikal örgütlenme yapıyorduk. İşyerinin 850 çalışanı var, bunun 150 tanesi idari kadro. Yetki aşamasına gelmiştik, bu durum patronu rahatsız etti. İş yükünü arttırmak için makine sayısını 4'ten 6'ya çıkartmak istediler. Yüzde 50'lik iş yükü getirecekti bu. İşçiler ve makineler olarak bunu kabul etmedik. Bizim çalıştığımız markalar ünlü markalar ve bizler hatasız çalışmak, siparişleri günü güne yetiştirmek zorundayız. 4 makine ancak yetiştirebiliyorduk. 6 makine olduğu zaman hata yapacaktık ve kalite düşecekti. Sonrasında da bize ihtarlar verilecek ve işten atılacaktık. Yaklaşık 1-1.5 ay bize ihtarlar çekilip, savunmalar istendi. En son 6 Ağustos'ta sabah vardiyasından 10, öğle vardiyasında 12, akşam vardiyasından 11 olmak üzere toplam 33 kişi atıldı.

Sürece gelince, biz direnişe başladığımızın 2. günü Alman Konsolosluğu'na yürüdük. Taleplerimizi dile getirdik. Çünkü çalıştığımız firmaların yüzde 80'i Alman firmaları. İşçilerin işten atıldığını, bunun insan haklarına aykırı olduğunu, atma sebebinin tamamen sendikal örgütlenme olduğunu belirttik. Talepleri aldılar ve Alman hükümetine bildireceklerini söylediler. Gerekli markaları uyaracaklarını söylediler. Ramazan ayında patronun evine gittik ve iftar verdik. Kendisi gelmedi ama biz iftarı yaptık, basın açıklamasını yaptık. Bayramda ailelerimizle birlikte Taksim'de bayramlaşma gerçekleştirdik, oradan da THY işçilerini ziyarete gittik. Geçen günlerde Cenevre'den bizim sendikanın bağlı olduğu sendika geldi ve basın açıklaması yaptı, destek verdiler. Bu işin başından beri Teksif Yedikule Şube'yle hareket ediyoruz. Tüm programları, sendika ayarlıyor.

Siz direnişe başladıktan sonra içerideki işçilere baskılar arttı mı?

İlk günler baskı vardı. İşçileri çay paydosuna çıkartmıyorlardı, işyerinin camlarını kapa-

ıyorlardı. Öğle paydoslarında dışarıya salmıyorlardı. İçerideki arkadaşlarımız baskıyı kırdılar. Çay ve yemek paydoslarında aramıza katılıp destek olmaya başladılar. Patronu rahatsız etmiş ve sefflerle birlikte toplantı yaparak çay paydoslarına kısıtlama getirdiler. Ama yemek paydoslarında arkadaşlarımız geliyorlar. Diğer illerde ve fabrikada çalışan ve sendikal örgütlenmeyi başarmış arkadaşlarımız ziyaretlerimize geliyorlar. Sıkıntımız var çünkü trikotaj sektöründe ilk defa böyle bir eylem yaşanıyor. Yüzde 80'i hala 12 saat çalışıyor. Zaten sendikal örgütlenmeyi yaymak için ve çalışma saatlerini düşürmek için başladık. Birçok işyerinde yol alıyoruz ve örgütlenme çalışmalarımız devam ediyor. 8 saate düşünce eleman ihtiyacı çoğalacak, hem işçiler daha sağlıklı koşullarda çalışacak, hem de ücretleri ve kaliteleri artacaktır. Sendikalı olarak işe girene kadar çadır kalkmayacak. Bunu başaracağız. Kazanım, tüm işçilere örnek olacak ve cesaret verecektir.

Merter'de çalışan işçiler genelde triko ve tekstil sektöründen. Onların buraya ilgileri nasıl?

Merter'de genelde ufak atölyeler var. Orada çalışanlar, sabah ve akşam iş saatleri dışında, öğle yemeği aralarında geçiyorlar, selam veriyorlar, konuşuyorlar. Biz de mümkün olduğu kadar eylemlerimizi Merter'in içlerine, sokaklara yaymaya çalışıyoruz. Bu gezmelerimizde oturup sohbet ediyoruz. Esnaf destek veriyor. Çevredeki işçilerin desteği de bu anlamda güzel. Eğer böyle olursa sedikalı olarak işe gireceğiz. Çevredeki diğer işçiler de sendikanın anayasal bir hak olduğunu, örgütlenmek gerektiğini öğreniyorlar. Şimdi her şey daha açık yürüyor. Öncesinde örgütlenmeyi gizli yapmak zorundaydık. Ortaya çıktığında işten atılmakla, baskıyla karşı karşıya kalınıyordu. Şimdi açık açık davet ediyoruz. Onlar da bu çağrılarımıza duyarsız kalmıyorlar.

Son olarak tekrar sınıf dayanışmasına vurgu yapmak istiyorum. Diğer işyerlerinde çalışan arkadaşlar 12 saatle çalışmaya devam ettiği müddetçe bir takım şeyler değişmez. Somut bir örnek var ki, 12 saatten 8 saate düşürüldü saatler. Bu tamamen mücadeleyle oldu, patronların verdiği bir şey değil. Sendikal örgütlenmeyi kırmak için işten atma saldırısını gerçekleştirdiler ama bunu da kıracağız ve sendikayı sokacağız işyerine.

HEY Tekstil direnişi bitmedi...

Hey Tekstil'de direnişe devam etmekte olan Vural Küçükoğlu'yla yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

DSB: Direnişi bir kısım işçinin bırakmasından sonraki süreci anlatır mısın? Direniş şimdi devam ediyor, nasıl devam ediyor?

Vural: 9 Şubat'tan beri direnişteyiz. İlk başta alacaklarımız vardı. Onları almak için yemekhane de bir oturma eylemi yaptık. 3. gündü. Yemekhanede eyleme geçerken patron Aynur Bektaş bize umut dağıttı, değişik tarihler verdi. Sözleri boş çıkınca, arkadaşların kararıyla direnişe başladık. 9 Şubat'ta o lapa lapa karda hepimizi işten attılar. Aynur Bektaş kimdir bunu biraz açıklamak gerekiyor. Aynur Bektaş'ın Türkiye genelinde 3 bin 500 kişiyi çalıştırdığı biliniyor. Kastamonu'da 600 arkadaşımızı, Çankırı'da 250 arkadaşımızı, Hacıbektaş'ta 150, Batman'da 250, Kırıkkale'de 150, İzmit'te de engelli 100 arkadaşımızı işten atmıştır. Uluslararası markalarla çalışıyorduk. Bu uluslararası markaların isimlerini bile sayamıyorum. Mesela o firmalara *"Biz insan haklarına özen göstererek çalışıyoruz"* diyerek bir köşeye atıyorlar işçileri. Biz bunları fark ediyorduk ve içeride arkadaşlarımızla sendikal örgütlenmeyi konuşuyorduk. Ama siz de gördünüz çalışan işçilerin yaşları 50-55 arasında. Böyle yerlere sendikalar örgütlemek için gelmediler. Sadece kapılarda bildiriler dağıttılar. Örgütlenme yapmadılar. Bizde de hatalar var. Biz örgütlenmenin ne demek olduğunu bilmiyorduk. Örneğin siyasi partiye üye, ama sadece gidip oy verir. Direniş sürecinde yanı- mızda olan siyasi bir parti, bir takım ayak oyunları yaptı. Avukatıyla beraber bu ayak oyunlarını yaptılar. İçeride makineler çıktığında *"Arkadaşlar bunlar yasaldır, hacizlidir, alabilirler"* dediler. Oysa ki, bizler makine- lere el koyabilirdik. Bu makinelerin buradan çıkıp gitmesi, direnişin bu kadar uzamasına neden oldu. Bu avukatla bir de Eylül'de bizimle sözleşme yap- mışlar 1200 liraya. Oysa ben 1.5 yıldır çalışıyorum. Kendine solcuyum, devrimciyim diyen, emekten yana olduğunu söyleyen birisi bunu yapıyor. Alsın o diplomayı çöpe atsin. İşçilere doğruları anlatsın- lar. Bu süreçte bizi hırpaladılar. Bir komite vardı ama o komite bir türlü toplanamadı. Benim de için- de olduğum bir komiteydi. 6 aydır destekçimiz gibi göründüler, ama daha çok köstek oldular bize, ayak bağımız oldular. Satranç oyununa benzettiler işi. Atlar vardır, piyonlar vardır. Bu siyasi parti bizimle satranç oynar gibi oynadı. Aksine işten 1200 lira götürdüler. İşçi ilgilenemiyor hukuki işle- le bilmediğinden kaynaklı. Nasıl öğrendik? ÇHD başkanını 1 Mayıs'ta görüp bildiri verdiğimde, ben ona kızdım o da bana kızdı. ÇHD'nin yardımları sonucunda doğrular ortaya çıktı. Ben 1.5 yıl çalış- tığım halde maddi yardım alabiliyordum. Bunu yanı- mızda bulunan siyasi parti söylemiyor. Onlar da bizim örgütsüzlüğümüzden yararlandılar. Ne zamana kadar? Ramazan gelip kapıya dayanana kadar. Ramazan'dan sonra beni yalnız bırakmayan arkadaşlarıma teşekkür ederim. Apar topar toplantı yapıyorlar ve *"direnişi bırakıyoruz"* diye açıklama yapıyorlar. Direniş süresince bize diğer kurumlardan, sendikalardan gelen maddi yardımlar oldu. 6 milyara yakın bir bütçe. Bu bütçeyi de işçilere eşit şekilde dağıtmışlar. Neyin eşitliği? Burada direniş bitmemiş ki, devam ediyor. Bunu yapan 6 aydır yanı- mızda olduğunu söyleyen o siyasi parti. 15-16 yıldır çalışan arkadaşlarımız var. Ben devrimci,

sosyalist çevrelerle ilişkileri olan biriydim. Burada mühim olan işçi sınıfının kazanması. Ama o siyasi parti hiçbir zaman direnişe sol-sosyalist çevreleri yanaştırma- dı. Engelledi. İşçileri alıp Dikili yaz kampına götürüyor- lar ve direnişi satanlardan Melek Sönmez'i sanki dire- nişteymiş gibi konuşturuyorlar. 16 Temmuz'da direnişi bırakmış orada direnişçiler adına konuşuyor. Şairin dediği, "bu ne yaman çelişki!" Son olarak 15 arkadaş devam ediyoruz. Amacımız haklarımızı almak. Birçok işçi asgari ücretin altında çalışıyor Türkiye'de. 700 liray- la geçinemiyorum ki. Biz şunu dedirtmek istiyoruz: *"Hey tekstil işçileri günlerce direndiler ve haklarını aldı- lar"*. Biz de bırakıp gidersek patronlar mutlu olur ve *"direndiler ama bir şey kazanamadılar"* derler. Devrimci olan, işçi sınıfından yana olan arkadaşlarımızın desteği- ni bekliyoruz. Ekonomik sıkıntımız var tabi. Direnişi bitirdiğini açıklayıp paralarımızı gasp ettikleri için. Kalemlerimiz var, satmakta zorlanıyoruz. *"Şenlik yaptın- ız, biletlerinizi aldık ama parayı dağıttınız"* diyorlar. Burada o siyasi parti direnişi bitirmek için elinden gelen çabayı gösterdi. Medyalarında, Evrensel gazetesinde *"direniş komitesi direnişi bıraktı"* diye bildiri yayınlıyor-

lar. Bu direniş devam ediyor. Sayının üzerinde duru- yorlar. *"7 kişi"* diyorlar. Sayı çok mu önemli? Tek başı- na direnilmez mi? Tek başına direnip de kazanan arkadaşlarımız var. Türkan Albayrak, Emine Aslan... Ve bugün yanı- mızda yürüyen Cansel Malatyalı direni- şe devam ediyor. Sayının üzerinde politika yapıyorlar- sa bıraksınlar bu işi.

Bugünkü yürüyüş için ne diyeceksiniz?

Aslında bu işi daha önceden yapmamız gerekirdi. Daha önceden Çapa işçileriyle böyle bir irtibatımız oldu ama sonrasını getiremedik. En son 15-16 Haziran'da Bedaş, THY işçileriyle birlikte yürüdük. O günden bugüne geldik. Bu yürüyüş hem bize güç veri- yor hem diğer direnişlerdeki arkadaşlara. Grup Yorum'un korosunun söylediği türkülerle halaylar çekil- di. İşçinin kardeşinin işçi olduğu bir kez daha görüldü.

Texim işçilerinin direnişi için ne düşünüyorsunuz?

İbrahim: Ben oraya da değineceğim. Ben oradaki sarı sendikacıyı çok iyi tanıyorum. Biz direnişe ilk geçti- ğimizde bizimle de tanışmıştı o sendikacı. 2-2.5 ay enerjimizi harcadı. O işçiler nereye kadar yürüyecekler merak ediyorum. Texim'den bazı arkadaşlarla görüş- tük. Onlara deneyimlerimizi aktardık. Uyanık olun dedik. Uyanık olurlarsa kendileri kazanırlar. Dışarıdan devrimcilerden gelen destek önemli. İşte önemli olan sendikal çalışmanın nasıl yürütüldüğü. Mesela DHL işçileri sendikal çalışmayı yürüttüler ve sendikayı soktu- lar. Polisler bile *"siz buraya sendika sokamazsınız, bura- sı Amerikan firması dediler"*. Ama işçiler sendikayı sok- tular ve şimdi iyi şartlarda çalışıyorlar. İkramiyelerini alı- yorlar. 8 saat çalışıyorlar, sonrası mesai. Umarım Texim işçileri de bunu başarabilirler.

THY'de grev yasağı na karşı direniş

Grev yaptıkları için işten atılan ve sonrasında havacılık sektöründe grev yasağı getirilen THY işçile- ri, direnişlerine devam ediyorlar.

4 Ağustos'ta, THY bürosu önünde yapılan oturma eylemine THY'de çalışan kadın işçilerle birlikte Sendikal Güç Birliği Platformu, DİSK, TMMOB İKK, Şehir Plancıları Odası vb. kurumlar katıldı. Eylemde kadın emekçiler üzerinde artan cinsiyetçi, sınıfsal baskılara dikkat çekildi. Eyleme Bedaş işçileri de des- tek verdiler. THY işçileri eylem bitiminde BEDAŞ çadırına yürüyerek destek ziyareti gerçekleştirdiler. THY'de çalışan işçiler 14 Ağustos'ta ise, DHL Esenyurt 2 Nolu depo önünde yapılan açıklamaya katıldılar.

THY işçileri bekleyişlerini pazar günleri hariç her- gün 08-19.00 saatleri arasında sürdürüyorlar. Bekleyiş sırasında sloganlar ve çektikleri halaylarla coşkularını büyüten işçilere, uluslararası destek de artıyor. ITF, THY'nin sponsorluk anlaşması yaptığı Barcelona ve Manchester United gibi futbol takımlarının yönetim- lerine duyarlılık çağrısı yaparken, dayanışma için hazırladığı 1 dakikalık filmi de yayınlamaya başladı. ITF yöneticileri Ağustos ayı içinde THY işçilerini ziya- ret etti.

Direnişi görmezden gelen THY yönetimi ise çalı- şanlar üzerinde baskısını arttırıyor. Çalışma saatleri- nin yüksekliği, sağlığı bozan koşullar söz konusu. Örgütsüzlüğü dayatan THY yönetimi şimdi de yeni alımlara başladı. Eylül ayı itibarıyla 5 bine yakın kabin memuru alacağını duyuran THY, direnişçi işçi-

lerin taleplerine gözünü-kulağını kapatmış durumda.

Hava-İş'in Anayasa Mahkemesi'ne yaptığı başvu- runun sonucu da henüz çıkmadı. Hava-İş yönetimi buradan da olumsuz bir cevap gelmesi durumunda AİHM'e başvuracak.

Önemli bir alanda direnişlerini sürdüren THY işçilerinin sokak eylemlerini büyütmesi, kazanımı hızlandırarak. Grev yasağının buradan diğer sektörle- re yayılması söz konusu. Şimdi de hedefte borsa ve finans sektörü var. Amaç örgütlülüğü ortadan kaldır- mak. Sınıf bilinciyle bu örgütsüzleştirme saldırılarını püskürtebilmek gerekiyor ve direnişlerin birleşmesi, tek kanala akması kendini dayatıyor.

THY direnişine Türk-İş yönetimi de tıpkı burjuva medya gibi tepkisiz. En ufak bir dayanışma eylemi dahi gerçekleştiriyorlar. İstanbul'daki Sendikal Güç Birliği Platformu'nun eylem hattını yükseltmesi gere- kiyor. Çünkü hukuki mücadele işin bir yanını oluştu- ruyor, sokak üzerinden yükselmediği taktirde kazan- ma şansı da o kadar az oluyor. Daha önceki direniş deneyimleri bunu birçok kez kanıtladı.

Süreyyapaşa Hastanesi işçileri: “Kapıdan içeri başımız dik gireceğiz!”

Süreyyapaşa Hastanesi'nin yemekhane bölümünde çalışan işçilere, bağlı oldukları taşeron şirket ihaleyi kaybedince yeni şirket tarafından zorla sözleşme imzalatıldı. Sözleşmede eski firmadan hiçbir alacağı kalmadığına dair imza isteyen yeni taşeron şirket, buna imza atmayan 3 işçiyi işten attı. Hastanede DİSK'e bağlı Dev Sağlık İş örgütü durumda. Atılan işçilerden birisi de işyeri temsilcisi Hamdi Azbay. Direnişin 34. gününde ziyaret ettiğimiz işçilerden Hamdi Azbay ve Ethem Aktürk ile konuştuk.

DSB: Bize direniş sürecini anlatır mısınız?

Hamdi Azbay: Biz yemekhane bünyesinde çalışan 65 arkadaşız. Çoğu arkadaşımız 10 senelik. Bizim işyerinde Dev Sağlık İş örgütü, ben de yemekhane bölümünün işyeri temsilcisiyim. Eski taşeronla 6 yıllık bir çalışmışlığımız var. Bu firma ihaleyi kaybedince yeni firma geliyor. Yeni firma, bizimle bir tanışma toplantısı yapacağını söyledi, gittik. Toplantıda bize yeni sözleşme imzalatmak istediler. Bunu bilseydim, arkadaşlarımı daha iyi örgütledim. Ben tepki gösterdim, “tanışma toplantısı yapacaktık sözleşme nerden çıktı” diye. “Sözleşme şimdi imzalanacak” dedi. İşyeri temsilcisi olduğum için bütün arkadaşlarım bana bakıyor. Ben de “getirin önce bir okuyalım” dedim. Yedi sayfalık bir sözleşme getirdiler. Sözleşmede öyle yerler var ki anlamak mümkün değil. Arkadaşlarımızın çoğu ilkökul mezunu. Ben de “bir sendika avukatına gösterelim, sonra imzalarız” dedim. Bana “sen çok konuşuyorsun, böyle giderse seninle işbaşı yapamayız” dediler. Ben de “burada herkes okusun, ondan sonra imzalanır” dedim. “Tamam, sen oku” dediler. Sözleşmenin 6. sayfasında “söz konusu ihaleyi kaybeden firmadan bütün alacaklarımızı aldım” ibaresi yer alıyordu. Bunun üzerine “hani giden firma sizi ilgilendirmiyordu, oradaki haklarımızdan size ne” dedim. Ben buna kesinlikle imza atmayacağım, benim burada 10 yıllık emeğim var, ben emeğimden vazgeçmeyeceğim dedim. “Biz seninle çalışamayız, çalıştırmayacağız” dediler. Ben de “arkadaşlar burada bir tuzak var, sakın bu sözleşmeyi imzalamayın, bütün emekleriniz boşa gider, haklarınızı alamazsınız” dedim. Sonra yeni taşerondakiler beni kolumdan tutup zorla dışarı attılar. Ben tekrar

direnerek içeri girdim. Arkadaşları imzalamaları için yeniden uyardım. Yeni patronlar “bu sözleşme burada imzalanmazsa, işbaşı yapılmayacak” dedi. Arkadaşlarımızın ekonomik durumları iyi olmadığı için, işsizlikten korktukları için, imza atmak zorunda kaldılar. Sözleşmeye imza atmayan 3 arkadaş kaldık. Biz daha önce hastaneyi mahkemeye vermiştik. Kazandığımız bu davada şöyle bir karar vardı: “Asıl işveren hastanenin kendisidir” Buna dayanarak hastane müdürünün yanına gittik. Bizden önce yeni patronlarla görüşmüş. Bize hemen “çocuklar sözleşmeyi niye imzalamadınız, beni bunlarla yüzyüze getirdiniz” dedi. Biz de 10 yıllık haklarımızı gaspedeceklerini söyledik. Yeni firmanın sekreterliğini üstlenmiş başhekim; “benim de önüme her gün birçok kağıt geliyor okumadan imzalıyorum, siz de imzalayın” demez mi? Başhekime burayı terk etmeyeceğimizi, haklarımıza sahip çıkacağımızı söyledik. Sonra sendikaya haber verdik, “burada çadır kuracağız, hakkımızı alana dek direneceğiz” dedik. Sendika da “tamam” dedi. 34 gündür direnişteyiz. Olay basına yansıyınca İl Sağlık Müdürlüğü'nden görüşmeye geldiler. Bizden sonra yeni taşeronla, başhekimle görüştüler. Sonra çıkıp gittiler bir daha gelmediler.

Bugüne dek neler yaptınız? Bundan sonrası için neler düşünüyorsunuz?

İlk günler büyük bir eylem yapmıştık. CHP'li milletvekilleride gelmişlerdi. “Biz de araştırıp soruşturacağız” dediler, hala ses yok. Artık işçilerin bir değeri kalmamış bu ülkede. İşten atmalar da kolaylaşmış, esnek çalışmada. Hukuksuz bir ülke olmuşuz. İster aylar alsın ister yıllar, biz başımız dik bir şekilde bu hastaneye gireceğiz. Biz buraya emek verdik, emeğimizin karşılığını alana kadar yılmak yok, direnişe devam. Pazartesi günü kitlesel bir basın açıklaması düşünüyoruz. Devrimci demokrat herkese haber verilecek. Başka eylemlerimiz de olacak, kazanana kadar direneceğiz.

Direniş sürecini bir de sizden dinleyebilir miyiz?

Ethem Aktürk: Ben 2004'te işe başladım ve 9 yıldır burada çalışıyorum. Evliyim ve bir çocuğum var. 2007'ye kadar eski firmayla çalıştık, sonra Türkmen diye bir firma geldi. Bizi 12 saat çalıştırıyorlardı. Esnek çalışma diz boyu. İki yıl önce sendika girdi hastaneye. Sendikayla birlikte daha da güçlendik, bilindik. Sonra 8 saate indirdik çalışmayı, “esnek çalışmaya hayır” dedik. Biz işten atılan üç arkadaş bu çalışma koşullarına karşı çıkıyorduk her zaman. Sonra o firma gitti yeni firma geldi, sözleşmeyi imzalamadığımız için işten atıldık. Biz kararlıyız. Bu adaletsizliğe karşı haklarımızı alana kadar buradaki çadırımızda direnmeye devam edeceğiz.

Emeğin ortak dili direniş...

Dünyanın en zengin altın ve platin madenlerine sahip olan **Güney Afrika**'da 3 bin madenci ücret artışı talebiyle greve çıktı. Grevdeki 34 maden işçisinin polis tarafından vahşice katledilmesine rağmen, direniş büyük bir kararlılıkla sürüyor. Patronun işbaşı yapmaları konusunda zorlamalara karşı, “taleplerimiz karşılanmadan işbaşı yapmak, ölen arkadaşlarımızı hakarettir” diyor direnişçi madenciler. Tepkiler üzerine, hükümet ölen 34 işçi için ulusal yas ilan etmek zorunda kaldı.

İspanya'da son aylarda krize karşı eylemler yeniden yükseliyor. Yeni saldırı paketi kapsamında kamu işçileri ve memurlarının maaşlarının azaltılması kararına karşılık, kamu emekçileri günlerce eylemler gerçekleştirdi. Ülkenin iki büyük sendikasının (CCOO ve UGT) gerçekleştirdiği eylemlerde “Krizle çözüm yoksa devrim var” yazılı dövizler taşındılar. İşçi ve memur sendikaları, eylül ayında ülke çapında büyük bir grev için çağrıda bulundular. Endülüste ise, marketlerden “kamulaştırma” adı altında, para ödmeden alışveriş yapma eylemleri gerçekleştiriliyor. Endülüste İşçi Sendikası'na üye 200 işçi, süpermarketlerden para ödmeden alışveriş yaptıktan sonra, aldıklarını sosyal yardım merkezlerine bağışladılar. Endülüste 1 milyon 250 bin kişi işsiz ve halkın yüzde 35'i yoksulluk sınırının altında yaşıyor.

İsrail hükümeti de krize karşı saldırı paketi hazırlayacağını duyurdu. Buna göre vergiler yükseltilerek, yani halk yoksullaştırılarak, devlette yeni gelir kapısı açılacak. Geçen yıl yüzde 4,8 büyümeye kaydeden İsrail'in bu yılki büyümesinin 2,5'te kalması bekleniyor. İsrail, 2008'deki ekonomik krizden etkilenmemiş olmasına rağmen, krizi fırsat bilerek kitleler üzerindeki baskısını ve sömürsünü artırmıştı. Buna karşılık yükselen protestolar, bir yıl önce 3 Eylül günü, 500 bin kişinin katıldığı eylemle doruk noktasına çıkmıştı. Yeni paketin ardından eylemlerin yeniden yükselmesi bekleniyor.

Yunanistan'da kriz giderek derinleşiyor. Nüfusun yüzde 20'si yoksulluk sınırının altında yaşıyor. İşsizlik oranı geçen yıl yüzde 16 iken, bu yıl yüzde 23'e çıktı. Gelecek yıl yüzde 30'a tırmanacağı düşünülüyor. İşsizlik maaşı sadece bir yıl ve 360 euro olarak ödeniyor. İşten çıkarılmış ama emekliliği henüz tamamlanmamış olan orta yaşlı kesimler, en büyük yoksulluğu yaşıyor. Sosyal güvencesi olmayanların sayısı yüzbinlere ulaşmış durumda. Bunlar hastalandıklarında tedavi görmiyor ve ölümü bekliyorlar. Atina Tabip Odası, bu kesimlere ücretsiz tedavi uygulaması başlatmış. Asgari ücret özel sektörde 2010'da 800 euro'ydu, 2011'de 540 euro'ya indirildi, IMF ve AB bununla da yetinmiyor ve 450 euro'ya indirilmesini dayatıyor. Kamu çalışanlarının maaşları yüzde 30-35 oranında düşürüldü. Emekli maaşlarındaki indirim ise yüzde 20 civarında.

Cansel Malatyalı İMO'ya direniyor

31 Ocak 2012'de "performans düşüklüğü" gerekçesiyle işten atılan Cansel Malatyalı'nın İMO önündeki direnişi devam ediyor. Bu süreç içinde defalarca gözaltına alınan Malatyalı'ya devrimci ve ilerici kurumlar da destek veriyor.

1 Ağustos'ta sabah 7.00'de direnişini duyurmak için İMO binasına pankart asan Cansel Malatyalı ve devrimciler, İMO yönetiminin polisi çağırması üzerine gözaltına alındı. İMO yönetimi "ilerici ve demokrat" olduğunu söylemesine rağmen Cansel Malatyalı'nın taleplerini görmezden geliyor. TMMOB da aynı şekilde hareket ediyor, sendikalara ve odalara "eğer birlikte iş yaparsak bu eylemi kınayın" çağrısını yapıyor. KESK de oy çokluğuyla alındığını iddia ettiği kararla yapılan eylemi kınayarak İMO yönetiminin uygulamalarına sahip çıktı. Cansel Malatyalı, İstanbul'da direnişçi işçilerin birlikte örgütlediği 25 Ağustos'ta yapılan ilk cumartesi yürüyüşüne katıldı.

"RANTSAL" DÖNÜŞÜM PROJESİ'NDE DİRENME HAKKI SUÇ SAYILIYOR

Özellikle Van depreminin ardından hızla yaşama geçirilen "Kentsel Dönüşüm" projesinde görülen en çarpıcı nokta, "dönüşüm" yapılacak alanların hiçbirisinin deprem riski taşıyor oluşu. Bunların tamamı, deprem riski bulunmayan alanlar. Skandal bununla da bitmiyor, yapılacak dönüşümün neredeyse bütün masrafı dönüşüm yapılacak yerde konutu olanın cebinden çıkıyor. Üstelik devlet, bu rant yağmasına itiraz veya aksi bir ses duymak istemiyor. Anayasal bütün yolları kapatarak dönüşümzedenin itiraz hakkını ortadan kaldırıyor. Fiili bir karşı koyuşta ise evini yıktırmak istemeyene 1 yıldan 5 yıla kadar hapis cezası kesiyor. Yani konut hakkını savunmak SUÇ.

Konuyla ilgili, TMMOB Şehir Plancıları Odası Yönetim Kurulu Başkanı Tayfun Kahraman'la "Rantsal Dönüşüm" hakkında yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

PDD: Kentsel dönüşüm nedir, bir mağduriyet midir yoksa gerçekten olması gereken bir proje mi?

Tayfun Kahraman: Kentsel Dönüşüm esasında bir mağduriyet olarak algılanıyor vatandaşlarda da. Şu anda İstanbullular'da büyük bir korku var. Bizim sonumuz Ayazma, Sulukule ya da bir Tarlabası gibi olur mu diye. Şimdiye kadar 200'e yakın kentsel dönüşüm projesi yapıldı. Bundan önce yapılan dönüşümlerde vatandaşlara mağduriyet olarak yansıdığı için de herkesin korku duyması çok normal. Basın yoluyla da herkes izliyor, her yerde polisle çatışmalar ya da belediyelere yapılan suç duyuruları var. Bunlarla karşılaştıktan sonra bu işten korkuyorlar. Aslında altını çizmek lazım, kentsel dönüşüm özellikle İstanbul gibi deprem gerçeğiyle birlikte yaşayan ve kaçak yapılaşmış bir kentte kesinlikle olması gereken bir süreç. İstanbul'un deprem senaryolarına bakarsan eğer, İstanbul'da gerçekten çok büyük acılar bizi bekliyor. Özellikle Marmara depreminin 3 katı büyüklükte, hem maddi hem manevi can kayıpları anlamında büyük kayıplar vermemiz bekleniyor. Buna istinaden de bir an önce önlem almamız gerekiyor. Bu önlemin adı kentsel dönüşüm. Bu yapıların özellikle deprem karşısında ya yeniden inşa edilmeleri, ya da güçlendirme projeleriyle güçlendirilmeleri gerekiyor. Bu güçlendirme ve yeniden yapılandırma ile birlikte de İstanbul'un sokak sokak, mahalle mahalle sağlıklılaştırılması gerekiyor. Hepimiz biliyoruz ki İstanbul bugün sağlıklı bir çevre sunmuyor yaşayanlara. Altyapı sistemlerinden tutun da bu alanın kentsel donatılarına, yeşil alanlarına, park alanlarına, diğer sosyal kültürel alanlarına kadar bu kent parçalarının sağlıklı bir hale gelmesi için bir dönüşüm gerekiyor. Ama hükümetin tutumu bu değil.

Gerçek kentsel dönüşüm nasıl olmalıdır?

Bir kentsel dönüşüm gerçekleştirilecekse eğer, bu projeler, kimsenin hakkını çalmadan, barınma hakkını gaspetmeden yapılmalı. İkincisi, mevcut yerleşimcilerle birlikte ve onların oldukları yerde, yeniden iskan edilerek yapılması gerekiyor. Üçüncüsü de, bu projelerin katılımcı modellerle, vatandaşın oluru alınarak ve her süreçte vatandaşla birlikte karar verilerek bu işlemlerin yapılması gerekiyor. Aksi takdirde kentsel dönüşüm yapılacak yerlerde bir destek sağlanamaz ve orada büyük bir uyuşmazlık çıkar. Eğer bunları gerçekleştiremezseniz, zaten kentsel dönüşüm tüm İstanbul'da yapma şansınız da tamamen ortadan kal-

kar. Bu bir ihtiyaç. Fakat bu güne kadar yapılanlarda ne yazık ki böyle olmadı. Bugün neler yapıldı derseni, en son "Afet Riski Altındaki Alanların Dönüştürülmesi" hakkında kanun yürürlüğe girdi. Bu kanunla birlikte daha önce 5366 sayılı sit alanlarında kentsel dönüşümün önünü açan kanun ve belediye kanununun 73. maddesiyle birlikte belediyelere kentsel dönüşüm yetkisi veren kanundaki yetkilere ek olarak, yeni yetkilerle birlikte tüm kentsel dönüşüm yetkisi Çevre ve Şehircilik Bakanlığı (ÇŞB) elinde toplandı. ÇŞB'nin komisyon aracılığıyla belirlediği riskli alanlarda kentsel dönüşüm projesine başlaması bekleniyor. Peki bu alanlarda ne olacak? Bu kanuna göre, risk taşıyan ya da taşımayan, yeni yapılmış ya da yapılmamış, boş ya da dolu, iskan edilmiş ya da edilmemiş bütün alanlar ÇŞB'nin kararıyla riskli alan ilan edilip projelendirilebiliyor. Projelendirme aşamasında sizin itiraz etme hakkınızı bu kanun tamamen elinizden alıyor. Eğer itiraz ederseniz Türk Ceza Kanunu'na göre yargılanmanızın önünü açıyor. Diğer taraftan da eğer siz projeye dahil olmazsanız, size kamulaştırma bedeli verip o alandan gitmenizi sağlıyor. Tabi ki ortada bir risk var; fakat bu riskin bertarafı için bu kadar dayatıcı ve bu kadar da vatandaşı görmezden gelen bir kanun yapısı kesinlikle kabul edilemez.

Kentsel dönüşüm içerisinde kalan sağlam binalar da yıkılacak değil mi?

Evet o proje içine girse sizin o sağlam yapınız da yıkılmak durumunda bırakılıyor. Bir de şu var ki, yeni uygulanacak projede kamu hiçbir şekilde elini taşın altına koymuyor. Kamu asli görevlerini dahi yerine getirmiyor. Altyapı masraflarını, yıkım bedelini yapınızın depreme karşı kırılgan olup olmadığını tespit için yapılacak çalışmaları kapsayan bedeli de siz ödüyorsunuz. Yani kamunun asli görevi olan tespit ve altyapı çalışmaları dahi size ödetiliyor.

Kentsel dönüşüm giderleri halkın cebinden yapılır mı?

Evet halkın cebinden ya da kentsel rantın çok yüksek olduğu alanlarda yaratılacak olan ranttan karşılıyor. Aslında olması gereken şu: Vatandaşın elini cebine atmadan kamunun kendisi, bu işlevleri anayasanın kendisine verdiği görev gereği yapmalı. Hükümetin bunu gerçekleştirmesi gerekiyor. Ama mümkün olduğunca bu işlemler ya mütaahhitlere "kat karşılığı" yaptırılıyor, ya da vatandaşın bütün masrafları kendisinin ödeyerek yapması sağlanıyor. Kamu ne yazık ki bu işin içinde yok. Bu tabloya bakarak biz de şunu söylüyoruz: Mesela İstanbul'da rant değeri yüksek olan Fatih, Beyoğlu, Bakırköy, Zeytinburnu, Maltepe, Kadıköy, Üsküdar gibi merkezlerde kentsel dönüşüm yapılacak, ama örneğin Sultanbeyli, Arnavtköy, Çatalca, Silivri gibi gerçekten riskli olan ama kentsel rant yaratma potansiyeli düşük alanlarda, kentsel dönüşüm gerçekleştirilmeyecek.

Yani kentsel dönüşüm değil, rantsal dönüşüm gerçekleşecek.

Evet risksiz bölgelerde yapılacağı ama gerçekten riskli alanlarda yapılmayacağı sonucu çıkıyor. Mevcut sorunlu bölgeler dönüştürülmeyecek. Tamamen kentsel rant üretmeye yönelik kurgulanmış. Bugün İstanbul'da kentsel arsa üretimi neredeyse hiç yok,

çünkü iskan edilmiş bu alanlar. Yeni kentsel arsalar nasıl üretilir, bunun derdiyle hazırlanmış bir yasa olarak karşımıza çıkıyor ki, bu da esas tehlike olan deprem nedeniyle bir dönüşüm olmayacağı gerçeği açığa çıkıyor.

Kentsel dönüşümün halka kazandıracığı hiçbir şey yok, evlerinden olacaklar, borçlanacaklar.

Evet öyle görünüyor, insanlar evlerinden olacaklar. Bütün maliyeti kendisi ödemek durumunda kalacak. İstanbul'daki insanların çoğunun asgari ücretle geçindiğini düşünürsek, ödeme olanağının hiç olmadığı ortada. Bu afet riski altındaki alanların dönüştürülmesi hakkında kanun, bir iskan ve kent mekanını sağlıklılaştırma atağı değil; bu tamamen yeni kentsel arsalar üretme ve inşaat sektörünü ayakta tutma atağıdır.

Kent merkezine rezidanslar dikilecek burada halk yaşayabilecek mi? İnsanlar yaşam kalitesinin artacağını düşünürken evsiz mi kalacaklar?

Kent merkezine yakın olan pekçok yerde yeni planlara bakarsanız, bu alanların daha çok rezidans ve benzeri şekillerde, üst gelir grubuna dönük konut olarak dönüştüğü görülüyor. Kentsel dönüşüm alanındaki vatandaşlarda yanılısma yaratıyorlar; insanlar arazilerinin değerinin artacağını düşünüyor, ama onlar bu alanlarda yaşayamayacaklar. Çünkü en düşük aidat bedelleri 1200-1500 olan bu yapılarda, asgari ücretle geçinen insanların yaşayamayacağı çok açık. Bunlar bu alanları satacaklar ve buralara üst sınıftan insanlar gelip yerleşecekler. Özellikle kent merkezlerinde yerinden edilmeler çok görülecek. Kamu işlevini yerine getirirse, kimsenin eli kimsenin cebine girmeden bu işler yapılabilir. Şunu sorgulamak lazım, bugüne kadar 25 milyar dolara yakın deprem vergisi toplandı bu vergiler ne oldu? Aslında bu çok önemli bir rakam. Bu paranın kentsel dönüşümüne aktarılmasıyla birlikte rahatlıkla kendini döndürecek projeler yaratılabilir. 2003 İstanbul deprem master planında belirlenmiş olan birçok yer vardı. Bu alanlar kamu mülkiyetindeydi. Depremde bu alanların halkın kaçabilecekleri yerler olması planlanıyordu. Şu anda tek yer Levent'te İETT garajı olarak kullanılıyor. O da satılmak isteniyor, orası da özelleştirilecek.

Bu projenin en çarpıcı özelliklerinden birisi direnme hakkının suç sayılması.1 yıldan 5 yıla kadar hapis cezası konuşuluyor.

Bu projeye direnirseniz eğer, Türk Ceza Kanunu'na göre yargılanacaksınız. Burda anayasal olarak vatandaşlara verilmiş haklar elinizden alınıyor. Diğer taraftan dava açma hakkı da elinizden alınıyor. TCK'ya göre yargılanırsanız, imar kirliliğine neden olduğunuz için 1 yıla 5 yıl arası hapis cezası var. İtiraz hakkınız da yok. Bu durum anayasaya aykırı olmasına rağmen, kanunlara yerleştirilmiş durumda. CHP konuyu Anayasa Mahkemesi'ne gönderdi. İptal edilmesini bekliyoruz.

Bir işkenceci polis: Sedat Selim Ay

Sedat Selim Ay! İşkenceci polislerden biri. Ama herhangi bir işkenceci değil! '90'lı yılların ortalarında İstanbul'da gözaltına alınan devrimcilerle işkence yapan ekibin başı. Tecavüz ve işkence suçundan dolayı AİHM'in mahkum ettiği bir polis şefi.

Bu isim, geçtiğimiz günlerde Terörle Mücadeleden Sorumlu İstanbul Emniyet Müdür Yardımcılığı'na atanınca, yeniden gündeme geldi. O yıllarda işkence görmüş olanlar başta olmak üzere, bazı kadın dernekleri ve avukatlar, suç duyurusunda bulundular ve bu terfinin geri çekilmesini istediler.

Terfi atamasını yapan İstanbul Valisi Avni Mutlu ise, *"sicili bizde, vereceğimiz görevi hakkıyla yerine getireceği kanaati oluşmuştur"* diyerek, işkenceciye sahip çıktı. Esasında Sedat Selim Ay, bu göreve tam da yaptığı işkencelerden dolayı getiriliyordu. Vali, *"sicili bizde"* derken, o *"sicil"*'de nelerin olduğunu çok iyi biliyordu. Bugüne dek Selim Ay gibi birçok işkenceci, yaptıklarının karşılığı olarak bu şekilde ödüllendirildiler, emniyet müdürü, vali, milletvekili, bakan oldular.

En bildik isimlerden biri Mehmet Ağar, 12 Eylül yıllarının işkencecisi, '90'lı yılların katliamcısı olarak, bu ülkede önce Adalet Bakanı, sonra İçişleri Bakanı ve Parti Başkanı olmadı mı? Daha

bilmediğimiz nice isim var...

Elbette bu durum, işkenceci kimliğiyle bu kadar açığa çıkartılmış polislerin terfisine karşı mücadeleyi ortadan kaldırmıyor. Ancak bazı gerçeklerin altı, bir kez daha ve kalınca çizilmeli. Bunların başında, işkencenin münferit bir uygulama değil, devletin sistemli bir politikası olduğu gelmektedir. İşkencecinin ise, polis içinden çıkan birkaç sapıkla sınırlı olmadığı, "terörle mücadele"de görev yapanlar başta olmak üzere tüm polislerin işi olduğu, buna uygun yetiştirildikleridir. Bu temel gerçeğin, şu ya da bu şekilde çarpıtılmasına meydan verilmemelidir. Nitekim 1997 yılında gözaltında alındığında işkence gören ve tecavüze uğrayan Asiye Zeybek Güzel'i bir ay önce yeniden gözaltına alan polisler, *"tecavüzün erkeksi duygularla ve şehvetsel olmadığını, görev gereği yaptıklarını"* söylemişlerdir. Zeybek'in avukatı Sezgin Uçar, müvekkiline söylenen bu sözleri basına açıklamıştır. (Cumhuriyet, 18 Ağustos 2012)

Selim Ay, '90'lı yıllarda İstanbul Emniyeti'nde çoğalan ve kendilerine *"takunyacılar"* denen dinci kesimden. Bir yandan beş vakit namazlarını kılar, bir yandan da işkence ederlerdi. Selim Ay, genç yaşta bu işkenceci timin başında yer aldı. Yükselme hırsıyla 12 Eylül dönemini aratmayacak tarzda yaygın ve ağır işkenceler yaptı. O dönem Mehmet Ağar bakan olmuştu ve Selim Ay gibi "yeniyetme"ler, kendi içlerinden birinin Bakan olmasıyla övünüyor, ona özeniyorlardı. Onun gibi

olmak için de daha fazla işkence yapması, daha çok insan katletmesi gerekiyordu.

Kısacası Selim Ay'ın önü, daha o yıllarda açılmıştı. AKP gibi dinci-gerici bir parti döneminde sürekli terfi ederek yükselmesine şaşmamak gerekir. Başbakan Erdoğan'ın *"polisimi kimseye yedirtmem"* diyerek Selim Ay'a destek çıkması boşuna değildir. Elbette yükselen tepkilerin düzeyine göre, AKP de geri adım atacaktır. Zaten bunun ilk emareleri ortaya çıkmıştır. Bülent Arınç, *"bu kadar iddia varken, hükümeti de bakanlığı da yormanın anlamı yok"* diyerek, terfiinin durdurulabileceği yönünde işaret vermiştir. Ancak halen kesin bir durum yoktur.

İşkenceye ve işkencecilere karşı çok yönlü bir mücadele yürütmek zorunludur. 12 Eylül yıllarından bu yana işkence geriletilmişse, bunda işkence direnişin ve sonrasındaki teşhirin büyük rolü vardır. Hangi hükümet gelirse gelsin, işkence bir devlet politikası olarak uygulanmaya devam etmiştir, bu sömürü düzeni varolduğu sürece edecektir de. Ancak onun şiddeti, yaygınlığı azalabilir. Bu da, hükümetlerin tercihi ile değil, mücadelenin düzeyi ile belirlenir.

12 Eylül zindanlarında oluşan ve giderek yayılan sloganda ifadesini bulduğu gibi; insanlık onuru işkenceyi yenmiştir, yenecektir! İşkenceciler hiçbir zaman rahat uyku uyuyamadılar. Yaptıklarının hesabının bir gün mutlaka sorulacağı korkusuyla yaşıdılar. Korksunlar ve beklesinler...

Biber gazı ve bütçesi...

İçişleri Bakanı İdris Naim Şahin'in 26 Temmuz günü Meclis'te "biber gazı"yla ilgili yaptığı açıklama, kendi tarzına uygundu ve egemenlerin yalan ve demagojilerine bir katkı niteliğindedir. Şahin, bir soru üzerine verdiği yanıtta, *"biber gazının doğal, bitkisel olduğu ve insan sağlığı üzerinde kalıcı hiçbir etkisinin bulunmadığı"*nı söylüyordu. Ortada o kadar yaşanmış olay ve ölüm varken...

Bu sözlerle en başta, biber gazından dolayı yakınlarını kaybedenler isyan ettiler. Geçtiğimiz aylarda Yalova'da bir kavgayı ayırırken polisin biber gazı sıkmasından dolayı yaşamını yitiren Çayan Birben'in babası, *"madem öldürmüyor, benim oğlum neden öldü?"* diye sordu ve tepkisini ortaya koydu. Daha önce de **Metin Lokumcu, Hacı Zengin, Ishak Kalvo, İbrahim Sevindik, Hüseyin Demir**, katıldıkları eylemlerde polisin sıktağı biber gazıyla ölmüşlerdi. Ayrıca bu

gazdan kalıcı şekilde etkilenen binlerce kişi vardı.

Türk Tabipler Birliği de bu konuda bir açıklama yaptı. Açıklamada; *"bütün uyuşturucular da bitkisel kökenlidir, birçok yan etkisi olan ilaçlar da yine bitkilerden ve doğal yollardan elde edilir. Dolayısıyla her doğal yoldan elde edilen zararsız değildir"* dediler. Türkiye İnsan Hakları Vakfı Başkanı Fincancı ise, *"biber gazını bu kadar masum ilan etmeleri, tümüyle kendi işledikleri suçları örtme çabasıdır"* dedi. Fincancı, Bakan Şahin'in hükümeti temsil ettiğini, hükümetin politikalarını açığa vurduğunu ekledi.

Bütçeden milyarlar akıtılıyor

Aynı günlerde bir CHP milletvekilinin bu konudaki sorularına yanıt veren Gümrük ve Ticaret Bakanı Hayati Yazıcı, **12 yılda 628 ton biber gazı ve göz yaşartıcı sprey ithal edildiğini ve bunlara 21 milyon 269 bin dolar (38 milyon TL) harcadığını** açıkladı. Tabi ki bu paralar halkın cebinden çıkıyordu. Bunların nereden ithal edildiği ve ithal eden şirketlerin kimler olduğu sorusuna ise, Bakan Yazıcı, "ticari sır" kapsamında girdiği için yanıtlamayacağını söyledi.

Halkın sağlığı söz konusu olduğunda "tasarruf" adı altında kısıtlamalar yapan, sağlığı ve eğitimi paralı hale getiren devletin, kendi güvenliği için nasıl harcama yaptığı, bu örneklerle bir kez daha açığa çıktı. Hakkını arayan herkesin üzerine su gibi gaz sıkın, cop kullanan, hatta silahını çeken güvenlik güçlerine, devletin kasası sonuna dek açıldı. Son olarak İzmir'de salt ekip

otosuna çarptığı için bir polis, 17 yaşındaki bir genci öldürdü. Polis, sıradan bir olayda bile son derece pervasız davranıyor, bazen gazla, bazen silahla öldürmekten çekinmiyor!

Devletin halka karşı yürüttüğü bu baskı ve şiddet politikası, "savunma ve güvenlik hizmetleri" adı altında bütçede ayrılan payın artırılmasıyla da kendini ortaya koyuyor. Halktan alınan vergilerle oluşan devlet bütçesi, sağlığa, eğitime, konuta değil, polise ve askere harcanıyor. Bu yılın ilk altı ayında "asker-polis hizmetleri" geçen yılın aynı dönemine göre yüzde 18'e yakın bir artış göstermiş durumda. **TSK'nın genel bütçedeki payı yüzde 4.7, polis harcamalarının ise yüzde 5. Yaklaşık yüzde 10'luk bir bölüm bu militarist güçlere ayrılırken, cezaevlerine yüzde 1 bile ayrılmadığı görüldü.** Hatırlanacaktır; geçtiğimiz aylarda Urfa Cezaevi'nde yer sorunu ve sıcak havadan bunalan mahkumların klima istekleri, *"ödenek yetersizliği"* gerekçesiyle reddedilmiş ve cezaevinde çıkan olaylar buna bağlanmıştı.

* * *

Egemenler, bu asalak ve ölüm kusan kurumlara milyarlar harcasa da, halkın hak alma mücadelesini bastıramayacaklar. Sömürü ve zulüm sürdüğü müddetçe, isyan ve başkaldırı hep olacak.

Halka yabancı, halkın düşmanı haline gelmiş bu militarist güçler, devrim ve sosyalizmde tümünden dağıtılacak, halk, kendi ordusunu ve milislerini kurarak, emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin saldırılarına karşı kendisini korumasını bilecektir.

Sınıfsız, sömürsüz bir topluma geçişle birlikte ise, bunlara da son verilecek, silahlara gereksinim duyulmayan insanlığın altın çağı başlayacaktır.

Eylül ayına savaş tamamları ile giriyoruz yine. Sözde 1 Eylül, dünya barış günü! Yaklaşık on yıldır başta Ortadoğu olmak üzere dünyayı yeniden paylaşmaya kalkan emperyalistler ve onların sözcüleri, oluk oluk kan dökülürken, yine hiç sıklımadan “barış” üzerine nutuklar atmaya devam ediyorlar.

Lenin barışı “*savaşa verilen ara*” olarak tanımlamıştı. Çünkü **yaklaşık 5 bin yıllık sınıflı toplum tarihine baktığımızda, bu sürenin yüzde 90’nını savaşlar oluşturuyor.** Üstelik savaşın etkisi, yaygınlığı ve yıkıcılığı “*uygarlık*” geliştikçe artıyor.

Tarihte, özellikle büyük savaş sonrası barış düzenlemelerinin yeni bir savaşın temelini hazırlaması, bir kural gibidir. Örneğin I. emperyalist savaş sonrasının barış anlaşması, (Versay) ikincisinin en önemli nedenidir. Versay, dünyanın geleceği açısından ne denli başarısız olmuşsa, II. emperyalist savaş bitiren Paris anlaşması da aynı derecede başarısızdır. “Soğuk savaş” yıllarından bölgesel savaşlara kadar geçen sürede yaşananlar, bunun kanıtıdır. “Doğu Bloku”nun yıkılmasının ardından arka arkaya kurulan yeni devletlerle farklı bir coğrafya oluşmuştur. “Balkanlaşma” terimini kullanıma sokan, emperyalist kıskırtmalarla küçük devletçikler kurulmuştur.

Her iki emperyalist savaş da asıl olarak Avrupa’da yaşandı. “Medeniyetin beşiği” olarak gösterilen Avrupa, sınıflı toplumlar tarihinde en çok savaşın yapıldığı ve militarizmin en güçlü olduğu kitadır aynı zamanda.

Silahlanma yarışı artarak sürüyor

Stalin, ikinci emperyalist savaş öncesinde, dünyada hüküm süren ekonomik krizin tüm işkollarını sararken, sadece bir sektörün, silah sektörünün bunun dışında kaldığını söylüyordu. Ve bu silahları “yemek” için yapmadıklarını, büyük bir savaş hazırlığı içinde olduklarını belirtiyordu ki, tarih bu sözlerinin haklılığını ortaya koydu. Rosa Lüksemburg da, krizin “kara delik”leri büyüttüğü bir dönemde “düzeltici unsur” olarak savaşa başvurma ihtimallerinin güçlendiğini söylüyordu. Bugün de benzer bir durumla karşı karşıyayız. **Kriz derinleştikçe, tüm sektörler gerilerken, silah sanayi büyüyor.** Bu da savaşın şiddetinin, yaygınlığının artacağını gösteriyor.

Krizlerin anası sayılan gıda krizinin kapımızı çaldığı bir dönemde, askeri harcamalar yılda 1.5 trilyon doları geçmiş durumda. Irak ve Afganistan işgallerinden sonra, Libya ve Suriye’de iç kargaşa yaratan ABD’nin bölgede hegemonyasını sağlamak için başlattığı savaş, en çok silah tekellerine yarıyor. ABD Savunma Bakanlığı (Pentagon) son iki ayda Körfez ülkeleri ile toplam 11.3 milyar dolarlık silah satış anlaşmasını Kongre’nin onayına sundu. Kongre’nin bu anlaşmaları hızla onaylaması bekleniyor. Katar’ın Almanya’ya ait Leopard II tanklarından 200 adet almak istediği, Alman Hükümeti sözcüsü Streiter tarafından bildirildi. Suudi Arabistan’ın da ABD dışındaki İngiltere’den 3 milyar dolarlık anlaşma ile savaş uçağı aldığı haberi çıktı.

Ayrıca ABD, Kuzey Afrika’daki olaylar sırasında Mısır ve Tunus’a en çok silah

satan ülke oldu. “Arap baharı” olarak lanse edilen dönemin ardından, o ülkelerde AKP benzeri “ılımlı İslam”cı işbirlikçileri ile hegemonyasını yenisinden tesis eden ABD, bu süre içinde silah satışlarını da arttırdı.

Silahlanma yarışında Türkiye de diğerlerinden geri kalmıyor. Temmuz ayında Başbakan Erdoğan’ın başkanlığında toplanan Savunma Sanayi İcra Komitesi’nin yeni silah alımı için kararlar aldığı bildiriliyor. Bunların içinde dünyanın en pahalı savaş uçaklarından F-35A’nın alınması planlanıyor. Bunlarının tanesinin 130 milyon dolardan fazla olduğu söyleniyor. Ayrıca 4 milyar dolarlık uzun menzilli füze pazarlıkları sürüyor. **Türkiye, silah alımını arttırırken, bazı silah parçalarını Ortadoğu ülkelere ihraç eden bir ülke durumuna da gelmiş durumda.**

Diğer yandan Suriye ve İran’ın da Rusya ile yaptığı anlaşmalarla cephaneliklerini büyüttüğü ortaya çıktı. Rusya, Ocak ayında binlerce ton mermi ve ağır silahların olduğu kargo gemisini, Suriye’nin Tartus Limanı’na göndermişti. Rusya’nın silah satışlarının yüzde 10’unu Suriye’ye yaptığı, son bir yılda bunun daha da arttığı söyleniyor. Suriye, son üç yıl içinde silah alımlarını yüzde 580 arttırdı, bunun yüzde 78’ini Rusya’dan yaptı. İran’ın ise, son 3 yılda 350 milyon sterlin (981 milyon TL) değerinde silah aldığı; bu ülkelerin başında, Rusya ve Çin’in geldiği belirtiliyor.

Güç dengelerine göre değişen silahlanma oranı

Uluslararası Barış Enstitüsü SIPRI’nin raporuna göre ekonomik krize karşı silah piyasasının hacmi 2007-2011 yılları arasında yüzde 24 büyüdü.

SIPRI’nin verilerine göre, **dünya silah satışının yüzde 95’ini 15 emperyalist ülke elinde tutuyor.** Bunların içinde ABD, yüzde 31 ile birinci sırada yer alıyor. Onu yüzde 23 ile Rusya, yüzde 11 ile Almanya, yüzde 7 ile Fransa izliyor. Silah alanların başında ise Asya ülkeleri geliyor. (Çin, Hindistan, Kuzey Kore) Bunları Ortadoğu ülkeleri izliyor. İsrail ve Türkiye’nin silah harcamaları ise, birbirine yakın görünüyor. Türkiye, BM Silahsızlanma Ofisi’ne yaptığı bildirimde, askeri harcamalarını 19 milyar TL, alımlarını ise 8 milyar TL olarak beyan etmiş. Bu alımlar da ağırlıklı olarak ABD’den yapıyor.

Emperyalist güçler arasında değişen dengeler silahlanma sektörüne de yansıyor tabi. Çin başta olmak üzere BRIC ülkelerinin (Brezilya, Rusya, Hindistan, Çin) askeri harcamaları artıyor. **SIPRI, Amerikan emperyalizminin hız kestiğini, buna karşılık Çin, Rusya ve Hindistan’ın silah alımlarını hızlandırdığını ve ordularını donattıklarını bildiriyor.** Daha önce silah alımında dünya birincisi olan

bir yanda BARIŞ NUTUKLARI bir yanda ARTAN SİLAHLANMA!

Çin (2002-2006) silah satan ülke konumuna yükseldi. 2007-2011 yılları arasında Çin, silah üretimini yüzde 95 oranında arttırarak, silah satan ülkeler arasında 6. sıraya yükseldi. Askeri yatırımlarını da yüzde 12.7 artırarak, ABD’den sonra ikinci sıraya çıktığı görülüyor.

Toplamda BRİC ülkeleri dünya askeri harcamalarının yüzde 14’ünü oluşturuyor. Fakat ABD’ninki yüzde 43! Başka bir deyişle ABD’nin 3 olan askeri gücüne karşılık, BRIC’inki henüz 1, ama fark giderek azalıyor.

Bunlar ülkelere ait resmi silahlanma rakamlarıdır. Özellikle Çin, kendi silahlanma harcamalarını, olduğundan çok düşük göstermektedir.

Bir de bunun kayıt-dışı bir şekilde özel güvenlik şirketleri eliyle yapılanları vardır. Irak işgali sırasında ABD ordusunun dışında Blackwater adıyla özel bir askeri birliğin çatışmaların içine girdiği ve ellerindeki gelişmiş silahlarla onbinlerce Iraklıyı öldürdüğü bilinmektedir. Bu şirketin ipliği pazara çıkınca, ABD tarafından yargılanıp yüklü tazminatlara çarptırıldı. Yargılandığı maddeler bile, silahlanmanın bu tür şirketler aracılığıyla nasıl gizli bir şekilde sürdüğünü ve devletlerin birçok kirli işini üstlendikleri ortaya koydu.

Blackwater, silah kaçakçılığı ve silah satışında usulsüzlük gibi 17 farklı alanda

1 Eylül dünya barış günü!

II. Emperyalist Savaş’ın başlangıç tarihi olarak geçen 1 Eylül, Alman Nazi ordusunun Polonya’ya girişidir. Bu tarih, sonraki yıllarda Birleşmiş Milletler tarafından “barış günü” olarak kabul edildi. Aslında bu, kitlelerin emperyalist savaşa ve onun açtığı her tür yıkıma karşı tepkilerinin, savaşı-sömürsüz bir dünya özlemlerinin bir ifadesiydi. BM’ye böyle bir günü “barış günü” ilan ettiren de, kitlelerin bu uğurda verdiği mücadele oldu.

Emperyalist kurumların ve sözcülerinin, kitlelerin duygularını sömürmede ve çarpıtmada ne denli usta oldukları bilinir. Barış özlemi ve barış talebi de, yıllar yılı egemenler tarafından en fazla sömürülen ve demagoji malzemesi yapılan bir kavram oldu. Tıpkı, demokrasi, özgürlük, eşitlik gibi.

“Onlar da barış dediler bizim gibi / kardeşlik dediler, / sonra defne dallarıyla tutuşturup ateşleri / güvercinleri pişirmeden yediler”

Bir “barış günü”ne daha ülkemizde ve dört bir yanımda süren savaşlarla giriyoruz. Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaşta ve başta Ortadoğu olmak üzere dünyanın yeniden paylaşım savaşında, ölen, sakat kalan, çeşitli uluslardan milyonlarca işçi-emekçi var. Büyük insan kaybının yanı sıra, yeraltı ve yerüstü zenginlikleri yağmalanıyor, tahrip ediliyor. Kısaca savaşın faturası, yine tüm insanlığa ve doğaya kesiliyor.

Savaş durdurmanın tek yolu, savaş karşıtı hareketi büyütme ve onu devrimle taçlandırmaktır. Böyle bir mücadeleyi yürütmeden, barış adına yapılan tüm konuşmalar, en hafif deyimle havanda su dövmektir, kitleleri kandırmaktır.

yasaları çiğnediği için yargılandı. Afganistan ve Irak işgali sırasında kayıt dışı otomatik silah bulundurmak, görevlilere yalan söylemek, deniz aşırı bölgelere yasadışı çelik yelek satmak gibi suçlardı bunlar. Daha önce de ABD’nin “silah ihracatını kontrol etme yasası”nı ihlal gerekçesiyle Dışişleri Bakanlığı’na 42 milyon dolar tazminat ödedi. Irak’ta Blackwater’in öldürdüğü canlara ise sadece 100 bin dolar tazminat biçilmişti.

Savaşın kitlesel yıkım yüzü

Yeni bir paylaşım savaşının içinde olduğu muzun en önemli göstergelerinden bir olan silahlanma bu durumda iken, bir diğer gösterge de mülteci sayısındaki büyük artıştır.

BM Mülteciler Yüksek Komiserliği’nin 2010 yılı raporuna göre, dünyadaki mülteci sayısı 44 milyona ulaşmıştır. Bunun son 15 yılın en yüksek rakamı olduğu belirtilmektedir. Kaldı ki buna son Libya ve Suriye olayları sonrası yaşanan mülteci akını dahil değildir. Sadece Suriye’de 2011 Mart’ından bu yana, 276 binden fazla mülteci, komşu ülkelere sığınmış durumda. Mülteciliğin, her zaman savaş-şiddet ortamında arttığı bilinmektedir.

II. Emperyalist Savaş döneminde (1939-1945) 10 milyon insan evlerinden yurtlarından kopartılarak çalışma kamplarında köle olarak çalıştırılmıştı. Mülteci durumuna düşen insan sayısı ise yüz milyonları bulmuştu.

Savaşlarda kullanılan teknolojik aletler

geliştikçe, savaşın yıkıcılığı da artıyor. Bu sadece mülteci ve esir duruma düşen yüz milyonlarca da sınırlı değil. Son emperyalist dünya savaşı olan II. emperyalist savaşta, ölü ve yaralı sayısı da milyonları aştı.

18. yüzyıldan 20. yüzyılın başlarına kadar savaşlarda, toplam ölümlerin ancak yarısı sivillerden oluşmaktaydı. II. Emperyalist Savaş’ta bu sayı, üçte iki oranında arttı. I. ve II. emperyalist savaşlar kitle savaşı niteliğine büründü, cepheyle ev arasındaki ayırım ortadan kalktı, topyekün bir savaş halini aldı. I. Emperyalist Savaş’ta, on milyon; ikincisinde ise, 54 milyonu aşkın kişi öldü. 90 milyon civarında yaralıdan 28 milyonu, ömürlerinin geri kalan kısmını sakat geçirdi.

Günümüzdeki savaşlarda ise, ‘90’lardan itibaren sivil ölümler, toplam kaybın yüzde 90’ına çıktı. 2003 yılında gerçekleşen Irak işgalinde yaklaşık 1.5 milyon insanın yaşamının kaybettiği tahmin edilmektedir. Sakat kalanlar, kayıplar, faili meçhuller, evini-yurdunu terk edenler bu sayının dışındadır.

Bir zamanlar savaşın zararı, okun nereye kadar uçacağına, bir Roma lejyonunun nereye kadar yürüyeceğine ya da bir Viking gemisinin nereye kadar yelken açabileceğine bağlıydı. Emperyalist savaşlarda ise, tarihte ilk kez “üç boyutlu” bir nitelik kazandı. Kara, hava ve deniz, hatta denizin altı da devreye girdi.

Yoksullar ölüyor, zenginler kazanıyor

Fransız yazar Jean Paul Sartre “*savaşı zenginler çıkarır, yoksullar ölür*” diyor. Sınıflı toplumlarda egemenlerin başlattığı bütün savaşlarda böyle olmuştur. ABD’de bile savaşta ölen askerlerin büyük çoğunluğu yoksul, okumak için para bulmakta zorlanan ya da vatandaşlık bekleyen gençlerden oluşmaktadır.

Bu gerçeği, ülkemizde neredeyse her gün yaşıyoruz. Yaklaşık 30 yıldır süren kirli savaşta, onbinlerce asker ölmüşken, içlerinde zengin çocuğu, general çocuğu, hatta Bakan, milletvekili çocuğu bile bulunmamaktadır. Onlar, ya en güvenilir yerlerde göstermelik biçimde askerlik yapmakta, ya da “çürük” raporu alarak, belli dönemlerde çıkan “bedelli askerlik”ten yararlanarak sıyrılmaktadırlar.

Emperyalist ülkelere zorunlu askerlik kaldırılıp paralı askerliğe geçince, daha fazla oranda yoksul ve azınlıklardan asker temin edilmeye başlanmıştır. Libya ve Suriye gibi iç karışıklık çıkardıkları ülkelere ise, halkın diliyle “ipten-kazıktan kurtulan”lar, savaşa sürülmektedir. Bunlar, psikopat kişilikli seri cinayet işleyen katillerden, kirli savaşlarda kullanılan eski askerlere kadar, toplum dışına düşmüş kişilerden oluşmaktadır. Böyle bir savaş, başka türlü yürütmeleri mümkün değildir çünkü.

Emperyalist ülkeler, düzenli ordunun hantallığından ve parasal yükünden kurtulmak için, kimi zaman bu tür çapulcu takımı ve özel şirketleri devreye sokmaktadır. Bir yandan da son teknolojiyi kullanarak “*savaş makinele-ri*” yarattıkları görülmektedir. Giderek artan “insansız hava araçları”na, “*savaşçı robotlar*” eklenmektedir.

Alman Meclisi Teknik Sonuçları Değerlendirme Bürosu TAB'ın yayınladığı raporda, bu robotların Almanya'da üretilmesi için gerekli önlemlerin en kısa sürede alınması istenmektedir. Raporda şunlar söylenmektedir: *"İnsansız sistemler, uçuş süresindeki üstünlükleri ve dayanıklılıklarıyla, insanlı araçlardan daha etkilidir. Tehlikeli görevlerde silahsız sistemlerin, gerek masraflı, gerek riskli insan ve malzeme yerine kullanılması geçerlidir."* Bu sektöre ABD kadar önem vermeleri ve öncü rol oynamaları gerektiğini savunan Alman uzmanlar, Merkel hükümetini de bu doğrultuda zorlamaktadırlar.

Yüzyılın başında İngiltere'de teknisyenler zırhlı bir traktör geliştirip, adını "tank" koymuşlar. 1916'da cephede ilk görüldüğünde, askerlerin güldüğü bu alet, daha sonra geliştirilip savaşa hazır duruma getirilmiş ve emperyalist savaşın en etkili araçlarından biri olmuş. Ancak tankın savaşta artan etkinliği karşısında tank karşıtı silahlar da yapılmaya başlanmış. Daha önce tank en önde giderken, "tanksavar"ların icat edilmesiyle askerler yine öne sürülmeye başlamış.

Kısacası üretilen her silahın panzehiri niteliğinde karşıtı da ortaya çıkmaktadır. Tankı üretenler, tabi ki bir gün tankın piyadelerin arkasından gideceğini öngörememişti. Şimdi "savaşçı robotlar"a geçilmektedir, fakat emperyalistler teknolojiyi ne denli etkin kullanırlarsa kullansınlar, karşı silahları da üretilecek ve savaşlarda insan faktörünün belirleyici rolü değişmeyecektir.

Gerçek barış sosyalizmde!

Marks I. Enternasyonal Belgeleri'nde, *"çeşitli ülkelerin işçilerinin birleşmesi, uluslararası savaşları olanaksız kılacaktır"* diyerek, savaşın kökünün tamamen kazınmasının, *"işçilerin birleşmesiyle olacağı"*nı vurgulanmıştı.

Engels, *"günümüzde ordu tarafından sivil halkların elinden alınan sayısız iş gücü, sınıfsız toplumda tekrar işinin başına verilecektir; bunlar tükettikleri kadar üretmekle kalmayacak, geçimleri için gereken çok daha fazla ürünü resmi depolara da yollayabilecekler"* der. Böylece geleceğin toplumunun, asalak ordudan kurtulduktan sonra nasıl refah topluma dönüşeceğini ortaya serer.

Marks ve Engels'i kendine rehber edinen Lenin ise, I. Emperyalist Savaş sırasında yalnızca burjuvaziye karşı değil, *"vatan savunması"* adı altında burjuvazinin değirmenine su taşıyan sosyal-şovenlere karşı da mücadele etmiş, proletarya enternasyonalizminin bayrağını dalgalandırmıştır. Emperyalist savaş iç savaşa çevirip devrimle taçlandırmak gerektiğini söyleyerek, bunu bizzat yaşama geçirmiştir. Proletaryanın devrimci sınıf savaşımıyla bağlantı kurulmaksızın yapılan barış mücadelesini ise, *"duygusal ya da halkı aldatan burjuvazinin pasifist laf kalabalığı"* olarak nitelemiştir.

Emperyalist savaşa karşı direnenler, her yerde işçi ve emekçiler oldu. Ve ona önderlik eden Komünist Partilerin öncülüğünde savaştlılar, birçok yerde bunu devrimle taçlandırmayı başardılar. Birinci emperyalist savaşın bitmesinde Ekim devrimi ne kadar belirleyici olduysa, ikincisinde Stalin önderliğindeki SSCB'nin eşsiz direnişi ve tüm dünya halklarının savaşa ve faşizme karşı yükselttikleri birleşik mücadele, o denli etkili oldu.

Yeni bir emperyalist paylaşım savaşının hüküm sürdüğü günümüz koşullarında, **barış için mücadele, devrim ve sosyalizm için mücadeledir. Bu perspektifle hareket etmeden barış üzerine konuşanlar, burjuva demagoglardır, reformist-pasifist entelektüellerdir.**

Bugünün komünist ve devrimcilerine düşen görev; I. emperyalist savaşta Lenin'in, ikincisinde Stalin'in yaptığı gibi, hem emperyalist savaş, hem de ona şu ya da bu şekilde destek sunan pasifist entelektüelleri teşhir etmek, iktidar perspektifi ile sınıf mücadelesini yükseltmektir. Tarihin ortaya koyduğu kesin doğru şudur: **"Ya devrimler savaşları önler, ya da savaşlar devrimlere yol açar!"**

Gıda krizi yaklaşıyor

2007-2008 yılında başlayan, ama geçici bazı çözümlerle ötelenen krizin ikinci dalgasının giderek yaklaştığına dair işaretler giderek artıyor.

Krizin ilk dalgası, küçük çaplı bir gıda kriziyle birleşerek gelmiş, dünyanın pek çok ülkesinde "ekmek isyanları" yaşanmıştı. Şimdi ise, ikinci dalga, yeniden ve daha şiddetli bir gıda kriziyle birleşerek yaklaşıyor. Sonbahar aylarında bu yeni kriz dalgasının, bütün ağırlığıyla dünyanın üzerine çökeceğini tahmin edenlerin sayısı da giderek artıyor.

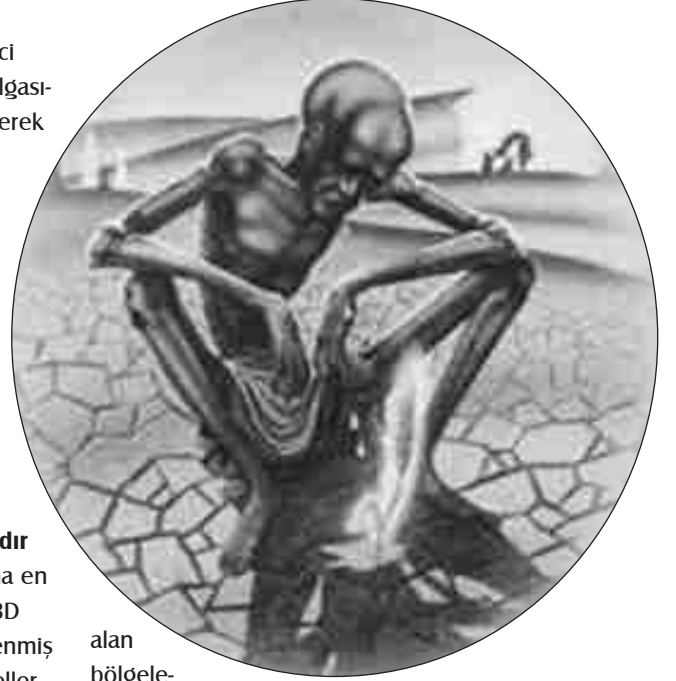
Tarımda yıkım, emperyalist politikadır

ABD Tarım Bakanı, onyıllardan bu yana en büyük kuraklığın yaşandığını söylüyor. ABD topraklarının yüzde 61'i kuraklıktan etkilenmiş durumda. Rusya, Çin ve Hindistan'daki seller nedeniyle de tahıl üretiminin düşeceği bekleniyor. ABD, dünya mısır ihtiyacının yaklaşık yarısını ve soya fasülyesi ile buğdayın önemli bir kısmını üretiyor. Bu nedenle, sadece ABD'deki kuraklık başka ülkelere yayılmasa bile, gıda krizi kaçınılmaz biçimde geliyor.

Bu durum, en başta buğday, pirinç ve mısır üretimini etkileyecek. Ve mısır başta olmak üzere temel gıda maddelerinde fiyat artışları iki aydır gözle görülür hale gelmiş durumda. BM Gıda ve Tarım Örgütü (FAO), devam etmekte olan kuraklığın fiyat artışlarını daha da körükleyeceğini duyurdu.

Gıda krizinin görünür nedeni ABD'deki kuraklık olmakla birlikte, gerçekte emperyalist tarım politikalarının sonuçlarını yaşıyoruz. Çok değil, 20 yıl öncesinde, en geri bırakılmış ülkeler bile, gıda üretiminde kendine yeterli durumdaydı. Yaygın biçimde yapılan tarım, her ülkenin kendi ihtiyacını karşılamaya yeterliydi. Emperyalist tarım politikaları ise, önce yerli tarım üretimlerini yıkıma uğrattı, sonra tarımı kendisine bağımlı hale getirdi; sonuçta, bütün eski tarım ülkeleri, tarım ithalatçısı durumuna sürüklendi.

Emperyalist tarım tekelleri, önce bağımlı ülkelerin tarım üretimlerini denetlemeye başlıyorlar. Çeşitli yasal düzenlemelerle çiftçiler iflas ettiriliyor, çoğu kendi toprağında kiracı durumuna düşüyor. Gelecek yıl için tohum bırakmayan terminatör tohumlar; üretime getirilen kotalar; yerli ürünlerin değil, emperyalist tekellerin sattığı tohumların üretiminin dayatılması; tohum, gübre ve ilaçlamada tekele bağımlılığın olması; gdo'lu tarım ürünlerinin onlarca kilometre alandaki benzer ürünlere de gdo bulaştırması; kullanılan gdo ve kimyasalların doğanın bitki-böcek çeşitliliğini imha etmesi gibi unsurlar, yerli tarımın yıkıma uğratılmasına neden oluyor. Gıda krizini zaten artık doğal bir unsur olarak yaşamakta olan Afrika ülkelerinde ise, emperyalist ülkelerin gıda yardımları tahıl değil, öğütülmüş un olarak yapılıyor; çünkü tahıl olarak gıda yardımı

alan bölgelerin, bunları tohum olarak kullanması ve zaman içinde gıdada kendine yeterli hale gelmesi engellenmek isteniyor.

Ve bu arada, başta Çin ve İsrail olmak üzere kimi ülkeler, dünya genelinde en verimli toprakları kiralararak tarım çiftlikleri kuruyor ve tarım üretimi gerçekleştiriyorlar.

Son 15-20 yılda Hindistan'da onbinlerce çiftçi intihar etti. İngiltere'de en yüksek intihar oranı çiftçiler arasında. ABD'de yaş ortalaması 70'lerin üzerine çıkarken, çiftçilerin ortalama yaşı 58. Tarımdaki yıkım, önce topraksız ve işsiz kalan çiftçileri öldürüyor...

Dünya genelinde tarımda çeşitlilik yokediliyor ve başta ABD olmak üzere tarım tekellerinin tek tip tahıl ve gıda üretimine mecbur bırakılıyor.

Türkiye de, tarımı yıkıma uğratılan ülkelerden biri. Neredeyse 10-15 yıl öncesine kadar, temel gıda maddeleri üretimi çok yüksek olan ve gıda ihracatı yapan bir ülke iken, son yıllarda en önemli gıda kalemlerinde bile ithalatçı durumuna düştü. Dünya hayvan varlığında ilk sıralarda yer alırken, şimdi hayvan başına et-süt veriminde yetersizlik yaşıyor, Latin Amerika'dan hayvan ithal ederek et ihtiyacını karşılamaya çalışıyor. Fındık, kayısı gibi ürünlerde dünya pazarlarını tek başına elinde tutan, çaydan buğdaya kadar geniş bir ürün yelpazesinde fazla ürün çıkaran ve depolayacak yer bile bulamayan Türkiye'de, şimdi üretim kotaları nedeniyle son derece sınırlı üretim yapılıyor. Karadeniz bölgesinde sayısız HES inşaatları nedeniyle çiftçilere tarım yapmaması karşılığında dekar başına para ödeniyor, tahıl ambarı Trakya'da tarım alanlarına fabrikalar inşa ediliyor, Çukurova'da uçsuz bucaksız ayçiçek tarlaları kurularak bio yakıtta kullanılmak üzere yağ üretimi yapılıyor.

Ve tüm bunların sonucunda, dünyada 20 yıl önce tarımda kendine yeterli bütün ülkeler gibi, Türkiye de büyük bir tarım yıkımı yaşıyor ve emperyalist tarım tekellerine bağımlı hale geliyor.

Kriz yeniden...

luyor. **Krizden etkilenen Avrupa ülkeleri, artık daha fazla Almanya'yı suçluyor, yaşanan çöküşten bile kazanç sağladığını düşünüyorlar.** Çünkü Almanya, krize karşı alınacak önlemleri engelliyor, "kurtarma fonu" ESM'nin genişletilmesini reddediyor, Avrupa Merkez Bankası tarafından

Ekonomi kurumları, Türkiye ekonomisinde yavaşlama olduğunu, geçen krizi kolay atlatan Almanya ekonomisinin durduğunu söylüyorlar. Yunanistan, İtalya ve İspanya zaten son bir yıldır krizi çok şiddetli biçimde yaşıyorlar. 2008'den sonra atlatılamayan ve etkileri devam eden kriz, etki alanını genişletiyor.

Almanya da geriliyor

İMF büyük krizlerin genelde eylül ayında patladığını belirterek, "bu yıl daha tehlikeli bir 'kriz ayı' ile karşı karşıya kalınacağını" söyledi. **"Kara eylül" adı verilen bu eylül ayında, son derece önemli ekonomik kararlar alınması bekleniyor.** Öncesinde, Euro bölgesinin lokomotifi olarak, İtalyan, Yunanistan ve İspanya'dan sonra bölgede krizin derinleşmesini engelleyen Almanya'da da kriz işaretlerinin yoğunlaşmaya başlaması, kötü işaret olarak yorumlanıyor.

Avrupa İstatistik Dairesi (Eurostat) tarafından yayınlanan son rakamlar, para birimi euro olan 17 ülkenin bir resesyonun eşiğinde olduğunu gösterdi. **Euro Bölgesi, yılın ilk çeyreğinde hiç büyüme göstermezken, ikinci çeyreğinde binde 2 oranında küçüldü.** Krizde olan İspanya yılın ilk çeyreğinde binde 4 oranında küçülürken, işsizlik de rekor kırıyor. Yılın ilk çeyreğinde yüzde 24.4 olan işsizlik, ikinci çeyrekte yüzde 24.6'ya yükseldi. İtalya'da 2012'deki toplam gerilemenin yüzde 2.4 olacağı düşünülüyor. Fransa'nın da yılın üçüncü çeyreğinde binde 1 oranında daralması bekleniyor. İngiltere ekonomisi de 2011'in son çeyreğinden bu yana sürekli daralma yaşıyor. Rakamlara göre, üç çeyrek üstüste daralan İngiliz ekonomisi, son 50 yılın en uzun süreli çift dipli resesyonunda. Yunanistan, yılın ilk çeyreğinde yüzde 6.5 daralırken, ikinci çeyrekteki daralma yüzde 6.2 oldu. Portekiz'de ikinci çeyrek daralması, yüzde 3.3'te kaldı.

Yılın ilk çeyreğinde binde 5'lik büyüme kaydeden Alman ekonomisinde ise yılın ikinci çeyreğindeki büyüme sadece binde 3'te kaldı. Bu rakamlara bakarak bundan sonra küçülmeye başlaması bekleniyor. Büyük Alman tekellerinin üretim ve satış rakamları da krizin somut göstergesi. Sanayi şirketi Siemens ile kimya tekeli BASF, siparişlerde düşüşler olduğu gerekçesiyle 2012 yılına ilişkin kar beklentilerini aşağıya çektiler. Alman demiryolları da, özellikle mal taşımacılığındaki gerilemeden dolayı, karda düşüş bekliyor.

Avrupa'da krizin patlak vermesinin ardından, Almanya Çin, Hindistan, Brezilya gibi pazarlara yönelmiş, bu ülkelere ihracatını büyütmüştü. Ancak 2012 yılında, bu ülkelerde de kriz kendisini hissettirmeye başlamış durumda. Brezilya, 2012 büyüme hızı beklentisini yüzde 4.5'ten, yüzde 3'e çekti. Böylece Almanya'nın bu ülkeye ihracatında azalma ortaya çıktı. İMF Çin ekonomisinin de "yumuşak bir inişe hazır" olduğunu açıkladı. İMF, Çin'in yüzde 8, 25 olarak tahmin ettiği büyüme beklentisini yüzde 8'e düşürmüştü.

Bu rakamların açıklanmasının hemen arkasından, kredi derecelendirme kuruluşu Moody's'in, Almanya, Hollanda Lüksemburg'un uzun vadeli kredi notu görünümünü, "durağan"dan, "negatif"e düşürmesi, Avrupa'nın girdiği resesyonun tescilli anlamına geliyordu.

Artık euro'nun çökmesi ihtimali daha fazla konu-

kriz ülkelerinden devlet tahvili satın alınmasına karşı çıkıyor, saldırı paketini uygulayamayan Yunanistan'a yeni yardım paketi göndermeyeceğini söylüyor. Dahası, Merkel, geçtiğimiz Haziran ayında "iki ayrı hızda Avrupa" ifadesini kullanarak ve zengin euro ülkeleriyle bir "Kuzey eurosu" oluşturma hazırlıklarını göstererek, krizdeki yoksul ve borçlu Güney Avrupa ülkelerine tümünden sırtını dönmeye çalışıyor.

Kriz, her alanda zengin-yoksul, sömüren-sömürülen ayrışmasını derinleştiriyor. Refah döneminde proletaryayı sömüren burjuvazi, krizde işçileri işten atarak krizi onların üzerine yıkmaya çalışıyor. Refah döneminde bütün Avrupa ülkelerini sömürerek semiren Almanya, krize giren ülkelerin Euro Bölgesi'nden ayrılmasını istiyor. Krize giren ülkelerde ise, zengin bölgeler, yoksul bölgelerden ayrışmayı istiyor. İtalya'da önemli ve çarpıcı bir örnek yaşanıyor. İtalya'nın kuzeyindeki zengin bölgesi Güney Tirol, İtalya'dan ayrılarak Avusturya'ya katılmayı "15 milyar euro ödeyerek Roma'dan kurtulmak istediklerini" tartışıyor. Bu gerçekleştirse, Belçika, Fransa, İspanya, hatta İngiltere gibi ülkelerin de aynı yoldan gitmesinden, içindeki ayrılıkçı kesimlerin güçlenmesinden korkuluyor.

AB içindeki ağırlığını kullanan Almanya'nın, refah-ekonomik büyüme döneminde bütün Avrupa ülkelerini sömürürken, krizden de zenginleşerek çıkması, bütün Avrupa ülkelerinde büyük bir tepkiye yol açıyor. Öyle ki, İtalya'da Berlusconi'nin gazetesinin attığı "Dördüncü Reich" başlığı ve "Almanya'nın artık Nazi orduları ve tanklarla değil, euro'yla bütün Avrupa'yı işgal ettiği" söylemi, büyük bir hızla Avrupa'ya yayılıyor, kitleler tarafından benimseniyor. Krizde olan ve Almanya'nın zorlamasıyla "tasarruf" adı altında şiddetli saldırı paketlerine karşı mücadele etmek zorunda kalan Yunanistan ve İspanya gibi ülkelerin işçi ve emekçilerinde, kendi burjuvazileriyle birlikte, Alman emperyalizmine de tepkiler giderek artıyor.

Türkiye'de çarklar yavaşladı

Avrupa'da sertleşmekte olan ekonomik krizin ikinci dalgası, en büyük ihracatını Avrupa-Almanya'ya gerçekleştiren Türkiye'yi de doğrudan etkiledi. **Türkiye'nin dış ticaretinde ilk altı ayda Avrupa'nın payı yüzde 40'ın altına düştü.** Özellikle de otomotiv ve tekstil gibi, asıl pazarı Avrupa olan ürünlerde durum daha vahim. Böylece Türkiye'nin de yüzde 4 olan büyüme hedefini tutturamayacağı kesinleşti. İlk çeyrek büyümesi, 3.2 olarak açıklanmıştı, ancak TÜİK'in vazgeçilmez tutumu olan şişirilmiş rakamlar düzeltilindiğinde gerçek büyüme 2.6'da kaldı.

Arkasından TÜİK'in yeni açıklaması geldi. Buna göre, mevsim ve takvim endeksinden arındırılmış **sanayi üretimi, 2012 Haziranında, bir önceki aya göre yüzde 2 azaldı.**

Sanayideki gerilemeye, tüketim ve yatırım harcamalarındaki duraklama eşlik etti. Bunun bir sonucu tüketim ve yatırım için yapılan ithalatın da gerilemesi

oldu. Bir taraftan ihracat artarken, diğer taraftan ithalatın azalması, cari açığı küçültten bir faktör olduğu için, devlet bunun olumlu bir gelişme olduğunu göstermeye çalıştı. Ancak "piyasalarda iyimserlik yaratmak" amaçlı bu durumun altında iki önemli olumsuzluk var. Birincisi, "tüketim ve yatırım harcamalarındaki duraklama", devletin "iç talebi daraltmaya dönük" politikaları sonucunda ortaya çıktı; ki bu daralma ve ithalat düşmesi, "ekonomik büyüme"de bir gerileme olarak kendini gösterdi. İkincisi, ihracat artışına ilişkin verilen rakamlar gerçekçi değil. 2012 başından bu yana, İran ile petrol-doğalgaz ticareti para karşılığı değil, altın karşılığında yapılıyor. Para karşılığı yapıldığında, bu ticareti "ithalat" olarak kayıtlara geçecekken, altın karşılığı yapıldığında, sanki İran'a altın ihraç ediyormuşuz görüntüsü yaratılıyor. Petrol ithalatı ayrı, altın ihracatı ayrı kalemlermiş gibi kayıtlara işleniyor. Ve bu "ince hesap", Türkiye'nin ihracatını olduğundan çok daha fazla gösteriyor.

Krizin durumunu gösteren bir başka olgu ise, İSO (İstanbul Sanayi Odası) tarafından Temmuz ayı sonunda açıklanan 500 büyük şirket rakamları. **2011 yılında, ilk 500 şirkette istihdam azaldı, ücretler düştü, ama işçilerin verimliliği arttı.** Yani tekeller, daha az işçiyle ve daha az maliyetle ("maliyet" elbette ki işçilere yapılan harcamalar), daha fazla üretim gerçekleştirdi. Daha yoğun emek sömürsü, şirketlerin büyüme rakamlarını tırmadı. Rakamlara göre, 500 büyük şirket, 2010 yılında, toplamda yüzde 18,5 büyüme gösterirken, 2011 yılındaki büyüme oranı yüzde 30,1'e çıktı. Bu durum, 2006'dan buyana en yüksek büyüme anlamına geliyor. Büyümede katlamalı artış yaşanırken, şirketlerin karlarında düşüş ortaya çıktı. 2010 yılında 500 büyük tekel karını yüzde 18 artırırsa, 2011 yılında ki kar sadece yüzde 7,9'da kaldı. Büyüme yaşanırken karın düşmesi, kriz göstergelerinden biridir. Dahası, kriz dönemlerinde işgücü sömürsü yoğunlaşmakta, burjuvazi kar etmeye devam ederken işçinin "toplumsal refah"tan aldığı pay azalmaktadır.

"Düşük maliyet", krizi derinleştiriyor

Avrupalı ekonomistler arasında, euro krizinin en önemli nedeninin Almanya'nın onyıllardır izlediği "düşük maliyetle üretim" politikasının olduğunu söyleyenler giderek artıyor. Bu savunu, krizlerin "eksik tüketim"den kaynaklandığı düşüncesinin bir devamı olarak ortaya çıkıyor. İşçilerin ücretlerinin düşmesinin iç talebi daralttığını, bunun da durgunluğa neden olduğunu iddia ediyorlar.

Gerçekte ise, krizlerin nedeni "eksik tüketim" değil, "fazla üretim"dir. Ve işçilerin ücretleri ne kadar artarsa artsın, krizlere çare olamayacaktır. Çünkü sorun işçilerin "ödenen ücret" miktarında değil, "ödenmemiş emek" miktarındadır. **"Artı-değer" varolduğu, işçiler kapitalistler tarafından sömürüldüğü sürece, işçinin "ürettiği değer" ile "aldığı pay" arasında her zaman büyük bir açığı olacak, tüm "toplam üretim" in satılabilmesi, tüketilebilmesi ihtimali hiçbir zaman olmayacaktır.** Krizler, işçilerin emeğinden gaspedilen "artı-değer" yüzünden çıkmakta, bu "ödenmemiş emek" burjuvazinin karı olarak ayrılmaktadır. Diğer taraftan, kriz dönemlerinde burjuvazi, krizi fırsat bilerek işçileri daha çok ve daha ucuza çalıştırarak, "düşük maliyet"le refah dönemlerinde aldığı karını sürdürmeye çalışır. Ancak **zaten kriz döneminde satışlarda durgunluk ortaya çıkmışken, işçi ücretlerini kısması ve alım gücünü düşürmesi, krizi daha da derinleştirecek bir adım olur.** Bu da kapitalist sistemin kendi kısır döngüsüdür.

Yaklaşık 17 aydır belli bir dengede giden Suriye savaşı, son dönemde yeni bir evreye girdiğinin işaretlerini veriyor. Clinton'un Türkiye'ye gelişinin ardından daha da belirginleşen bir biçimde dengenin bozulduğu görülüyor.

En başta, bugüne kadar parçalı yapısı ve istikrarsız görünümü ile "başarısız" ve "güvenilmez" kabul edilen **Hür Suriye Ordusu (HSO)**, **daha ağır silahlar kullanmaya ve belli kentlerde "iktidarını" ilan edecek düzeyde askeri başarılar kazanmaya başladı.** Bu arada, uyguladığı vahşet nedeniyle kimliği daha fazla tartışılır hale geldi. Diğer taraftan, **Esad yönetimi, Kürtlerin de kendi bölgelerinde yönetimi ele geçirmelerine izin verdi.** Aynı süreçte başbakan, çeşitli dışişleri görevlileri, bazı büyükelçiler, önemli generaller vb **Suriye bürokrasisi ve ordusundan ayrılıp muhalefet saflarına geçen önemli isimler oldu.** Bu gelişmeler, **Suriye'nin parçalanması ve devletin elindeki kimyasal silahların El Kaide ya da Hizbullah'ın eline geçmesi ihtimalini güçlendirdi.** Bu arada, Obama "Suriye'nin kimyasal silah kullanmasına izin vermeyiz" dedikten hemen sonra, işbirlikçi muhalefet Esad'ın kimyasal silah kullandığını iddia etti. ABD'de hazırlanan kimi raporlar, artık Suriye ile "daha doğrudan ilgilenmek" gerektiğini tespit etti. Türkiye'ye gelen sığınmacı sayısı 80 bini aştı; Türkiye, 100 bin sığınmacı olursa Suriye topraklarına girerek tampon bölge oluşturacağını duyurmuştu. Ama kampların niteliği de artık en çok teşhir olan konu oldu. vb.

"Muhalefet" mi, özel savaş birlikleri mi?

Suriye'de son bir yıla damgasını vuran muhalif hareketin durumu, genel olarak bir kafa karışıklığı yaratmaktadır. Bu kafa karışıklığı devrimci kurumlarda bile kendisini göstermektedir.

Suriye'deki gerici diktatörlüğün, Esad yönetiminin desteklenmesi elbette ki söz konusu olamaz. Ancak diğer taraftan Suriye'deki muhalefetin, bir emperyalist kışkırtmadan ibaret olduğu, bu yanılla "Suriye halkını" temsil etmediği çok açıktır. Üstelik her geçen gün, bu "muhalefet" in vahşetine ve muhalefet unsurlarının kimliğine ilişkin oldukça çarpıcı gözlemler aktarılmaktadır.

Muhalefet ile devlet arasında çatışmaların devam ettiği Halep'te, Sünni El Berri aşiretinin lideri Zeyn el Din el Berri'nin ve 11 adamının linç edilerek öldürülmesi bunlardan biridir. "Halep'in Şebbiba gücü" olarak da tanımlanan El Berri aşireti, Esad'ın tarafında yer alan ve muhalefete ciddi kayıplar verdiren bir aşiret. Öyle ki muhalefet, devletin düzenli ordusundan bile, Şebbiba'lardan korktuğu kadar korkmuyor. Çünkü askerlerin giremediği çatışmalara Şebbibalar giriyor. Bu nedenle muhalefet, Şebbibalar'ın liderini ve bir grup askerini yakalama, sorgulama görüntülerini büyük bir zafer kutlamasıyla yayınladı. Görüntülerde, yakalananların yüzlerinin kanlar içinde olması, bariz işkence izleri ve tekbir sesleri eşliğinde kurşuna dizilmeleri, Suriye'deki Sünni aşiretleri ayağa kaldırdı. Aşiretler yayınladıkları ortak deklarasyonla, HSO'ya Halep'i terketmesi için 24 saat süre tanıdılar. **Kendisini genel olarak Alevi iktidara karşı bir hareket gibi gösteren muhalefet, böylece Sünni aşiretlerin birleşmesine ve kendisine tepki göstermesine neden oldu.**

Ağustos ayı ortalarında ise, **bir postaneyi ele geçiren HSO'nun, postane çalışanlarını pencelerden aşağıya atmaları, aşağıda bulunan ise, tekbir sesleri**

Suriye'de hızlanan kirli savaş

eşliğinde bu linci tamamladıkları basında yer aldı. Yine internette, elleri arkadan bağlı, belden yukarısı çıplak birinin, HSO tarafından canlı canlı boğazının kesildiği görüntüleri seyredildi. En vahşi katliamlar, tıpkı Libya'daki muhalefetin yaptığı gibi, tekbir sesleri eşliğinde gerçekleştiriliyordu. Yakaladıkları Alevi askerleri mutlaka öldürdüklerini, sünni Esadlılara daha toleranslı davrandıklarını kendileri söylüyordu.

Başlangıçta "Sünni muhalefet" olarak isimlendirilen bu hareket, zaman içinde yerini hızlı biçimde radikal islamcı örgütlere bırakmış durumda. Bir gazeteci, gözlemlerinde bu örgütlerin savaşçıların ramazanda oruç tutmadığını, tersine çok iyi beslendiklerini, para ve olanaklarının gelişkin olduğunu, kendilerine çok iyi baktıklarını anlatıyor.

Çatışma yaşanan kentlerde durum, kendini daha açık biçimde ortaya koyuyor. Esad'a karşı yürütülen savaşın, "baskıdan bunalmış bir halk" değil; **El Kaide başta olmak üzere savaşçı islamcı örgütler, son derece örgütlü "paralı askerler" ve lümpen çeteler tarafından yürütüldüğü** yolundaki belgeler ve kanıtlar giderek artıyor. Savaşanların içinde Suriyelilerin dışında Çeçenlerin, Suudilerin, Bangladeş ve Pakistanlıların olması, bu durumun bir başka kanıtı. Kendi ülkelerinde yıllarca savaşmış olanlar için artık savaş bir "zorunluluk" değil meslek! "Özgürlük" elde etmek gibi bir "amaç" için savaşmıyorlar, "savaş"ın kendisi bir amaç! Bu gruplar birlikte hareket ediyor ve toplamda Hür Suriye Ordusu'nu (HSO) oluşturuyor.

Radikal islamcılar, Esad sonrasında ülkenin yönetimini ele geçirmek gibi, son derece önemli politik bir hedefle hareket ediyorlar. Lümpen çeteler ve paralı askerler ise, Irak, Afganistan savaşlarında ortaya çıkan, sonra Libya'nın işgali sırasında cepheye sürülen, tek amacı savaş ve çapul olan "savaş psikopatları"ndan ve katillerden oluşuyor. Savaşın kendisi kuralsızlık olduğu için, onların gerçekleştirdiği vahşet de hiçbir "savaş etiği"ne sığmayacak kadar kuralsız oluyor. Radikal islamcılar içinse, "cihat" kapsamında aldıkları için, her tür şiddeti meşru ve "Allah yolunda" görüyorlar. Bu da Suriye'de muhalefetin, Libya'da olduğundan çok daha vahşi, acımasız ve saldırgan olmasını getiriyor.

Hatay'daki kamplar muhalefetin karargahı

HSO'nun bu yapısı, Türkiye'deki kamplarda yaşanan olaylarda da kendisini gösterdi. Son haftalarda kamplarda kalanlar, çeşitli biçimlerde olaylar çıkartıyor, kimi zaman kampta görevli Türkiyeli polisleri saldırıyor, ateş ediyor, dövüyorlar. Ve bu olaylar giderek artıyor.

Türkiye'de şu anda 80 binin üzerinde Suriyeli mülteci kalıyor. Bu sığınmacıların, Suriye'deki savaştan kaçan halk olduğu söyleniyor; ama bunun doğru olmadığı, halktan insanların son derece az olduğu, asıl olarak **HSO savaşçıları için kamplar oluşturulduğu, binlerce "sığınmacı"nın savaşmak için günlük olarak Suriye'ye giriş-çıkış yaptığı biliniyor.** HSO askerleri, Suriye'deki çatışmalar bittikten sonra ya da yaralandıklarında güvenli olan geri karargahlara çekiliyorlar. En önemli cephe gerisi ise, Hatay. Burada dinlendikten, ihtiyaçlarını giderdikten ve yeni emirleri aldıktan sonra, yeniden Suriye'deki cephelere dönüyorlar. Hatay'da kamplar dışında da, kent içinde kiralanan dairelerin HSO askerleri için hastaneye ya da karargaha dönüştürüldüğü biliniyor. Bu durum, kent hakkında öylesine bir tepki yaratıyor ki, fark ettiklerinde evi boşaltmaya zorluyorlar, hatta bazı doktorların HSO'lu yaralı askerlere bakmayı reddettiği söyleniyor.

Muhalefet güçlerinin, yerli halka saygısız tavırları, öldürmekle tehdit etmeleri, sürekli olay çıkarmaları, lokantada yedikleri yemeğin parasını ödeme-den kalkmak gibi pervasızlıkları, halkta büyüyen tepkiyi taşıma noktasına getirmiş durumda. Vali, kamplarda kalanların Hatay içinde (kamptaki küçük çocukları taciz dahil olmak üzere) 157 adli suça karışmış olduklarını söylüyor.

Kamplar ile Suriye arasında kesintisiz bir akış olduğu biliniyor. Hatta kimi yabancı basın yayın organlarında, El Kaide'nin, Hatay-Samandağı üzerinden Suriye'ye sabah girip, akşam Türkiye'ye döndüğü, Hatay'ın El Kaide üssüne dönüştürüldüğü açıkça yazıldı. **Rusya da, Suriye-Türkiye sınırının El Kaide'nin kontrolünde olduğunu ileri sürüyor. Alman istihbaratı, Mayıs ayından buyana, Suriye'de ses getiren büyük hareketlerin El Kaide tarafından gerçekleştirildiğini tespit ettiğini açıkladı.** İşbirlikçi muhalefet cephesinde El Kaide'nin güçlenmiş ve birçok noktada kontrolü ele geçirmiş olduğu birçok kesim tarafından kabul ediliyor artık.

Ayyuka çıkan bütün bu haberler üzerine, CHP milletvekilleri Hatay'daki kampı incelemek üzere bölgeye gittiler; ancak kampa girmelerine izin verilmedi. Bu durum, adeta bütün haberlerin doğru olduğunun, kamplarda gizli işler çevrildiğinin ve bunun da devlet kontrolünde yapıldığının tescil edilmesi idi.

Türkiye; Katar, İsrail ve Suudi Arabistan ile birlikte, Suriye'de ABD işbirlikçisi bir muhalefet örgütüyor, bu savaşı finanse ediyor, savaşanlara silah ve techizat satıyor. Türkiye sınırı, bu para ve silahların HSO'ya ulaştırılmasında en önemli kapı konumunda. Yolgeçen hanına dönen sınır kapılarından HSO'lu askerler ile birlikte, silah ve para da geçiyor. Sadece basit silahlar değil, yerden ateşlemeli füzeler gibi daha ağır silahlar da Türkiye üzerinden muhalefete gönderiliyor. Suudi Arabistan'dan gelen uçaklar, 50 kişilik gruplar halinde El Kaide savaşçısını Hatay'a getiriyor, oradan Suriye'ye geçiliyor. Bölgedeki köylülerin gözlemlerine göre, Sağlık Bakanlığına bağlı ambulanslar, sınırı geçerek Suriye'ye silah taşıyor, dönüşte yaralı muhalifleri Türkiye'ye getiriyor. En son ağustos ayının ortalarında, Suriye'nin kuzeyine giden ve üzerinde HSO'nun işareti olan 20 tankın, Katar tarafından satın alınıp Libya üzerinden Türkiye'ye gönderildiği ve Türkiye sınırından Suriye'ye giriş yaparak muhalefete teslim edildiği tespit edildi.

Reuters ajansı, Türkiye'nin Suudi Arabistan ve Katar ile işbirliği yaparak Suriye'deki işbirlikçi muhalefete askeri destek ve iletişim yardımı sağlamak

amacıyla Adana’da gizli bir üs kurduğunu yazdı.

Habere göre üs, Suudi Arabistan Dışişleri Bakan Yardımcısı’nın Türkiye ziyaretinin ardından kuruldu. Ayrıca, SUK (Suriye Ulusal Konseyi), İstanbul’da resmi bir büro açarak faaliyetlerini buradan sürdürüyor. Daily Telegraph gazetesinin 27 Ağustos 2012 tarihinde yazdığı habere göre, Suriyeli muhalif askerler, İstanbul’da “Haliç manzaralı evlerde” İngiliz ve ABD’li yetkililer tarafından teknik eğitime tabi tutuluyor, uydu ve bilgisayar teknolojileri öğretiliyor, savaş sonrasının siyasal süreci şekillendiriliyor.

En açık ifadeyle, Suriye savaşının ABD cephesi, Türkiye’den yönetiliyor. Hatta son günlerde özellikle Halep’te gerçekleşen bazı çatışmalarda Türk subayların da doğrudan yer aldığı, Esad güçlerinin bir Türk generali yakaladığı ve işbirlikçi muhalefetin elindeki 48 İranlı hacı ile Türk generalin takas edileceği söyleniyor.

Clinton ile savaş senaryoları

ABD Dışişleri Bakanı Clinton’un 11 Ağustos günü Türkiye’ye gerçekleştirdiği ziyaretin ana konusu, Suriye muhalefetine desteğin koordinasyonu ve Esad sonrası Suriye’nin planlanması idi. **Clinton bu yıl içinde üç defa Türkiye’ye gelmiş, Cumhurbaşkanı, Başbakan ve Dışişleri Bakanıyla Suriye konusunu görüşmüştü.** Bu gelişinde de ABD, Suriye’ye yeni bir yaptırım kararını hazırlarken; Clinton, Suriyeli işbirlikçi muhalefete 5,5 milyon dolarlık ek “insani yardım” paketini açıklıyordu. Böylece krizin başladığı 17 aydan bu yana ABD’nin muhalefete hortumladığı para miktarı 82 milyon dolara ulaştı.

Clinton’un hemen arkasından, Fransa Dışişleri Bakanı Fabius, Suriye hakkında konuşmak üzere, 17 Ağustos günü Türkiye’ye geldi. Sonrasında ise, ABD’nin Esad sonrası yönetim için hazırladığı, Paris’te yaşayan Suriyeli general Tlas, Türkiye’ye gelerek Dışişleri Bakanıyla görüştü. Bu görüşmelerde ABD’nin talimatları, işbirlikçileri tarafından tekrar gözden geçiriliyordu.

Aslında ABD emperyalizmi, bir taraftan Türkiye’yi daha fazla savaşa sürmek, işbirlikçi muhalefetin savaş gücünü artırmak için uğraşırken, bir taraftan da muhalefetin kontrol edilemez hale gelmesinden kaygı duyuyor. Kendi yarattığı “muhalefet”in, kendi çerçevesini aşan bir canavara dönüştüğünü, dünya kamuoyunda her geçen gün biraz daha teşhir olduğunu görerek rahatsız oluyor.

Geçtiğimiz günlerde, ABD ve müttefiklerinin, “Esad rejiminin düşmesinin ardından”, Suriye’de bulunan kimyasal ve biyolojik silahların “radikal güçlerin” eline geçmesinin “en kötü senaryo” olduğunu belirledikleri ve bu durumu önlemek için 50-60 bin kişilik kara gücünün gerekli olduğunu görüştükleri ortaya çıktı. Esad’ın ordusunun dağılmasının, Suriye’deki kimyasal ve biyolojik silahların, Hizbullah’ın talanına açılacağı düşünülüyor. Böyle bir durumda, en başta Türkiye’nin savaşa sokulması, ihtiyaç halinde ABD’nin de Suriye’ye asker göndermesi gündeme gelebilecek.

ABD’nin en büyük sıkıntısı ise, Suriye’nin parçalanması ihtimali. Bu parçalanmanın bir yanını muhalefetin zaten parçalı olan yapısı oluşturuyor. Diğer taraftan, **Esad anlaşmayla görevi bırakmaz da savaşmak zorunda kalırsa, Suriye’nin üçe parçalanması (alevi bölgesi, sünni bölgesi ve Kürt bölgesi) kaçınılmaz görünüyor.** Böyle bir parçalanma ise, ABD’nin isteginin aksine İran’ın güçten düşmesine değil, daha fazla güçlenmesine neden olabilir. Çünkü ABD, Suriye’yi tıpkı Libya gibi, bir bütün olarak kendine bağlamak ve kendi işbirlikçisi haline getirmek, böylece İran’ın bölgedeki gücünü zayıflatmak, Ortadoğu hegemonyasını güçlendirmek istiyor. Parçalanma ise,

ABD’nin bugünden öngöremediği çok farklı dengeler oluşturabilir.

Aslında Suriye, ABD’nin bu korkusuna karşılık son derece önemli bir adım attı bile. **İşbirlikçi muhalefetin bazı kentlerde egemenliklerini ilan etmesi üzerine, Kürt bölgelerde PYD’nin etkinliğini ilan etmesi nin önünü açtı.** İşbirlikçi muhalefet kendi bayrağını çekerken, 6 Kürt bölgesinde de Kürdistan bayrağı dalgalanmaya başladı. Bu gelişme, savaşta en stratejik öneme sahip olan Türkiye’nin durumunu sarstı. Çünkü **Türk devleti, Suriye’ye dönük başlatacağı bir savaşta, hem güneyindeki hem de kendi topraklarındaki Kürtler ile karşı karşıya kalacağını gördü.** Suriye’de mevzi kazanmaya çalışırken, içte bir bölünme ve toprak kaybetme ihtimali, Türkiye’nin artık daha fazla hesap yapmasını gerektiriyor. Türkiye’nin “toprak kaybı” sadece Kürt bölgesi ile sınırlı da kalmayabilir. **Suriye’nin parçalanması gündeme geldiğinde, alevi devletinin Lazkiye-Hatay hattında kurulabileceği, yani Hatay’ın da kopabileceği,** Esad’ın Türkiye’ye dönük böyle bir “karşı saldırı” içinde olduğu da konuşuluyor.

Suriye krizi ekonomiyi de etkiliyor

Suriye, Türkiye’nin ihracat yaptığı ülkeler sıralamasında 2011 yılında 22. sıraya yükselmişti. 2012 Ocak-Mayıs döneminde 43. sıraya geriledi. 2011 yılında Suriye ile dış ticaret hacmi, 2,3 milyar dolar iken, 2012 Ocak-Mayıs döneminde 322 milyon dolara düştü.

En büyük sorun Hatay’da yaşanıyor. Hatay’daki “sınır ekonomisi” durmuş durumda. Yılda yaklaşık 20 bin tır Cilvegözü kapısından sınırı geçiyorken, bugün bu sınır kapalı. Gıdadan sanayi ürünlerine kadar çok geniş kapsamlı, yıllık 150 milyon dolarlık bir ihracat sevkياتının durması anlamına gelen bu durum, Türkiye açısından büyük bir ekonomik kayıp. Hataylılarla Suriyeliler arasındaki akrabalık ilişkilerinin getirdiği ticaret, Hatay’da mülk ve işyeri sahibi olan Suriyelilerin yarattığı iş ve ticaret olanakları da sıfırlanmış durumda.

Sadece Suriye değil, İran’la da ticaret yokolmakta. Ürdün, Mısır, Irak (Kürdistan’ı bir kenara bırakırsak) ile ticaret de en alt düzeyde seyreliyor.

Taze meyve ve sebze Türkiye pazarlarında çok önemli bir yeri olan Hatay, artık savaşın etkisini, katlanmış ekonomik kriz olarak da yaşıyor. Savaş, tarihi mirası ve doğal güzellikleri çok güçlü olan Hatay turizmini de vurdu. Yerli esnaf kredilerini ödeyemiyor, özellikle turizm ve sanayide ödenemeyen krediler yüzünden, bankalar pençelerini esnafın sırtına geçirmiş durumda. HASİAD (Hatay Sanayici ve İşadamları Derneği), bölge ekonomisinde önemli bir gerileme yaşandığını, Hatay’da yakın zamanda çok büyük iflasların yaşanacağını duyurdu. **Sadece Hatay değil, Adana, Mersin, Gaziantep, Kilis ve Mardin gibi sınır kentlerin tümü bu savaştan ekonomik olarak da kötü etkileniyor.**

Çok kültürlü ve çok dinli olmakla övünen **Hatay’da, Suriye ile bağlantılı olarak Alevi-Sünni gerilimi artıyor.** Mezhepsel ayrılıklar, bugüne kadar barış içinde yaşamış olan Hataylılar içine bir hançer olarak sokulmaya çalışılıyor. Hatay’ın özellikle Alevi nüfusu, Suriye ile bağlantılı olarak Suriye’den gelen muhalefet güçlerinin baskısını üzerlerinde hissediyor. İslamcı-El Kaideci savaşçıların, Hatay’da pervasızca gezdikleri, halka “size de sıra gelecek”, “buraya da İslam Cumhuriyeti getireceğiz” diye bağırarak anlatılıyor. Hataylılar,

kendi sakin kentlerine islamcı katillerin doluşmasına tepki gösteriyorlar. Bu tepki, bu çetelerin yolunu açan devlete de yöneliyor.

“Suriye’nin dostları”

ABD emperyalizmi, Suriye’yi içeriden hançerleme çabasını “Suriye’nin Dostları” adı altında yürütüyor ama bu arada, Suriye’nin kendi “dostları” da boş durmuyor. ABD’den gelen her tehdide, her toplantıya, her adıma, Suriye’nin destekçisi olan ülkelerden bir cevap mutlaka geliyor.

Clinton Türkiye’ye gelmeden bir gün önce, İran’da alternatif bir “Suriye’nin Dostları” toplantısı gerçekleştirildi. **Çin, Rusya, Belarus, Irak ve Venezüella’nın da katıldığı toplantıda hazırlanan sonuç bildirgesinde, Suriye’nin içişlerine karışılmaması, uluslararası ilkelere çiğnenmemesi çağrısı yapıldı.**

ABD Savunma Bakanı Panetta, Esad’a, “hemen defol git” çağrısı yaparken; İran, “sıra Türkiye’ye de gelecek” diyerek, Türkiye’yi Suriye’ye askeri müdahalede bulunmaması konusunda uyardı ve “Suriye’nin topraklarına yönelik herhangi bir saldırının cevabı şiddetli olacaktır” dedi. İran ayrıca Suriye ile elektrik ihracat anlaşması yaptığını da duyurdu. Böylece, Türkiye’nin elektrik vermemekle tehdit ettiği Suriye, bu ihtiyacını İran’dan karşılayabileceğini gösterdi.

Rusya donanmasının Suriye limanına yerleşmesi nin ardından, Çin de Suriye’ye destek için bir savaş gemisi gönderdi. Çin askeri filosuna bağlı bir savaş gemisi, Süveyş Kanalı’nı geçerek Akdeniz’e çıktı. Rusya ise, Esad’ın ya da Suriye’nin geleceği ne olursa olsun, askeri donanmasının bulunduğu Tartus limanını boşaltmayacağını açıklayarak ABD’ye meydan okudu. Tartus limanı, Rusya’nın Akdeniz’deki en önemli askeri üssü ve bundan vazgeçmemek için ne gerekirse yapacaktır.

***

ABD’nin Ortadoğu savaşı, genel olarak bölgede ABD hegemonyasını güçlendirmede çok fazla yol almış değil. Diğer taraftan, **ABD’nin savaş açtığı her yerde, radikal islamcı akımlar güç kazandı, kimilerinin de ise iktidar oldular.** ABD genel bir politika olarak liberal islamcı unsurları destekliyor; ancak radikal islamcılar ABD için de bir tehdit anlamına geliyor; çünkü onların üzerinde tam bir hegemonya kuramıyor.

Bugün Suriye’de işbirlikçi muhalefin önemli bir kesimi, **Esad’ın devrilmesinin ardından “Suriye Arap Cumhuriyeti”nin güç kazanacağını ve islamcı bir yönetim olacağını savunuyorlar.** Yani hem azınlıklar üzerindeki ırksal baskı güçlenecek, hem de şeriat hükümleri uygulanacak; böylece Suriye gibi Ortadoğu’nun en gelişkin ülkelerinden birisi ‘Ortaçağ karanlığı’na geri itilecek.

Sonuçta, ne Esad’ın gerici diktatörlüğü, ne de ABD işbirlikçisi muhalefetin dinci-gerici iktidar planları, Suriye’nin, savaşta en büyük acıları çeken işçi-emekçi halkına, “barış” ya da “özgürlük” getirecek. Sömürücü toplumu yerle bir etmediği sürece, kitleler üzerindeki baskı ve sömürü katmerlenerek sürecektir.

Birkaç aydır Venezüella'da çalışmaktayız. Buradaki gözlemlerimizi PDD okurlarıyla paylaşmak istiyoruz. Genel kanının aksine, bir ülkeye yapılan birkaç aylık bir ziyaret, söz konusu ülkeyi anlamak için yeterli değildir. Bir ülkenin sınıf mücadeleleri tarihi, ekonomi-

si, kültürü derinlemesine bilinmeden o ülkeyi anlamak, o ülkeye ilişkin doğru saptamalarda bulunmak mümkün olmadığı için burada yapacağımız değerlendirme ister istemez sınırlı kalacaktır.

Havaalanından çıktığımız andan itibaren ülkedeki yoksulluk ve geri kalmışlık hemen göze çarpıyor. Zaten istatistiki rakamlar da bu izlenimimizi doğruluyor. 316 milyar dolar GSYİH'yle dünyanın 35. büyük ekonomisine sahip olan Venezüella (Türkiye 778 milyar dolarla 18. sırada bulunmaktadır), 13 yıllık Chavez hükümetine rağmen

büyük ölçüde dışa bağımlı bir ekonomik yapıya sahiptir. Bu bağımlılık en açık biçimde ülke ekonomisinin büyük ölçüde tek bir ürüne dayalı olmasıdır. Petrol, bu ülkenin ihracatının %90'ını, hükümet gelirlerinin %50'sini ve GSYİH'nin %30'unu oluşturmaktadır. (The Columbia Electronic Encyclopedia, 6. bs. 2007).

Venezüella gıda, tekstil ürünleri, elektronik eşyalar ve makinelerin büyük kısmını ithal etmektedir.

2012 yılı itibarıyla Venezüella toplam 296,5 milyar varille Suudi Arabistan'ı geçerek dünyada en büyük ham petrol rezervine sahip ülke konumuna gelmiştir (BP'nin "Statistical Review of World Energy" raporundan). Bu rezervlere sahip bir ülkede Chavez hükümetinin petrolü ciddi direnişlere rağmen devletleştirmesi, petrolden elde edilen gelirle emekçi halkın en temel ihtiyaçlarına yönelik yatırımlar yapması ve farklı sanayi dallarını geliştirerek ekonomisini dışarıya bağımlı olmaktan çıkarmaya çalışması Venezüella'yı başta ABD emperyalizmi olmak üzere, emperyalist ülkelerin açık-gizli saldırılarına hedef durumuna getirmektedir.

**"Halkçı" yönetim,
kitle refahını yükseltiyor
Chavez hükümeti devletleştirdiği
petrol sanayisinden elde ettiği geliri**

Venezüella izlenimleri...

kullanarak özellikle eğitim alanında kendinden önceki dönemde görülmemiş bir ilerleme kaydetti. Şu anda Venezüella'da okuma yazma bilmeyen kişi kalmadı. **Sokakta kitap okuyan insanların** çokluğu dikkat çekiyor. Hemen her mahallede bir okul, akademi, enstitü bulunuyor. **Eğitim devlet okullarında tamamen ücretsiz**, sayıca Türkiye'yle karşılaştırılamayacak kadar az olsa da ülkede özel okullar da varlığını sürdürüyor. Venezüella'da **cezaevleri içine kurulan üniversiteler** sayesinde şu anda ülkede iki binden fazla mahkûm üniversite eğitimi alıyor. Venezüella, üniversite düzeyinde eğitim alan öğrenci oranına göre dünyada beşinci sırada (ilk sırada Küba var) yer alıyor.

Sağlık alanında da, bu ülkenin tarihinde görülmemiş gelişmeler kaydedildi. Sağlığa yapılan yatırım 1998 yılından bu yana otuz kat arttı. Bu rakam, tüm dünyadaki aksi yönde eğilimi göz önüne alınca daha çarpıcı bir hal alıyor. GSYİH'nin yüzde 7,6'sı sağlığa ayrılıyor. **Halkın yüzde 89'u kendi mahallelerinde yaşayan doktorlardan ücretsiz tedavi görüyor.**

Yoksul kitlelerin en temel ihtiyaçlarının karşılanması için **petrol geliriyle sübvansé edilerek, gıda ürünleri başta olmak üzere pek çok temel ihtiyaç maddesi piyasa fiyatının çok altında, devlet tarafından kurulan ve işletilen marketlerde satılıyor.** Bu marketlerden 15 milyon kişi yararlanıyor. 2012 yılında devletin kasasından 1.6 milyar dolar harcanarak temel ürünlerde %80'e varan indirimlere gidildi.

2011 yılının Nisan ayında Chavez hükümeti ülkedeki konut sorununu çözmek için Büyük Konut Misyonu'nu (Gran Mision Vivienda) baş-

lattı. 2011 yılında 145 bin konut inşa edip bunu ücretsiz olarak ya da sembolik fiyatlarla halkın konuta ihtiyaç duyan kesimlerine dağıttı. Hükümet 2012'de 200 bin, izleyen yıllarda üçyüzer bin konut yapmayı, böylece yedi yılda 2.7 milyonluk konut açığını tamamen kaldırmayı hedefliyor.

Hükümetin kadınlara yönelik politikaları oldukça ileri yönler barındırıyor. **Son iş yasasında kadınlara önemli haklar tanındı.** Hamilelik izni altı buçuk aya çıkarıldı. Çocuk sahibi olan anne ve babaların iki yıl işten çıkarılması yasaklandı.

Kadınların iş gücüne katılma oranı oldukça yüksek. 5 milyon kadın, toplam istihdamın yüzde 39'unu oluşturuyor. Anne olan çalışanların günde iki kez yarımşar saat emzirme izni var ve her iş yerinde emzirme odası da olan bir kreş bulunmak zorunda. Kadınlara yönelik şiddet ağır bir biçimde cezalandırılıyor. Bir kadın eşinden şiddet gördüğünü belirttiği takdirde, herhangi bir kanıta gerek duyulmadan şiddet uygulayan erkeğe hapis cezası veriliyor.

1 Mayıs 2012'de yürürlüğe giren yeni iş yasasına göre **taşeronlaşma ve güvencesiz çalışma yasaklandı.** Patronlar keyfi işten çıkarmalarda kıdem tazminatının iki katı ceza ödemek zorunda bırakıldı. Her çalışan için haftada iki gün dinlenme garantisi altına alındı. Haftalık iş saati 44'ten 40'a düşürüldü. Asgari ücret yüzde 32 oranında artırıldı. Böylece Venezüellalı işçiler Latin Amerika'daki en yüksek asgari ücreti almış olacaklar.

İş yasası yürürlüğe girmeden önce bu yasanın ayrıntıları devlet televizyonunda tekrar tekrar anlatıldı, açıklandı. Yeni yasa sokakta seyyar satıcılar tarafından 5 liraya denk gelen bir fiyata satılıyor. Venezüella'da bütün yasaları sokak satıcılarından bulmak mümkün. İşçiler yeni iş yasasını duyup öğrendikten sonra iş yerlerindeki en ufak bir hak ihlalinde dahi derhal örgütlenip eylemler yapmaya başladılar.

Chavez hükümeti 2007 yılında yapılan referandumda **günlük çalışma saatlerini altıya düşürmeyi hedeflemişti.** Ama burjuvazi elindeki tüm aygıtları kullanarak yaptığı "eviniz-eşiniz ortak olacak" türünden en bayağı anti-komünist propaganda sayesinde bunu engelledi ve Chavez referandumu kaybetti. Hükümet bu anti-komünist propaganda karşı orta-sınıfların kaygılarını gidermeye çalışmakla yetindi. 2013 yılında (yasalara göre referandumun reddedilmesinden altı yıl sonra) - seçimi kazandıktan sonra - Chavez yeniden bu konuyu gündeme getirme şansını elde edecek.

7 Ekim 2012 tarihinde gerçekleştirilecek

Başkanlık seçimlerinde Chavez'in partisi PSUV'un (Venezüella Birleşik Sosyalist Partisi'nin) açık arayla zafere ulaşacağı sadece hükümet tarafından değil, özel kuruluşların yaptığı anketlerde de ortaya çıkıyor. Katıldığımız mitinglerde emekçi halkın Chavez'e nasıl coşkuylla bağlı olduğuna şahit olduk. Ayrıca, ABD emperyalizmi ve işbirlikçi yerel burjuvazi tarafından finanse edilen ve desteklenen muhalefet partisi lideri Capriles Radonski'nin son derece silik, güven vermeyen, halktan kopuk kişiliği Chavez'in renkli ve coşkulu kişiliği karşısında çok zayıf kalıyor. Radonski'yi zengin ve Avrupa kökenli beyaz kesimler desteklerken, Chavez yoksul, Afrika kökenli siyah, yerli ve melez halkın desteğini almış durumda.

Seçimlerden sonra, Chavez'in reformlarını daha fazla derinleştireceğine dair işaretler var.

Tüm bunların dünyanın pek çok ülkesinde işçi sınıfı ve diğer emekçi kesimlerin yüz yıllık mücadeleye elde ettikleri kazanımlara yönelik saldırıların gerçekleştiği bir dönemde, genel eğilime karşı uygulamalar olduğuna hiç şüphe yok. Doğal olarak bütün bunlar, sadece bir kişinin yukarıdan talimatlarıyla gerçekleşmiyor. **İşçi sınıfı son derece örgütlü.** Büyük işletmelerde sendikaların temsilcileri üretim yapıldığı sırada silahlı olarak işletmenin içerisinde bulunuyor, uygulamada en ufak bir aksama, işçi haklarının gaspına dönük bir girişim gördükleri zaman derhal uyarılarda bulunuyorlar. Bir işçiye yapılan haksızlığa işletmede bulunan diğer arkadaşların ortak tepkisiyle karşı çıkılıyor.

Gündelik hayatta da kitlelerin bilinçli ve mücadeleci tavırları hissediliyor. Latinlere özgü sıcakkanlılık ve samimiyetleriyle bir seyyar satıcı, bir şoför, bir garson ya da **emekçi halktan herhangi bir kişiyle bir anda kendinizi politikadan konuşuyor buluyorsunuz.** Tepeden bakan tavırlara, kötü muameleye, aşağılanmaya kimsenin en ufak bir tahammülü yok.

Sosyalizm değil, reformizm

Bununla birlikte tüm bu olumlu gelişmelerin coşkusuna kapılıp her şeyi toz pembe görmek, bu ülkeyi bilimsel sosyalizmin ışığında değerlendirmeyi bir kenara bırakmak çok büyük bir yanlış olurdu.

Venezüella'da resmi rakamlara göre 2011 yılında 19.335 kişi cinayetlere kurban gitti. Ölen-

lerin %80'i yoksul mahallelerde oturan gençlerden oluşuyor. Venezüella'nın **yoksul mahallelerinde çete savaşları çok yaygın. Çalışmadan tüketme kültürü öylesine güçlü ki** bu gençlerin pek çoğu Chavez hükümetinin yarattığı istihdam olanaklarından yararlanmak yerine silahlı çetelere katılmayı tercih ediyor.

Yoksullar için devlet desteği, kimi zaman "sadaka kültürü"ne dönüşebiliyor. Mesela Chavez, Çin'den çok düşük fiyata aldığı 4 milyon buzdolabını yoksul mahallelere bedava dağıtıyor. Doğrusu herkesi üretime katmak ve üretim sayesinde ortaya çıkan refah nedeniyle yaşam standartlarının yükseltilmesi iken, kitle "bedava"ya, "çalışmadan elde etme"ye alıştırılıyor. Bu da "proleter ahlak"ta bir bozulma yaratıyor.

Tüketim kültürü gençlik içinde ahlaki yozlaşmanın da artmasına yol açmış. **Uyuşturucu ve alkol kullanımı oldukça yaygın.** Hükümetin tüm çabalarına rağmen kültürel yozlaşmanın önüne geçilemiyor. Gençlik içinde müziğiyle, kıyafetiyle, davranışlarıyla **Amerikan hayat tarzına özenenlerin sayısı oldukça fazla.**

2012 yılının Mayıs ayı rakamlarına göre nüfusun %7.9'u işsiz.

Kapitalist ülkelere özgü bu hastalıkların 13 yıllık Chavez iktidarına rağmen devam etmesine çok şaşırılmamalı. **Bu ülkede proletarya ve partisinin öncülük ettiği bir devrim gerçekleşmedi. Burjuvazi mülksüzleştirilmedi, pek çok özel banka varlığını sürdürüyor. Burjuvazinin bir kesimi büyük kârlar elde ediyor. Topraklarına el konmayan toprak ağaları bulunuyor. Eski devlet aygıtı parçalanmadı. Bu durum toplumu sosyalizme götürecek olan radikal önlemlerin alınmamasına, sürecin bir noktada tıkanmasına yol açıyor.** Deyim yerindeyse kapıdan kovulan burjuvazi bacadan giriyor. Rüşvetçilik tüm düzeylerde son derece yaygın. Örneğin, bir çimento fabrikası sahibi bir burjuva, Konut Bakanlığında bir yetkiliye kendi ürünlerinin devlet tarafından satın alınması karşılığında belli bir pay verebiliyor. Bu durum farklı biçimlerde, devletin içerisinde bulunduğu tüm sektörler için geçerli.

Bu durum özellikle devlet adına malzeme satın almakla görevli bazı devlet yetkililerinin üretime dönük yatırımların yapılmasını engelleme yönünde ağırlıklarını koymalarını beraberinde getiriyor.

Devletin elinde bulunan üretim araçları merkezi bir planlamaya tâbi olmaksızın verimsiz bir biçimde kullanılıyor. Petrol üretimindeki düşüşler başkent Karakas dışındaki her kentte belli saatlerde yaşanan **elektrik kesintileri, bakımsızlık nedeniyle patlayan petrol boruları ve ardından yaşanan çevre felaketleri sürekli görülen olgulardır.**

Eski devlet aygıtı işçi sınıfının devrimci enerjisini boğuyor.

Devlet kurumlarında çalışanların çoğunluğunu devrimci enerjiyle dolu insanlar değil, bulundukları konumu kullanarak belli kazançlar sağlamayı düşünen kişiler oluşturuyor. Öyle ki Chavez'in hemen altında bulunan ve önemli bakanlıkları işgal etmiş kişiler tarafından oluşturulmuş çıkar grupları bulunmaktadır. Konuşmalarında sosyalist geçinen bu kişiler arasında Dışişleri Bakanı Nicolas Maduro ve Başkan Yardımcısı Elias Jaua'nın ittifağından oluşan grup, Meclis Başkanı Diosdado Cabello ve yanına çektiği yüksek komuta mevkiinde bulunan askerler, Petrol Bakanı Rafael Ramirez'in ve Chavez'in akrabalarından oluşan gruplar arasında bir rant kavgasının, iktidar çekişmesinin bulunduğu pek çok Venezüellalı için bir sır değildir, hatta bu durum uluslararası burjuva basınına da yansımaktadır.

Proletaryanın çıkarlarını temsil eden, proletarya diktatörlüğünü hedeflemiş ve bu yönde çalışan herhangi bir parti bulunmamaktadır. Chavez'i destekleyen ve Yurtsever Cephe (Polo Patriótico) içerisinde bulunan Venezüella Komünist Partisi'nin (PCV) de dahil olduğu partiler çok zayıf kalmaktadır ve halkın büyük çoğunluğu tarafından isimleri bile bilinmemektedir. Katıldığımız bir mitingde, Chavez seçim ittifakı içinde bulunduğu onlarca sol, sosyalist, komünist partinin ismini saydı ama bu grupların hepsi dar çevreler olarak kalmaktadır. Sokaklarda bu grupların afişlerine, bildirilerine, yayınlarına rastlamak neredeyse imkansızdır.

Kitapçılarda, sahaflarda, kütüphanelerde Marx Engels, Lenin ve Stalin'in eserlerini bulmak hemen hemen imkansızken Troçkist literatüre ait her türlü yayın kolayca bulunabilmektedir.

Ülkedeki siyasi özgürlük ortamı Marksist-Leninistler tarafından değil, sosyal forumcular, geleneksel revizyonistler, çeşitli "sosyalist" maskeli sosyal demokratlar, troçkistler tarafından kullanılmaktadır. Bu gruplar Venezüella'yı ("XXI. Yüzyıl Sosyalizmi" gibi) bilimsel sosyalizme uzak teorilerin yayıldığı bir üsse dönüştürmüşlerdir ve zararlı düşüncelerini buradan önce Latin Amerika'ya, sonra tüm dünyaya ithal etmektedirler.

Sıvası bile olmayan evleriyle bir gecekondu mahallesi

9 Eylül 1984- “Çirkin Kral”ın ölümü

“Devrimci sanatçı, devrimci tabiatı gereği militandır, yenileştirici, değiştiricidir. Toplumsal kurtuluş mücadelesinden ayrı düşünülemez. Devrimci mücadeleye organik bir biçimde bağlı olmalıdır. Bu nedenle, devrimci bir sanatçı, o ülkenin devrimci mücadelesinin hedefleri ve görevleri doğrultusunda görevlerle yüklüdür. O, herşeyden önce bir devrimcidir, militandır, sanatı devrimin bir aracıdır, bir silahtır.”

Yılmaz Güney

9 Eylül 1984’te özgürlük tutkunu, uslanmaz bir yürek artık atmaz olmuştu. “Bir Güzel Çirkin Kral” yurdundan çok uzakta gözlerini yumdu. Devrimci sinema alanında halen erişilemeyen bir zirve olmayı sürdüren Yılmaz Güney, her şeyden önce bir devrimciydi ve silahı sanatıydı. Silahını kullanmada gösterdiği üstün yetenek ve başarı, kısa sürede ezilen emekçi milyonların sevgi ve bağlılığını kazanmasını sağladı.

Halkın içinden gelmiş biriydi Yılmaz Güney. Onu yetiştiren toprağı iyi tanıyordu. Kitlelerin acılarını, umutlarını, sevinçlerini, coşkularını, çaresizliklerini, yoksulluğu ve sömürüyü onlarla birlikte yaşamış, onlarla birlikte paylaşmıştı. İşte bu nedenle, “salon filmleri”nin, “ıslıklı hayatlar”ın karşısına “yiğit-mert halk insanı”, “haksızlığa başkaldıran delikanlı” rolleriyle çıkmaya başladığında, “umut”tan, “emek”ten, “dürüstlük”ten bahsetmeye

başladığında, bu değerleri öne çıkardığında, halk onu hemen sevdi, sahiplendi.

Ne burjuvaziye duyduğu sınıf kini, ne de devrim beslediği ateşli tutku bir an bile sönmedi. ‘68 devrimcilerinin yakın dostu oldu, sadece sanatıyla değil, fiilen de önemli katkılar gerçekleştirdi. İstanbul’da bütün evlerin tek tek arandığı bir gece, Mahir Çayan ve arkadaşlarını evinde saklayacak, gelen polisleri atlatacak. Devrimci kimliği ve sanatını daima harlayan ateş, kitlelere ve devrimcilere duyduğu bu umut ve güvendi.

Filmleri, gerçek yaşamın tüm boyutlarını yansıtan bir aynaydı. Eserlerinin düşündüren, sorgulatan, dönüştüren ve yol gösteren özelliği, kaynağını tam da buradan alıyordu. Umut, Yol, Arkadaş, Sürü, Seyit Han vb. tüm filmlerinin ortak paydası UMUT’tu. Umut ise devrimde, sosyalizmdeydi. *“Devrimci sanat, sosyalist ve ilerici olanı ele alırken, gerici ve olumsuz güçleri gerçeğe ters düşecek biçimde ele alırsa, küçümserse, ya da olduğundan çok önemserse hayalci olur, oportünizme kayar, devrimci görevleri yerine getiremez. Aynı zamanda devrimin zaafalarını vurgularken bu zaafıları da ne abartmalı, ne de küçümsemelidir”* diyordu.

Sanatın, kitlelerin toplumsal yaşamındaki dönüştürücü gücünün farkındaydı Yılmaz Güney. Burjuvazi de bunun farkındaydı. İşte bu yüzden faşizmin ona yönelen saldırıları bitmedi. Filmleri yasaklandı, yakıldı. Yaşamının 12 yılını cezaevlerin-

de geçirdi.

Faşizm, de-

mir parmak-

lıkların ardına atmakla onun sınır tanımaz üret-

kenliğine zincir vurabileceğini sanıyordu. Fakat

tam aksine o, taş duvarların arasında daha da bi-

leniyor, adeta akıp taşan bir yaratıcılıkla senaryo,

öykü, roman yazıyor, cezaevinden dışardaki filmle-

rini yönetiyordu.

Ekim 1981’de cezaevinden firar eden Yılmaz

Güney, 1984’e kadar sürgünde yaşadı. Halkına,

toprağına duyduğu hasreti kaldıramayan kalbi, 9

Eylül 1984’te artık atmaz olmuştu. Öldüğünde he-

nüz 47 yaşındaydı. En verimli çağında, çok daha

güçlü ürünler vermeye hazırken sürgün hayatı,

onun yaşam enerjisini yoketmiş, kanser hastalığına

yenik düşmesine neden olmuştu.

Yılmaz Güney, emekçilerle kopmazcasına bağ-

landığı yüreklerde ve kavgamızda yaşamaya de-

vam ediyör.

23 EYLÜL 1973... PABLO NERUDA’NIN ÖLÜMÜ

“Benim hayatım bütün hayatlardan oluşmuş bir hayattır”...

Dünyanın bütün işçilerinin, köylülerinin, kadınlarının, gençlerinin ya-

şamlarını öğrendik onun dizelerinden. 20. yüzyılın acılarını, zaferlerini, yenilgilerini, büyük aşklarını okuduk. Yani, 20. yüzyılın işçi yüzünü, başkaldıran yüzünü, devrimci yüzünü... Onun hayatı, tam da bunların toplamı olduğu için, ardımızda bıraktığımız yüzyılın sadece büyük bir şairi değil, bir kavga neferidir.

Neruda, savaşlar görmüş, ölümle kuşatılmış, kaçak yaşamış, egemenlerle savaşmış, “barış” diye haykırmıştır. 1945’te Komünist Parti’den senatör seçilmiş, çeşitli ülkelerde Şili Konsolosu

Generaller

gelin de yıkılmış evimi görün.

Görün, yaralı İspanya’yı.

Her göçük evden,

bir ateş metal çıkar çiçek yerine.

Her yarasından İspanya’nın

doğar İspanya.

Her ölmüş bebekten

çıkarak bir mavzer.

Gözleri de var, gözleri

Mermiler doğar,

her cürümden

Mermiler ki

gün’ola kalbinizde yeri!

olarak çalışmış, 1969’da Allende’yi desteklemiş, onun seçilmesiyle Paris Büyükelçiliğini üstlenmiştir. Hayatı, binbir zorluk, tanıklık, mücadele ile doludur. Şili’nin üzerine Pinochet’in Eylül darbesi düştüğünde, Neruda ölüm döşegindedir. Ve Allende için *“onu katlediyorlar”* diye sayıklamıştır. 23 Eylül 1973 günü yaşama veda ettiğinde, arkasında binlerce dövüşken dize bırakmıştır. *“İnsanlar benim alçakgönüllü şiirimi kendilerine kılıç yapacak, büyük ıstırapları arasında terini silecek mendil diye açacak ya da ekmek savaşında silah olarak kullanacak...”*

Pablo Neruda, 1904’te Şili’de, Okyanusun kıyısında, kendi tanımıyla “bir taç yaprağı” gibi kıvrılan bu güzel ülkede doğar. Santiago kentinde yoksul bir öğrenci pansiyonunda kalırken, işçilerin polisle sert çatışma-

lı geçen gösterilerine katılır. Bu yıllar aynı zamanda onun toplumsal gerçekçi şiir alanında olgunlaşmaya başladığı yıllardır. *“Şiirlerimde kapımı sokağa ve bir genç şair olarak da aşka, yaşa-*

ma, kıvanca ve hüzne kapamam mümkün değildi” diyerek anlatır o yılları.

Neruda’nın olgunlaşması İspanya iç savaşıdır. O günlerde İspanya’da gitar tellerinden şarkılar yerine kanlar akardı ve işgal altındaki sokaklarda “bir hayalet gibi” Neruda’nın şiirleri dolaşırdı. “Yaralı İspanya”nın elinden tutan cesur dizeler, direnen bir ülkenin çocukları ile birlikte cephede savaşa katılmıştı. İspanyol Cumhuriyetçiler’den yana olduğu için, ülkesinde soruşturmalara uğradığında, *“İspanya’nın her yarasından çıkıyor bir İspanya daha”* diye sesleniyordu işgalcilere...

Aragon’un sonradan anlatacağı gibi, Madrid’e dışarıdan gelmiş bir misafir değildir Neruda. Bir zamanlar ülkesinin konsolosu olarak bulunduğu bu, “zil, şal ve gül” ülkesinin direnen yanında ev sahibiydi. Ve yalnızca bir şair olarak değil, bir savaşçı olarak yerini almıştı. İspanya’da akan kan, onu şiirinin zirvesine taşımıştı. Neruda, bu dönemin ona kattıklarını şöyle anlatır: *“Toplumların tarihini, hayatlarını ve savaşlarını konu alan büyük bir şiir düşüncesini artık kaçınılmaz bir görev kabul ediyordum.”*

Onun şiirinde kentler insansız, fabrikalar işçisiz, sokaklar cansız değildir; dolayısıyla şiir onun için hece ve sözcük oyunlarından ibaret değildir. Ona göre şair, *“yerin yedi kat dibindeki ocaklardan, toprağın içine giren dimdik galerilerden, sanki cehennemden geliyormuş gibi, yaptığı berbat işten suratı bitkin, tozdan gözleri kırmızı bir adamın yeryüzüne çıkıp da, yarıkları ve nasırlarıyla kuru bozkır topraklarını andıran o elini uzatarak, sana; ‘seni çoktandır tanıyorum ben kardeş’ dediği ve gülümsediği”* kişidir. Neruda, on bin maden işçisinin katıldığı bir toplantıda adı okunduğunda, madencilerin saygılı bir biçimde şapkalarını çıkardığı ve dikkatle dinlediği bir şairdir.

Bugünün “post-modern” etiketli şairlerin literatürlerinde hiç yeri olmayan “halk”la kurduğu ilişki, Neruda’ya göre *“kazandığı en büyük armağan”*dır.

Onun şiirleri hala, kavgada keskin bir kılıç; büyük ıstıraplar arasında terimizi sileceğimiz bir mendil; ya da ekmek savaşında bir silahtır...

☆ **1 Eylül 1939- II. Emperyalist Paylaşım Savaşı** başladı.

☆ **1 Eylül 1987- 12 Eylül tutsak aileler hareketinden Didar Şensoy öldü.**

☆ **2 Eylül 1969- Vietnam devriminin önderi Ho Chi Minh yaşamını kaybetti**

Ho Chi Minh'in önderliğinde savaşan Vietnam halkı, önce Fransız sonra Amerikan işgalcileri ülkelerinden kovmayı başardı.

☆ **6-7 Eylül 1955- İstanbul ve İzmir'de ırkçı gösteriler ve yağmalamalar**

Selanik'te patlayan bomba ile ilgili haberin ardından, azınlıklara karşı devlet destekli provakasyon başladı. Şehir dışından insanlar İstanbul'a taşındı, saldırı grupları oluşturuldu. 6 Eylül akşamı Şişli, Beyoğlu, Yenikapı, Kumkapı, Samatya gibi semtlerde Rumlar'a, Ermeniler ve Yahudiler'e ait olduğu bilinen bütün dükkan, işyeri, ev, kilise, haham gibi ibadet yerleri tahrip edildi, yağmalandı. Devlet, olayları engellemek yerine teşvik etti. Ardından İstanbul'da sıkıyönetim ilan edildi ve "komünist provokasyon" olarak sunuldu. 6-7 Eylül olayları devletin Türkleştirme politikasından bağımsız değildi. Olayların asıl hedefi azınlıkları ülkeden sürmek ve zenginlikleri gaspetmektir.

☆ **8 Eylül 1943- Çekoslovak yazar Julius Fučík, Nazi kamplarında idam edildi.**

☆ **9 Eylül 1976- Çin devriminin önderi Mao Zedung öldü.**

☆ **11 Eylül 1973- Şili'de askeri faşist darbe**

Halk Birliği adlı sol koalisyonu tahammül edemeyen Amerikan emperyalizmi, Şili'de bir darbe tezgahladı. Devlet Başkanı Allende, teslim olmayı reddettiği için, katledildi. Pinochet liderliğinde gerçekleştirilen darbede, 36 bin kişi işkencelerde ve sokak infazlarında katledildi.

☆ **12 Eylül 1977- Steve Bico katledildi**

Güney Afrika Cumhuriyetinin "Apartheid" politikasına karşı silahlı direniş gerçekleştiren SASO'nun kurucusu Steve Bico, işkenceyle öldürüldü.

☆ **14 Eylül 1973- Victor Jara katledildi.**

Müziğini bir silah haline getiren Jara, Şili'deki faşist darbede on binlerce insanın doldurulduğu ve işkenceden geçirildiği Santiago stadıyunda direniş şarkıları çalmaya başladı. Bunu engellemeye çalışan faşistler, Jara'nın ellerini kırdı. Ancak Jara şarkılarını söylemeye ve söyletmeye devam etti. Dipçikle kafasını parçaladılar ve ibret olsun diye cesedini tribünlerin önüne astılar. Fakat tüm dünya devrimcilerinin dilinde şarkılarının yaşamasına engel olamadılar.

☆ **16 Eylül 1976- DGM Direnişi**

İşçilerin yoğun direnişiyle karşılaşan DGM'ler, açılmadan kapanmak zorunda kaldı. Yoğun bir direniş, grev ve boykotla karşılaşan bu faşist mahkemeler, mücadelenin yasaları değiştirmedeki iyi bir örneği idi.

☆ **20 Eylül 1985- Ruhi Su öldü**

Pir Sultan Abdal, Dadaloğlu, Köroğlu, Karacaoğlu türkülerinin onun dilinden yaygınlaştı. Konser alanlarının, mitinglerin, gösterilerin vazgeçilmez marşlarını seslendirdi. 1952 TKP tevkiyatında tutuklandı 5 yıl cezevinde yattı.

10 Eylül 1920- TKP kuruldu

10 Eylül 1920'de Bakü'de toplanan Türkiyeli komünistler, Türkiye Komünist Partisi'ni kurdular.

TKP'nin kuruluş kongresi niteliğindeki Bakü Kongresi'ne 15 ayrı örgütten 75 delege katıldı. Delegelerin 51'i Türkiye'de, 24'ü ise Avrupa'da ve Rusya'da faaliyet yürüten örgütlerden oluşuyordu. TKP daha kurulduğu aşamada işçi sınıfı ve köylülük içerisinde azımsanmayacak bir güce sahiptir.

I. Paylaşım Savaşı sırasında çok sayıda Osmanlı askeri Çarlık Rusyası'na esir düşmüştü. Rus işçi ve köylülüğüyle sıcak dostluklar kurup kaynaşan savaş esirleri, kısa sürede Bolşevizmi benimsedi. Devrim sonrasında, Stalin, M. Suphi'yi, Sovyetlerde yaşayan Türkler içinde faaliyet yürütmekle görevlendirdi. M. Suphi, 1918'de Moskova'da Türk Sosyalistleri Konferansı'nı topladı. Bu konferansta, Türk Komünist Teşkilatları adlı bir örgüt kuruldu.

Diğer yanda, Avrupa'da yaşayan göçmen işçiler ile öğrenim görmek üzere yurtdışına çıkanlardan, özellikle Almanya'daki Spartakist hareketten etkilenenler, Türkiye İşçi ve Çiftçi Sosyalist Partisi'ni kurdu.

TKP, bu örgütlerin birleşmesinden doğdu. Doğrudan Stalin'in önderliğinde yürütülen bu çalışmalar, TKP'nin sağlam bir ideolojik ve örgütsel temele sahip olmasını sağlamıştı.

Partinin kurulmasından sonra, partiyi bizzat ülke topraklarında örgütlemek görevini yürütmek üzere Sovyet Rusya'dan ülkeye giriş yapan Mustafa Suphi ve 15 yoldaşı, Kemalist burjuvazi tarafından Karadeniz'de boğdurularak katledildiler. TKP, M.Suphi'lerin katledilmesinden sonra her düzeyde ihanetin ve revizyonizmin egemen olduğu bir zemine çekilerek Kemalist burjuvazinin bir uzantısı haline getirildi.

12 Eylül'de yakalandığı kanserinin yurtdışındaki tedavisi için pasaport verilmedi. 73 yaşında hasta yatağında ölüme terkedildi.

☆ **20 Eylül 1992- Musa Anter katledildi**

Yaşamını Kürt halkının ulusal demokratik haklarını savunmaya, Kürt kültürünü geliştirmeye adanmış bir aydıydı. Ağarmış saçlarına inat taptaze bir enerjiyle halkının mücadelesinin içinde yerini aldı. Kontrgerilla, karanlık bir cinayetle yaşamına son verdi.

☆ **21 Eylül 1995- Buca Cezaevi katliamı**

Devletin kolluk güçleri hak gasplarına karşı direnen tutsaklara saldırıp, 4 DHKP savaşçısını katletti.

☆ **22 Eylül 1976- Profilo direnişi**

DGM direnişinde güçlü bir katılım gösteren Profilo fabrikasından da 17 işçi işten atıldı. Şalterler bu sefer işçi kıyımı için durdu. Profilo'da işgal başladı. Polis saldırısı karşısında kapılar kapatılarak kaynaklandı. Bir işçi polis kurşunuyla öldü. İçeride işçiler, dışarıda destekçi güçler büyük bir direniş gerçekleştirdiler.

☆ **24 Eylül 1969- '68 hareketinin önderlerinden Taylan Özgür polisler tarafından katledildi.**

☆ **25 Eylül 1996- Diyarbakır Cezaevi katliamı**

'96 Ölüm Orucu eyleminin hemen ardından, MGK kararıyla Diyarbakır cezaevine saldıran devlet 9 yurtsever tutsağı katletti.

☆ **26 Eylül 1999- Ulucanlar Cezaevi'nde katliam**

Devlet, F tipleri hücrelere geçişin ilk provasını Ulucanlar'da yaptı. Silahları ve gaz bombalarıyla yapılan saldırı sırasında 10 devrimci tutsak, işkence yapılarak katledilirken, birçoğu da ağır yaralandı ve başka cezaevlerine sürgüne gönderildiler.

Eylül Ayında Şehit Düşen İhtilalci Komünistler

8 Eylül 1981- Selma Aybal

Henüz 18'indeydi, ama Osman'ın, Fatih'in iyi bir öğrencisi olmuştu. Baskı komitesinde çalışan Selma, darbenin en zor ve karanlık günlerinde dahi, fabrikaları, emekçileri yoksun bırakmadı ihtilalcilerin bildiri-lerinden... Yıllar sonra TİKB kurşunuyla cezalandırılacak olan hain Adil Özbek'in yardımıyla pusu kurmuştu polisler... Yaralı halde işkenceye aldılar Selma'yı. Sustu ve direndi. 8 Eylül 1981'de işkence tezgahında bir ihtilalci komünist gibi yaşamını soludu.

9 Eylül 1979- Vedat Çataltepe

Vedat da Selma gibi 18 yaşındaydı, faşistlere karşı mahallesini korurken, bir bekçi tarafından öldürüldü.

29 Eylül 1980- Osman Yaşar Yoldaşcan

12 Eylül cuntasını "gelecekleri varsa, görecekları de var" diyerek karşılayan ve "hucüm" diyen, ihtilalci komünist hareketin kurucusu, 17 gün sonra İstanbul-Bağcılar'da polislerle girdiği bir çatışmada bir komiseri öldürüp şehit düştü. Yazdığı direniş manifestosu, komünist ve devrimcilere izlenmesi gereken yolu gösterdi.

Darbe, Yenilgi, Direniş... 12 EYLÜL

Yayınevimiz tarafından yayına hazırlanmakta olan
"Darbe, Yenilgi, Direniş... 12 EYLÜL"
adlı kitabın giriş bölümünü yayınlıyoruz.

Eylül hazan mevsimi olarak geçer yazım dilimizde. Rengi sarıdır, dökülen yapraklarla özdeşleşmiştir. Sıcak ve güneşli günlerin bittiğinin, soğuk günlerin, kara kışın gelmekte olduğunun habercisidir.

Ne yazık ki Eylül, mevsimsel bir simge, yılın herhangi bir ayı olmanın çok ötesinde, farklı çağrışımlarla yer etmiştir belleğimizde... 12 Eylül faşizmi, Eylül ayının bu özellikleri ile de örtüşmüş, ahenkli bir bütünlük oluşturmuştur adeta... Faşizmin rengi karadır, ama sanki böyle bir gün için daha uygun bir takvim yapırağı düşünülemezmiş gibidir...

Eylül ayı faşist darbeler ayıdır. Ve bize önce 12 Eylül'ü hatırlatır. Bu darbelerin en ünlülerinden biri de Şili'de gerçekleşmiştir. 11 Eylül 1973'te yönetime zorla el koyan faşist Pinochet, 17 yıl süren kanlı iktidarı boyunca, on binlerce kişiyi işkenceden geçirir, katleder 'kaybeder'... İşte o yıllarda bir Şilili ozan, gelecek günlere olan inancını şu dizelerle haykırır: "Onların Eylülleri üzerine 'Bizim Ekimlerimiz' düşecek!"

Bu inancı ve temenniye, bizler için de geçerli kılan, yine bir

Eylül ayında askeri faşist bir darbe ile karşılaşmamız ve ülkeyimizin de kan deryasına dönmesidir. Türk ve Kürt halkının büyük bir bölümü, toplu işkencelerden geçirilmiş, komünistler, devrimci ve demokratlar, uzun yıllar işkenceli hapishanelere atılmış, idam sehpaları ve işkencehanelerde, sokak ortalarında katledilmiştir.

Aradan 30 yılı aşkın bir zaman geçmiş olmasına rağmen, 12 Eylül, uygulamaları ve yasalarıyla, yaşamımızı karartmayı sürdürüyor. "12 Eylül yargılanmalıdır", "12 Eylül tüm uygulamaları ile birlikte kalkmalıdır" şiarıyla geniş kitlelerin ayağa kalkması, ne yazık ki sağlanamadı.

* * *

Bugün, burjuva klikler, kitleleri kendilerine yedeklemek için, "darbe karşıtı"ymış gibi görünmektedir. Darbelere, özelde de 12 Eylül'e karşı olduklarını söyleyenlerin, o dönem cuntaya nasıl yaltaklandıkları, nasıl övgüler dizdikleri, yazıları ve yaptıklarıyla belgelidir oysa. Aradan geçen zamana, yeni kuşakların 12 Eylül hakkındaki bilgisizliğine güvenerek, bol keseden atıp tutmaktadırlar. Buna son yıllarda "12 Eylül yargılanıyor" yaygarası

da eklenmiştir.

12 Eylül 2010 tarihinde AKP, yüksek yargıyı ele geçirmek amacıyla yaptığı referandumda, "evet" oylarını çoğaltmak için, cunta şeflerini yargılayacağı yalanını ortaya attı, ünlü 15. maddeyi değiştirdi. Uzun bir süre beklettikten sonra da, 4 Nisan 2012'de ilk duruşma gerçekleşti.

Yargılamanın son derece göstermelik olacağı belliydi, fakat bunca zaman sonra göstermelik de olsa böyle bir yargılamayı başlatmasının nedeni, kısa süre sonra anlaşılacaktı. 12 Eylülcüler generaller yataklarında rahat rahat uyurken, "28 Şubat darbecileri" bir bir gözaltına alınıp tutuklanıyordu. Demek ki onlara, "12 Eylül yargılanıyor" gibi bir cila gerekiyordu. 12 Eylül'ü de yargılıyor görünmeden, tarihe "postmodern darbe" olarak geçen ve 12 Eylül'le kıyaslanamayacak çapta olan 28 Şubat'ı yargılamaları, mümkün olamazdı çünkü. "Bütün darbelere karşı mücadele ediyoruz" demagogisinin inandırıcılığı iyice kaybolurdu. O nedenle sadece göstermelik bir dava açtılar.

Kuşkusuz tek nedeni, 28 Şubat'ın yargılanmasına zemin hazırlamak değildi. Aksine geniş bir çerçevede ve çok yönlü bir planın parçası olarak başlatılmıştı "12 Eylül yargılaması"!

İpliği çoktan pazara çıkmış 12 Eylül tezgahçılarının kullandıkları argümanları tekrar piyasaya sürdüler örneğin. Yeniden, elinde devrimci kanı olan faşist, gerici-yobaz tüm halk düşmanlarıyla devrimcileri, aynı kaba sokmaya kalkıştılar. "12 Eylül sağa da, sola da vurdu", "12 Eylül sokakta akan kanı durdurdu" gibi, tescilli yalanlarını kanıtla ma telaşına girdiler.

Oysa bu demagogik söylemler, ağır bedeller ödeme pahasına, devrimciler ve ilerici güçler tarafından hayli zaman önce çürütülmüştü. Fakat en çok da bu nedenle, yalanlarını, 12 Eylül'ü tam olarak bilmeyen yeni kuşak-

İpliği çoktan pazara çıkmış 12 Eylül tezgahçılarının kullandıkları argümanları tekrar piyasaya sürdüler. "12 Eylül sağa da, sola da vurdu", "12 Eylül sokakta akan kanı durdurdu" gibi, tescilli yalanlarını kanıtla ma telaşına girdiler. Bu demagogik söylemler, ağır bedeller ödeme pahasına, devrimciler ve ilerici güçler tarafından hayli zaman önce çürütülmüştü. Fakat en çok da bu nedenle, yalanlarını, 12 Eylül'ü tam olarak bilmeyen yeni kuşaklara yaymak istediler. Elbette onlar bu cesareti, genel anlamda devrimci önderlik boşluğundan almaktaydı.

lara yaymak istediler.

Elbette **onlar bu cesareti, genel anlamda devrimci önderlik boşlğundan almaktaydı.** İşçi ve emekçilerin, devrimci ve komünistlerin önderliğinde 12 Eylül ile gerçek anlamda hesaplaşmamış olmasından, onun tüm yasa ve uygulamalarına karşı cepheden bir mücadeleyi yürütememesinden alıyordu. Her ne kadar işçi sınıfı davasına sadık kalarak direnen devrimciler ve komünistler, 12 Eylül faşizmini tüm yönleriyle mahkum ettilerse de, bir halk hareketiyle onu yıkmayı başaramadılar. Bunun en önemli nedeni, 12 Eylül'e karşı topyekun militan bir karşı koyuşun gerçekleşmemiş olması, dövüşsüz bir yenilginin alınmasıydı.

Ama bu talepler, doğrudan siyasi taleplerdir ve sadece geçmişle değil, faşizmin bugünüyle de hesaplaşmak demektir. Komünist ve devrimcilerin can pahasına çürüttükleri şeylerin unutturulmaması için, en az 12 Eylül 1980 tarihindeki kadar, görev ve sorumluluk düşmektedir.

* * *

Her yıl, Eylül ayının 12'si yaklaştığında, burjuva medyada 12 Eylül'e dair birçok yazı, konuşma, program vb. yapılır. Bu faaliyetler son yıllarda iyice artmıştır. Özellikle burjuva partilerin malum hesaplarla 12 Eylül'ü sözde yargılamaya kalkışması, onu daha çok konuşulur kılmıştır.

Burjuva medya, yıllar yılı 12 Eylül'ü; "ülkeyi 'sağ-sol çatışması'ndan kurtaran bir askeri hareket" olarak sundu. Eleştiri adına getirilen de, en fazla "kantarın topuzunun biraz kaçtığı" şeklindeydi. Fakat "12 Eylül'ün bir zorunluluk olduğu, o koşullarda işlerin başka türlü yürümeyeceği" tezi, sürekli işlendi.

Son yıllarda ise, "dış mihrak"ların faşistleri ve devrimcileri birbirine kırdırarak, 12 Eylül için zemin hazırladığı şeklindeki, "komplocu teoriler" daha fazla parlatılmaya başladı. 12 Eylül'ün mağdurları olarak, Ecevit'ler, Demirel'ler gösterildi. Hatta faşist

Burjuvazi ve reformistler, elbirliği ile çok önemli bir gerçeği gizlemeye ve yok saymaya çalıştılar:

Komünistlerin ve gerçek devrimcilerin -cuntanın tezgahlandığı dönemden itibaren- her şart altında 12 Eylül'e karşı direndiğini ve onu tüm yönleriyle mahkum ettiğini... Onlar, faşizmin kendi gücünü en fazla hissettirdiği işkencehanelerinde, zindanlarında, mahkemelelerinde bile, boyun eğmeyerek, cuntanın gerçek yüzünü gösterdiler. Onu sadece sınıfsal, siyasal ve ideolojik yönleriyle açığa çıkartmakla kalmayıp, gerçekleştirdikleri fiili direnişler, açlık grevleri ve ölüm oruçlarıyla, hem işçi ve emekçilerin, hem de dünya halklarının gözünde teşhir ettiler. Hiçbir askeri faşist yaptırma uymadılar.

Türkeş ve Yazıcıoğlu başta olmak üzere, sivil faşistlerin neler çektiği üzerine tefrikalar yayınlandı. Sanırsınız ki, 12 Eylül esas olarak düzen partilerine ve sivil faşist harekete karşı yapılmıştı!

'Sol'a dair ise, en fazla mücadele kaçınları ya da sosyalist olduğunu iddia eden eski devrimcileri piyasaya çıkardılar. Onlar da gazete ve ekranlarda, nasıl Avrupa'ya kaçmak "zorunda" kaldıklarını, ne büyük baskı ve işkence gördüklerini uzun uzun anlattılar.

Burjuvazi ve reformistler, elbirliği ile çok önemli bir gerçeği gizlemeye ve yok saymaya çalıştılar: Komünistlerin ve gerçek devrimcilerin -cuntanın tezgahlandığı dönemden itibaren- her şart altında 12 Eylül'e karşı direndiğini ve onu tüm yönleriyle mahkum ettiğini... Onlar, faşizmin kendi gücünü en fazla hissettirdiği işkencehanelerinde, zindanlarında, mahkemelerinde bile, boyun eğmeyerek, cuntanın gerçek yüzünü gösterdiler. Mahkeme salonlarında, ek cezalar alma ve işkencelere uğrama pahasına, devrimci fikirlerini haykırdılar. 12 Eylül faşist cuntasının arkasında duran gücün, emperyalistler ve işbirlikçileri olduğunu gösterdiler. Onu sadece sınıfsal, siyasal ve ideolojik yönleriyle açığa çıkartmakla kalmayıp, gerçekleştirdikleri fiili direnişler, açlık grevleri ve ölüm oruçlarıyla, hem işçi ve emekçilerin, hem de dünya halklarının gözünde teşhir ettiler. Hiçbir askeri faşist yaptırma uymadılar. Birçok cezaevinde "karıştır-barıştır" politikasıyla devrimcilerle faşistler aynı koşullara konurken, onların direngenliği karşısında faşistleri ve hainleri -bırakalım aynı koşu ya da hücreye- aynı ring ve duruşma salonuna getirmeye bile cesaret edemediler.

Onların ortaya koyduğu gerçekler, yıllar sonra tek tek kanıtlanmıştır. **Bugün eğer burjuvazinin yalanları, her şeye rağmen tutmuyorsa, 12 Eylül'ün gerçek niteli-**

ğini ortaya seren komünist ve devrimciler sayesinde. Ayrıca 12 Eylül, ne sadece zulüm ve işkencedir, ne de 12 Eylül'e karşı mücadele, faşist generallerin burjuva mahkemelerinde yargılanması ile sınırlıdır. 12 Eylül aynı zamanda komünistler ve yiğit devrimciler tarafından, ölümü göze alarak yaratılmış gerçek bir direniş destanıdır.

Faşist cuntanın dikensiz bir gül bahçesi yoktu önünde. Eylemler gösterilmek istendiği gibi, 12 Eylül günü bıçak gibi kesilmedi. (Kaldı ki bu gerçek daha sonra Kenan Evren tarafından da itiraf edildi.) Ne işçi ve emekçilerin direnişleri bir anda bitti, ne de komünistlerin ve gerçek devrimcilerin mücadeleleri...

İhtilalci Komünistler, bulundukları tüm alanlarda faaliyetlerini kesintisiz sürdürdüler. Yeraltı yayın organlarıyla, bildiri ve afişleriyle işçi ve emekçilere ulaştılar. Cuntanın gerçek yüzünü teşhir edip, devrimci duruşlarıyla emekçi milyonların yüreğinde umudu beslediler, onlara güç ve moral oldular.

Bu faaliyetlerin içindeyken düştüler toprağa, işkencecilerin eline; kaçarken-göçerken değil... 12 Eylül'ün kara yüzünü, işkence de "adressiz sorgular", mahkemelerde "yargılayan savunmalar", hücrelerde direniş destanları ve ölüm oruçları ile aydınlatıldılar. 12 Eylül'den 17 gün sonra çatışarak şehit düşen Osman Yaşar Yoldaşcan'ın "hücum" komutuyla başlatmışlardı savaşı. O, 12 Eylül'e sıkılan "ilk kurşun" olmuş, bir direniş manifestosu yazmıştı. Yoldaşları da bu manifestonun yolunu izlediler. 12 Eylül'e karşı direnişin sembolleri oldular. Denizlerin, Mahirlerin, İbrahimlerin direngen geleneğine sahip çıktılar, tarihe onurlu, direnişçi bir iz bırakmayı başardılar. Cuntanın en çok korktuğu ve dağıtmak için bütün olanaklarını seferber ettiği örgütlerini tasfiye etmediler ve devrimi besleyen yeraltı nehirleri oldular.

Fakat o ağır koşullarda, koyu teslimiyet ortamında, bir avuç komünist ve devrimcinin direnişi, sonucu değiştirmeye yetmedi, yetemezdi. Kuşkusuz bunun bilincinde olarak savaştılar. Engels'in "her savaşında yenilme tehlikesi vardır, ama bu yenildiğini kabul etmek ve vuruşmaksızın teslim olmak için bir neden midir" sorusuna yanıt oldular. Vuruştular... Bugünün ve yarının devrimcileri, bıraktıkları bu miras üzerinden, mücadeleyi yeniden yükseltsinler diye...

* * *

12 Eylül'ün devrimci direnişçiliğe olan saldırganlığı, bugün de aynı şiddetiyle devam ediyor. Düzenin çizdiği sınırların dışında olan, varlığını onu tehdit edecek biçimde konumlandırıran her devrimci güç, imha saldırısıyla, F tipi hücrelerle karşılanıyor. Ceza Kanunu, toplumun örgütlenme, düşüncelerini ifade etme, hak arama mücadelesine karşı yeniden biçimleniyor. İşçi sınıfı, esnek üretim modeli ile örgütsüz ve birleşik güçten yoksun bırakılıyor. Kürt halkının en temel talepleri kanla boğuluyor. Kitlesele tutuklamalarla yıldırılmaya çalışılıyor. Geleceğimizi karartmak için gençliğin dinamizmi eziliyor, vb...

Buna paralel olarak zengin ve yoksul arasındaki uçurum derinleştikçe derinleşiyor. Bir yanda sefalet çukuru genişlerken, öte yanda kan emici insan müsveddelerinin zenginliği, şatafatı büyüyor.

Ne zaman krizleri tuttuysa, "istikrar paketleri" açıldı, vergi yasaları çıktı, çalışma saatleri arttı, işsizler ordusu çoğaldı, zam üstüne zam bindirdiler, sosyal hakları, demokratik hak ve özgürlükleri gasp ettiler... Kaç '24 Ocak' kaç '5 Nisan' geçirdiler...

Bunun için militarize edilmiş kuvvetlerini donattıkça donattılar. '82 Anayasası yetmedi, Terörle Mücadele Yasalarını eklediler. Hapishaneleri yetmedi, yargısız infazları, 'kaybetmeleri', katliamları, esir kamplarını eklediler.

12 Eylül'ü yargılayacak tek güç, devrimci bir rotada ilerleyen işçi ve emekçilerin gücüdür! Yılların kayıplarını gidermek, demokratik hak ve özgürlükleri genişletmek için, savunmadan çıkıp saldırıya geçen bir halk hareketi gerekmektedir. İşçi sınıfı ve Kürt halkının tarihi, yeterince öğreticidir aslında. Bu tarih, ekonomik programları ve zulüm politikalarını parçalamanın tarihidir. 12 Eylül öncesini bir yana koysak bile, on yıllar içinde biriken potansiyele bakmak yeterlidir. İşçi ve emekçiler, boğucu faşist teröre karşı '89 Bahar eylemleriyle, Kürt halkı serhildanlarıyla baş kaldırmış, kendi özgürlük alanlarını kendisi açmıştır.

Kontrgerillayı, JITEM'i saldırdılar... Kısacası, eklendi de eklendi ve 12 Eylül pençesi gitgide bilendi, sivriltildi.

Faşist darbenin zihniyeti, yaşamın her alanında devam ediyor. Burjuvazi, 12 Eylül'ü tüm kurum ve kurallarıyla korumayı ve 12 Eylül'ün ruhunu belleklere kazımayı sürdürüyor.

O dönem doğan çocuklar, 30 yaşının üzerindedir artık. Bu gençlerin pek çoğu, 12 Eylül'ü burjuva medyanın sunduğu şekliyle bilmektedir. İçlerinde sınırlı bir kesimi, gerçek devrimcilerle, komünistlerle tanışma ve 12 Eylül'ü farklı yönleriyle de kavrama şansına sahip olabilmıştır.

Bu kapsamlı saldırı, her yönüyle anlatılmalıdır. Yeniden ısıtılarak piyasaya sürülen demagojik söylemlerin, kitleler üzerinde etkili olmasına izin verilmemelidir. Ayrıca o gün yapılanların, bugünkü anlamı üzerine durulmalı, gereken dersler ve sonuçlar çıkarılmalıdır. Ve tabii, geçen zamanın kimi şeyleri unutturmasına, gözlerden kaçırılmasına izin vermemek, gerçekleri hatırlatmaktan vazgeçmemek gerekmektedir.

12 Eylül hangi koşullarda, neyin ürünü olarak gerçekleşti? Emperyalizmin ve egemen sınıfların o dönemki durumu, ilişki ve çelişkileri ne idi? Sınıf mücadelesi ve halk hareketinin düzeyi, olumlulukları ve zayıflıkları nelerdi? 12 Eylül, siyasal olarak nasıl tanımlanmalı, nereye oturtulmalıydı? Faşizmi yıkmak veya geriletmek mümkün müydü? Bu konuda ortaya çıkan görüş farklılıkları neyin ürünüydü? 12 Eylül geldiğinde devrimci hareketin tutumu ne olmuştu? Ne tür taktikler geliştirildi? Hangi mücadele biçimleri yaşama geçirildi? İşkencede, zindanda, mahkemede nasıl bir direniş sergilendi? Kimler teslim olmak için kuyruklar oluşturdu, Avrupa yolunu tuttu; kimler mücadelenin her cephesinde direniş destanları yazdı?

Bu sorulara doğru yanıtlar verilmezse, 12 Eylül'ü yerli yerine

oturtabilmek mümkün olamayacağı gibi, ona karşı gerçek anlamda mücadele yürütmek, tüm sonuçlarına karşı savaşmak da başarılmaz.

* * *

Sonuç olarak, akla karanın, güzel ile çirkinin, teslimiyetle direnişin çok net ve kalın çizgilerle ayrıştığı o dönemi; bilinmeyen, işlenmeyen, dahası unutturulmak istenen yönleriyle ortaya koymak, bugün daha fazla önem kazanmıştır. Ve **bu, onunla gerçek anlamda savaşın işi olmalıdır.**

12 Eylül'ü, ne Avrupa Birliği, ne de şu ya da bu hükümet yargılayabilir! **Onu yargılayacak tek güç, devrimci bir rotada ilerleyen işçi ve emekçilerin gücüdür!** Yılların kayıplarını gidermek, demokratik hak ve özgürlükleri genişletmek için, savunmadan çıkıp saldırıya geçen bir halk hareketi gerekmektedir.

İşçi sınıfı ve Kürt halkının tarihi, yeterince öğreticidir aslında. Bu tarih, ekonomik programları ve zulüm politikalarını parçalamanın tarihidir. 12 Eylül öncesini bir yana koysak bile, on yıllar içinde biriken potansiyele bakmak yeterlidir. İşçi ve emekçiler, boğucu faşist teröre karşı '89 Bahar eylemleriyle, Kürt halkı serhildanlarıyla baş kaldırmış, kendi özgürlük alanlarını kendisi açmıştır. Zaten 12 Eylül yasalarının -sınırlı da olsa- fiiliyatta uygulanamaz hale gelmesi, bu şekilde başarılmıştır.

Sorun şuradadır ki, 12 Eylül ile ciddi bir hesaplaşmaya girilemediği için, elde edilen kazanımlar güdük kalmış, fiiliyatta kazanılmış olanlar da hep tehdit altında olmuş, ya da yeniden gaspedilmiştir.

Tutarlı bir devrimci demokrasi mücadelesi yaşam bulduğunda, 12 Eylül rejimi yerle bir olacaktır. Faşist diktatörlüğün kökten yıkılması da bunun üzerinden yükselcektir. O zaman Şilili ozanın kehaneti gerçek olacak, "onların Eylülüleri üzerine bizim Ekimlerimiz düşecektir."

Köklerimiz Toprakta Tarihten Geliyoruz
Derleyen: Devrim Zafer
Şehitler Albümü...
Herbiri mücadelenin farklı bir cephe-
stinde şehit düşmüş komünistlerin,
rehber olan yaşamları...

Yol Ayrımı
Derleyen: Osman Fatih
Komünist bir örgütün tarihinde yaşı-
nan tasfiyecilik ve buna karşı ide-
olojik, siyasal, örgütsel olarak gerçek-
leştirilen çıkışın siyasal belgesi...
Tasfiyeciliğin çözümlenmesi...

İlk Kurşun
Derleyen: A. İsmail
12 Eylül'den 17 gün sonra, faşist
cuntaya ilk kurşun olan komünist ön-
der Osman Yaşar Yıldascan'ın
biyografisi... Ölümsüz proletarya
kahramanının öğreten yaşamı...

İnancın Sınandığı Zor Mekanlar; Hücreler
Derleyen: Nevin Berktaş
12 Eylül yıllarında faşist yaptırımlara
ve hücre saldırısına karşı en zor ko-
şullarda bile direnmenin onurunu
anlatan kitap.

Duvarlarınızın Hükmi Yok
Derleyen: Mehmet Fatih Öktülmüş
19 Aralık 2000 tarihindeki cezaevleri
katliamı ve hücre saldırısına karşı
yürütülen büyük ölüm orucu
direnişinin siyasal derdleri...
Tutsakların direniş günceleri...

Savaş ve Devrimci Duruş
Derleyen: Sezai Eklaci
11 Eylül saldırısıyla birlikte başlayan
yeni emperyalist paylaşım savaşının
ilk aşamasının ekonomik, siyasal ve
sosyal koşullarının çözümlemeleri,
emperyalistlerin hazırlık düzeyleri...

TİKB(B) 1. Kongre Belgeleri
Derleyen: İsmail Cüneyt
TİKB(B)'nin yeni emperyalist payla-
şım savaşının öngününde yaptığı ve
örgütsel-siyasal hattını gözden geçi-
rip, program ve tüzüğünü oluşturarak
yeni döneme hazırlandığı
1. Kongre'sinin belgeleri...

Stalin Üzerine Gerçekler
Derleyen: Alman Komünist Partisi
Almanya'da 1970'li yıllarda
yayınlanan ve Stalin'e dönük
karaçalmalara önemli cevaplar veren
kitabın Türkçe baskısı.

Savaş Hazırlıklarında Bir Dönemeç 3 Kasım Seçimleri
Derleyen: Azmi Akan
Türkiye'de bir savaş hükümeti kurulması
için yapılan 3 Kasım 2002 seçimleri
ve Türkiye Devrimci Hareketi'nin
"Taktik", "Devlet" ve "Demokrasi"
konusundaki yanlış yaklaşımları

İşkencede Direnme Savaşı
Derleyen: Remzi Basalak
Adressiz Sorgular kitabının devamı...
Son yıllarda işkencede direnme oranı-
nın düşme nedenlerini, yeniden direni-
şi yükseltmenin gereklerini ve şehit
komünistlerin direnişlerini anlatıyor...

İşçi Sınıfı Hareketi ve Görevler
Derleyen: Hamit Tekin
İşçi sınıfının tarihsel deneyimlerini ve
gerçek gücünün bu deneyimlerde yat-
tığını anlatan kitap, işçi sınıfı hareketi-
nin tıkanma noktalarını ve
aşma yönünü ortaya koyuyor.

Pişmanlık Yasaları ve İttirafçılığa Karşı Mücadele
Derleyen: Osman Akgün
"Topluma kazandırma" adı altında kar-
şımıza çıkarılan pişmanlık yasalarına,
ittirafçılık ve hainlik olgusuna yaklaşım,
komünistlerin bu konudaki
tarihsel tutum ve belgeleri.

Yeni Emperyalist Savaşın Ekonomi Politikası
Derleyen: Selma Aybal
Savaş ve Devrimci Duruş kitabının
devamı... ABD emperyalizmini yeni
emperyalist savaşa başlatmaya iten
ekonomik ve siyasal koşullar ile Irak'ta
derinleşen ABD bataklığı...

Kutup Yıldızı
Derleyen: İsmail Gökhan Edge
Bulunduğu her alanda kitlelerin büyük
sevgisini ve saygısını kazanan, Türki-
ye Devrimci Hareketi'nin direnme ge-
leneğinin oluşmasında tarihsel bir rol
üstlenen, komünist önder Mehmet
Fatih Öktülmüş'ün yaşam öyküsü.

Emperyalist Savaş ve Kürt Sorunu
Derleyen: Nilgün Gök-Eralp Yazar
Komünistlerin ulusal soruna bakışı ve
Kürdistan'a temel yaklaşımlarıyla bir-
likte, emperyalist savaş koşullarında
Kürt hareketinin evrimi...

TİKB(B) 4. Konferans Belgeleri
Derleyen: Ataman İnce
TİKB(B)'nin, örgütsel durumunu,
emperyalist paylaşım savaşını ve
Türkiye'nin savaşa karşı konumunu
değerlendirdiği 4. Konferansı.

İnancın Sınandığı Zor Mekanlar; Hücreler Kitabı Dava Dosyası
Derleyen: Nevin Berktaş
"Hücreler" kitabının ve yazarının
ceza almasının ardından, kitabın
dava süreci ve yürütülen kampanya
ile birlikte yayınlanan son hali.

Bir Yenilgi Hastalığı TASFIYECİLİK
Derleyen: Osman Yaşar Yıldascan
12 Eylül'den bu yana süregelen ve
devrimci harekette büyük tahribatlar
yaratılan tasfiyeciliğe karşı bir
mücadele klavuzu.

Broşürlerimiz

Komünistler Ne İçin Savaşıyor?
TİKB(B) Program ve Tüzüğü
Derleyen: İsmail Cüneyt

Herkes İş, Herkes Çalışma Hakkı
İş güvencesi yasa tasarılarının,
işçi-emekçi kitlelere getirdikleri

Yeni İş Yasası; KÖLELİK YASASI
En temel haklarımızı gaspeden
Yeni İş Yasasına karşı yapılacak çay
sınıf savaşımını yükseltmektir.

Emperyalist Savaş ve Gençlik
Derleyen: Nilgün Gök
Filoyu denize doken, '68 devrimci
dalgesini yaratan gençlik, anti
emperyalist savaşın önünde olur.

Gücümüz Örgütülüğümüzdür!
Derleyen: Ulaş Hicabi Kucuk
"Yeni çağın çocukları" örgütülüğü ile
güçlüdür, örgütülüğü ile özgürleşir.

Lisseli Gençliğin Sorunları ve Örgütlenmesi
Derleyen: Yunus Durmaz
Hayata hazırlanmanın tek yolu, sorunlar
karşısına örgütlü güçle çıkmaktır.

29 Eylül 1980...
Osman Yaşar YOLDAŞCAN

12 EYLÜL'Ü DİRENENLER YARGILAR!

"Sıkı durun. Kaçmadık. Yenilmedik..."

Çünkü Spartaküs ateş ve ruh demektir, yürek ve can demektir.

Çünkü Spartaküs zafer özlemini,

sınıf bilinçli proletaryanın mücadele azmini temsil etmektedir...

Bunlar elde edildiği zaman,

biz ister yaşayalım, ister yaşamayalım, programımız yaşayacaktır

ve kurtulan halkların dünyasına egemen olacaktır.

Her şeye rağmen!.."